

וועדת שימור – תמליל

מספר הוועדה : 29

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 1

תאריך הוועדה : ב' באב התשפ"ה (27.07.2025)

מזכיר הוועדה בדיון : מורן בן זיו

שעת תחילת הוועדה : 09:04

שעות סיום הוועדה : 12:25

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולדוורק ת M i R ים

יוחנן וייצמן:

טוב, בוקר טוב לכולם, אנחנו מתחילים וועדת שימור מספר 29, התאריך ב' אב תשפ"ה. נוכחים איתנו, סגן ראש העיר חיים כהן, הממונה על המחלקה האדריכלית שרון דינור כעת. נוכחים איתנו עוד מזכירת הוועדה מורן בן זיו, ייעוץ משפטי דני ליבמן. נוכחים איתנו איציק שוויקי, בדימוס מועצה לשימור אתרים, ואנחנו מברכים אותך על הפעם הראשונה. שם?

אורית לנדסברג:

אורית לנדסברג.

יוחנן וייצמן:

אורית? תאייתי לי?

אורית לנדסברג:

אורית כמו אורית, רק ב,

יוחנן וייצמן:

אורית כמו אורית,

אורית לנדסברג:

כן.

יוחנן וייצמן:

בניקוד אחר. ו? לנדסברג?

אורית לנדסברג:

לנדסברג, כן.

יוחנן וייצמן:

אורית לנדסברג, אנחנו מברכים אותך,

אורית לנדסברג:

תודה.

יוחנן וייצמן:

נקווה שיהיה לנו פורה. התיק הראשון, אבינועם ילון. מישוהו מציג את זה?

שרון דינור:

כן, בטח. תראו,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

יש לנו פה בתיק, שמתי את הGIS, המתחם הוא מתחם מורכב, הוא של חסידות קרלין. בעצם יש פה כמה מבנים היסטוריים וכמה מבנים שהם לא היסטוריים. המבנים ההיסטוריים שזה, אני תיכף אראה לכם מהתיק תיעוד, יש פה מבנים מתקופות שונות, מבנה מנדטורי ומבנה מהתקופה העות'מנית, קמרונות וכו', ושניהם מוצעים להריסה בתכנית. עכשיו, דווקא,

יוחנן וייצמן:

להריסה?

שרון דינור:

כן. אחד מהם הוא, כאילו, שניהם להריסה מלאה מלאה. אחד מהם, חלק מהחזית שלו חוזר, אבל זהו. עכשיו, עד לפני כמה ימים לא היה לנו, היה לנו תיק תיעוד רק של אחד מהם ותיק תיעוד של השני, המנדטורי, לא קיבלנו, ולא ידענו בדיוק מה המצב שם. ואז קיבלנו את התיק תיעוד, הוא רק אישש את מה שחשבנו, שיש בו ערכים. תיכף אני רוצה להראות לכם את זה. עשינו פגישה יחד גם עם תכנון עיר וביקשנו לעשות כל מיני שינויים במתחם כדי שיענה על הצרכים של כולנו, כי יש פה אזורים ש, נגיד המבנה, אתם רואים, הרבוע הגדול הזה או מגרשי החניה, חצרות הם פחות יש להם ערך. והוסכם, אני חשבתי לפחות, כאילו, הרושם שקיבלתי זה שהוסכם שעושים תיקונים ומשלימים השלמות. ולא קיבלנו אף תיקון, למעשה התכנית,

חיים כהן:

איזה תיקונים, תיקונים למה?

שרון דינור:

תיקונים שביקשנו לשלב את שני המבנים ההיסטוריים האלה בתוך התכנון.

יוחנן וייצמן:

מה ההצעה שלך?

שרון דינור:

אני אראה לכם רגע, בואו נסתכל קודם כל,

יוחנן וייצמן:

אני אגיד גם למה אני שואל את זה, כי גם יש לנו גם (לא ברור) לפעמים בוועדה המקומית. הם קובעים לדחות, ויכול להיות ש, זאת אומרת,

שרון דינור:

אני לא יודעת הם קבעו לדחות.

יוחנן וייצמן:

לא, הכותרת פה היא לדחות.

עו"ד דני ליבמן:

לא, הוא נותן דוגמה.

יוחנן וייצמן:

אני הייתי,

שרון דינור:

שלנו.

עו"ד דני ליבמן:

הוא נותן דוגמה לכללי.

יוחנן וייצמן:

מנסה להגיע להחלטה, להמלצה הפוכה. זאת אומרת, לא לדחות בגלל אלא לאשר בתנאים.

שרון דינור:

אני מקשיבה לך,

יוחנן וייצמן:

ואז,

שרון דינור:

אבל רגע, אני רוצה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לקשור להם את הידיים והרגליים.

שרון דינור:

קודם כל, אני לא יודעת אם שמתם לב,

יוחנן וייצמן:

זה תוצאה זהה.

שרון דינור:

אבל 90% מהתיקים שמגיעים לוועדה הזאתי אנחנו נוקטים בפרקטיקה הזאת. אבל כאן זה באמת שני מתחמים שהם, שני מבנים שהם כמעט, לא יודעת, שני שליש מהמתחם לפי מה שאנחנו רואים פה, ואני לא, אני התכוונתי גם למצב כזה כמו מה שאתה אומר עכשיו, אבל אני לא יודעת מישהו שהעביר לנו, בדרך כלל אתם אומרים, מישהו שלא העביר לכם אפילו את החומר, אתם מבינים שהחומר של תיקי תיעוד עבר אלינו כמה ימים אחרי שכבר הפצנו את הסדר יום?

יוחנן וייצמן:

אחרי השיחה שלנו.

שרון דינור:

כן. אז זה לא פיר לדעתי, אבל האמת היא שהתיק תיעוד הוא באמת, במקרה הזה הוא לא הפתיע אותנו, זאת אומרת, לא ראיתי איזה משהו שאמרת, אה, אוקי, צודקים, אפשר להרוס אותו, אין בו ערך. בוא נסתכל רגע על תיקי התיעוד רק שתקבלו רושם גם כן.

עו"ד דני ליבמן:

גם יוחנן,

שרון דינור:

רגע, אני,

עו"ד דני ליבמן:

הם אומרים אנחנו רוצים להרוס את הבניין שיש בו מבנה קמרונות חשוב, והשימור אומר, אנחנו בעד לשמור את הבניין שיש בו מבנה קמרונות חשוב.

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

אז מה לאשר פה, לאשר בתנאי,

יוחנן וייצמן:

אני,

עו"ד דני ליבמן:

לאשר את ההריסה בתנאי שלא תהרוס את הבניין?

יוחנן וייצמן:

אני אסביר מה קורה בבנין הזה, זה נושא בעייתי, (לא ברור) וועדות אחרינו, ואני הייתי שם בסיוור לפני כמה שנים ואני חושב שיש שמה ערכים חשובים מאד, אבל יש פה נושא חברתי. זאת אומרת, יש פה התנגשות של ערכים. המבוקש הוא לא איזה יתום וזה לא ביזנס וזה לא איזה יזם שבא ואומר תנו לי להרוס בניין, תנו לי להרוס את הכותל ולבנות מבנה במקומו. זה לא המצב במקרה שלנו.

שרון דינור:

סליחה,

יוחנן וייצמן:

זה שייך לקהילה,

שרון דינור:

אבל הוא הולך לשנות למגורים, זאת אומרת,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

זה פרויקט יזמי, זה לא שטח חום, זה פרויקט יזמי. כן?

חיים כהן:

לא, זה פרויקט יזמי לקהילה.

שרון דינור:

בסדר, אבל זה לא,

חיים כהן:

זה כאילו,

שרון דינור:

גם רחביה.

חיים כהן:

(לא ברור) במסגרת הקהילה. יש הבדל.

יוחנן וייצמן:

אז אם אנחנו, שניה. אני אגיע רק בשתיים עשרה אחת. אם אתה שם לא אכפת לי להיכנס.

שרון דינור:

(לא ברור) שנבין את החלוקה. אנחנו מבחינתנו היינו שמחים אם שני המבנים האלה שדיברנו עליהם לא היו נהרסים, והיה אפשר להוסיף, אולי לעבות את הזכויות פה בחלק האחורי שהיום הוא חום, אבל לנו אין צורך בו, אולי אפשר לשלב את החום בצורה אחרת. ואפשר להוסיף אולי על המבנים הקיימים או לבנות לצידם תוספת אגף בלי להרוס אותם. כרגע באמת כאילו נטרלנו אותם לחלוטין.

חיים כהן:

מה קורה אם שומרים למשל את החזיתות? שזה העיקר.

שרון דינור:

אלף במקרה הזה זה לא בדיוק העיקר, סליחה ש, יש מקומות,

חיים כהן:

למה?

שרון דינור:

כי פה, למה זה? מה זה קפץ לי?

חיים כהן:

זה נושא,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הקמרונות שמה כרגע זה לא מקום,

שרון דינור:

לא, אני לא מדברת, אני מדברת עכשיו רק על,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) זה לא,

שרון דינור:

שאלתם אותי לגבי העיקר. אני אומרת, יש מבנים שהעיקר בהם הוא בחזית, ויש מבנים שהעיקר בהם הוא מתחלק, לא בין החזית לפנים. כשיש קמרונות ומבנה היסטורי כזה זה לא, אני לא יכולה להגיד שהערכים שלו הם רק בחזית. יש לו סיפור ייחודי ירושלמי שאין, אין לו שני. ברגע ש, לא בונים בטכנולוגיה הזאת יותר.

חיים כהן:

אני התכוונתי להגיד שמכיוון שמדובר שמה שיש מוסד, והמוסד בתוך המבנים האלה, אני לא רואה עד כמה שימורי וכמה הם שומרים וכמה הם יתייחסו לשימור וכמה הם בכלל,

יוחנן וייצמן:

כן, גם מה קורה שמה היום בתוכו, צינורות ובלגן.

חיים כהן:

(לא ברור) בקושי יש משהו,

שרון דינור:

עד היום תראו מה נשמר פה. אף אחד לא חשב להרוס.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) את יודעת מה? זה, להיות רע רגע? כמובן אני אגיד את זה טיפה בציניות. זה מראה על הזנחה, זה לא מראה על הרצינות לשמר.

שרון דינור:

תראו את הפרטים, את המדרגות,

יוחנן וייצמן:

הם פשוט לא השקיעו פה אפילו ב,

שרון דינור:

זה המבנה המנדטורי, הויטראז'ים, המגן דוד,

איציק שוויקי:

הם לא רצו להשקיע, בשביל להרוס את זה.

יוחנן וייצמן:

ברור. לא, (לא ברור),

שרון דינור:

תסתכלו רגע,

איציק שוויקי:

לא, לא השקיעו,

אורית לנדסברג:

זה שיטה טובה, להרוס, לפרק,

שרון דינור:

רגע, שניה רגע,

אורית לנדסברג:

להזניח ואז להרוס.

שרון דינור:

אני רוצה להסביר, פה,

יוחנן וייצמן:

שנלך.

שרון דינור:

הערכים פה הם נמצאים בויטראז'ים, במעקות, בריצופים, מדרגות האבן, תראו איזה עבודת ברזל יש פה. זה דברים מאד מאד מרגשים ולא, הם הולכים ונהיים יותר ויותר נדירים. זה מקום מרהיב. עכשיו, אני חושבת שצריך באמת, אני הייתי שמחה מאד אם היה אפשר להחזיר אותם לתיאום איתנו. שיקבלו מה שהם רוצים, ונשמור. אנחנו עושים הרי בכל העיר תוספות על השימור, לא אמרנו להפוך

את זה למוזיאון. הם עושים פה חלק מגורים, אולי הם יכולים לעשות, אני לא יודעת איזה שימוש אפשר למצוא שהולם פה כדי שהדברים האלה ימשיכו לחיות. עכשיו, יש לבניין הזה, יש לו תוספות מאוחרות שלא אכפת לי שיורידו אותם.

יוחנן וייצמן:

לא הולך להיות פה שימור כי זה של הקהילה שלהם.

שרון דינור:

בסדר, אבל,

איציק שוויקי:

למה לא? (לא ברור)

שרון דינור:

לא, הנה, יש לי פה,

חיים כהן:

אני רוצה להגיד משהו, (לא ברור) שאנחנו מדברים על זה לפני.

איציק שוויקי:

זה בשנלר קרלין, לא?

חיים כהן:

זה קהילה,

יוחנן וייצמן:

לא.

חיים כהן:

שלדעתי עוד כמה שנים לא יישאר שום דבר ממה ש,

איציק שוויקי:

קרלין זה (לא ברור),

חיים כהן:

לא יישאר שום דבר.

שרון דינור:

למה? למה? כמה שנים הם כבר פה?

חיים כהן:

מה זה? אני אסביר לך למה.

שרון דינור:

עד עכשיו הם שמרו, לא?

איציק שוויקי:

אבל אתה יודע שגם (לא ברור),

עו"ד דני ליבמן:

כולם מדברים בבת אחת. תן, תן.

חיים כהן:

אני אומר לך, למה, את אומרת למה הם עד עכשיו. זה קהילה שבעצם חלקם הגדול כבר עבר לגבעת זאב,

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

ונוצר מצב שהקהילה שנמצאת פה היא הופכת להיות מין נטל על ההוצאות היומיומי שיש שמה, אז הם איכשהו מנסים לשמר את זה, ואיך שאנחנו מכירים את הסביבה מסביב, ממול זה סאטמאר שבכלל הרסו את כל הבניין ובנו בניין מחדש,

יוחנן וייצמן:

ואור החיים.

חיים כהן:

ואור החיים ממול. זה אוכלוסייה, הכל הולך להיכנס לאבדון, זה צריך לדעת את זה. אנחנו, החכמה הוא, צריך לדעת מה אנחנו באמת יכולים להשקיע כדי לנסות להציל (לא ברור). זה בגדול הסיפור.

אורית לנדסברג:

אני יכולה שניה? אז יש לי שאלה מאד ראשונית ובסיסית. אם, אני ראיתי את ההגשה, הם כבר רואים איך החזיתות ואיך המרפסות, הם יודעים הכל על מה הם הולכים לעשות, בה בעת שהם יכלו צעד אחד קדימה לבוא ולברר מה כדאי לשמר, כי הרי על זה, זה כל הסיפור. אדריכלים לומדים חמש שנים ועוד שלוש שנים סטאז' בשביל לדעת, על כל שטח תיקח עשרה אדריכלים, תקבל לפחות 20 אלטרנטיבות. אז השאלה שלי, למה להביא מוצר מוגמר לפני שעוברים איזשהו תהליך בשימור? זה כל מה שאנחנו,

שרון דינור:

זה לא רק איתנו. היה גם תהליך בתכנון. אני אומרת לכם, ישבנו, זה תכנית גדולה, ישבנו עליה ביחד עם תכנון עיר גם כן כדי להגיע למוצר שכולנו נוכל לתמוך בו ולצאת איתו, וחבל שממהרים לדעתי לצאת איתו לוועדה,

אורית לנדסברג:

אז יעשו עוד סבב אחד.

שרון דינור:

בשלב הזה, גם היה חסר לנו,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שהמחוזית תדון בה.

שרון דינור:

מה זה?

חיים כהן:

(לא ברור) המחוזית,

שרון דינור:

הם יכולים לא לדון בה אם נבקש.

חיים כהן:

אז,

שרון דינור:

הנה, הם לא דנו ב(לא ברור) עד עכשיו.

חיים כהן:

אז אני מעדכן אותך שזה היה בסדר יום,

שרון דינור:

כן?

יוחנן וייצמן:

וחיים ביקש להוריד.

חיים כהן:

ואני הורדתי את זה, אבל אני לא הולך לעכב את זה לעולמי עד. אתם צריכים לדעת, העולם רץ.

שרון דינור:

אלף, המחשב הולך לעשות ריסטרט.

חיים כהן:

אז לכן אני אומר את זה.

שרון דינור:

אבל למה אתה אומר לי את זה? תגיד להם את זה, אני לא הולך,

חיים כהן:

אני אמרתי להם, ולכן,

שרון דינור:

בואו תעשו תיאום.

חיים כהן:

לא, להם יש, איך קוראים לזה, לא אינטרסים, יש לזה,

אורית לנדסברג:

כן, אינטרסים.

חיים כהן:

יש להם דברים אחרים, שיקולים אחרים, יש להם לחצים אחרים, יש להם דברים אחרים. הוועדה המחוזית לא מתייחסת בדיוק למה שתכנון עיר וזה, זה מקום אחר.

שרון דינור:

אז אוקי, אני,

חיים כהן:

ולכן אני מנסה עכשיו לנסות כן, אני בכוונה, אני הרי מפה צריך ללכת לוועדה המחוזית, יש לי דיון בשעה עשר.

שרון דינור:

לא על זה אבל, אני מקווה.

חיים כהן:

לא, אבל היה אמור להיות על זה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) היום.

חיים כהן:

היום, ואני הורדתי את זה.

יוחנן וייצמן:

אנחנו כבר אישרנו (לא ברור),

חיים כהן:

ולכן אמרתי, אני כן רוצה לנסות לראות מה אנחנו יכולים כן להציל,

שרון דינור:

כן, אבל למה ש,

חיים כהן:

כדי לעשות את השילוב,

שרון דינור:

חיים, למה שלא נעשה את זה, באמת, אני שואלת, לא עוד שנה. בוא תגיד להם תשבו איתם השבוע,

חיים כהן:

אוקי,

שרון דינור:

אני מפנה את הלו"ז, ולסדר יום הבא, מתי הוא יוצא? בתחילת ספטמבר כי אתם יוצאים לפגרה, אני כבר מגיעה לתוכנית,

יוחנן וייצמן:

את יודעת מה?

שרון דינור:

או שמוסכמת או שלא מוסכמת, למה לא לעשות את זה?

יוחנן וייצמן:

יש לי הצעה אולי קצת מהפכנית.

שרון דינור:

קדימה.

יוחנן וייצמן:

זה מגיע ביום שני הבא, ל,

שרון דינור:

למחוז?

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

למה?

יוחנן וייצמן:

למקומית, לאמי.

שרון דינור:

אה, אוקי.

יוחנן וייצמן:

הייתי מציע, בוא נעשה ביום שני הבא,

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

וועדה אד הוק לזה, בשמונה וחצי, היא יכולה להיות גם בזום.

שרון דינור:

רגע, שניה. אה, לא, חשבתי שזה,

יוחנן וייצמן:

שלום.

ציפי רון:

וואו,

שרון דינור:

זה עוד,

יוחנן וייצמן:

הצטרפה אלינו, הו, חברת הוועדה, תודה רבה, יופי, כל הכבוד, יעל ביטון דה לנגה. ויקירת ירושלים,

יעלה ביטון דה-לנגה:

דה לנגה, גם אתה תלמד בסוף להגיד, תלמד.

יוחנן וייצמן:

אני לא, יש לנו כבר עוד אחת שאני עושה איתה טעויות, אז את לא תהיי הראשונה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל זה לא קשה, דה לנגה.

יוחנן וייצמן:

דה לנגה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

איפה אני אשב?

שרון דינור:

רגע, נכנסתם בדיוק כשוויצמן אמר שיש לו הצעה מהפכנית.

יוחנן וייצמן:

דקה, לא, אז ההצעה, לא, ההצעה היא לא, ההצעה היא טכנית.

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

אני אומר, בוא נעשה עוד וועדה אד הוק, היא יכולה להיות גם בזום בשמונה וחצי ביום שני הבא, נציע להם היום הצעות, ולפני הוועדה של אמי אנחנו נבוא עם החלטה.

שרון דינור:

אני מוכנה לזה, אם באמת הם מוכנים,

יוחנן וייצמן:

בואי, אז בואי נשב איתם.

שרון דינור:

אם הם מוכנים לשבת איתנו ולנסות להגיע,

יוחנן וייצמן:

בסדר. אני אגיד לך למה אני מנסה לחתור, אני, (לא ברור) אני רוצה גם שהשולחן ישמע. דרך אגב, כשאני אומר כל הזמן שימור של רוח המקום, אז הסיפור של הקהילה הזאת, קרלין,

איציק שוויקי:

אני רוצה רק להגיד שהקהילה הזאת שמרה, יש להם בניין שהם שומרים עליו. זה לא (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

נכון, ברור.

איציק שוויקי:

זה לא שהחליפו את ה,

יוחנן וייצמן:

דרך אגב, איך קוראים ל, בית הקיסרית? איך קוראים לו?

איציק שוויקי:

לא, לא, לא, זה הבית של פינק, פינק.

יוחנן וייצמן:

הבית ברחוב עובדיה,

איציק שוויקי:

כן.

יוחנן וייצמן:

זה הבית הראשון מחוץ לחומות.

איציק שוויקי:

נכון, נכון,

יוחנן וייצמן:

כל הסיפור הזה.

איציק שוויקי:

היה קונסול, היה קונסול.

יוחנן וייצמן:

הם עושים עליו דרך אגב שימור מדהים, הייתי שם לפני כמה שנים.

איציק שוויקי:

יש מערה מתחת.

שרון דינור:

נו, אז זה נשמע שיש לשימור שם (לא ברור),

איציק שוויקי:

אבל יש שם,

יוחנן וייצמן:

כן, בצמוד לשנלר.

איציק שוויקי:

יש שם,

יוחנן וייצמן:

הם עושים שם (לא ברור),

ציפי רון:

אבל פגעו בו מאד קשה במהלך עבודות במשך השנים, פגעו בו ממש קשה. הוא לא במצבו המיטבי.
פינק, פינק,

איציק שוויקי:

פינק, פינק.

ציפי רון:

הקונסול פינק.

איציק שוויקי:

אמרתי לך, הקונסול פינק.

ציפי רון:

ותוך כדי שיפוצים והתאמתו לבית הספר ולכל מיני עניינים, עשו שם פגיעה איומה בבניין, ואני אשמח
מאד אם מישו (לא ברור) שיחזור לקדמותו.

יוחנן וייצמן:

בכל אופן אני אומר שוב, אני רוצה רק שניקח את זה לתשומת ליבנו לפני שמכניסים. אם אנחנו
מדברים על שימור של רוח והמקום, אז אחת מהכישלונות של ירושלים זה הקהילה הזאתי, קרלין.
אם אתם זוכרים את האסון שהיה לפני כמה שנים בשבועות בגבעת זאב, שנהרגו שמה שלושה אנשים
אצלם, זה אותה קהילה. הם עזבו את ירושלים. זה דבר שאנחנו, זאת אומרת, אין הפך יותר לשימור
מההנהלות שלנו. אני לא מתכוון של וועדת השימור כמובן, אלא מה?

שרון דינור:

כן, אנחנו לא היינו אחראים לאסון הזה.

יוחנן וייצמן:

לא, גם אנחנו לא אחראים למחירי הדירות, אבל הלכה קהילה ירושלמית שורשית שנמצאת פה מאות שנים, ואמרה, די, אנחנו לא יכולים,

חיים כהן:

לא רק זה,

יוחנן וייצמן:

ועוברת לגבעת זאב.

חיים כהן:

לא רק זה, אלא ש (לא ברור) ,

יוחנן וייצמן:

זה אסון. זה אסון.

איציק שוויקי:

(לא ברור) היו, לא רצו החילונים להיכנס אליהם.

יוחנן וייצמן:

מה זה משנה, אני מדבר על זה שהם עזבו את ירושלים, לא ש (לא ברור) ,

חיים כהן:

אנחנו מדברים גם על מקום, המיקום נמצא באזור הכי קיצוני שיש בתוך, קרוב למאה שערים, הסביבה הם כולם, מנטורי קרתא ואני לא יודע מה,

איציק שוויקי:

בוא נגיע לאיזה הסדר איתם.

חיים כהן:

אני מדבר, אנחנו מבינים ש,

יוחנן וייצמן:

זה לא רק זה, (לא ברור),

חיים כהן:

מה שלא נסטה פה מהעסק בסוף, הם יצפצפו עלינו, יהרסו, ואנחנו נאבד את מה שאנחנו רוצים. לכן אני מציע,

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

בואו נשמע אותם,

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

נראה מה הם מציעים,

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

נראה אם אנחנו יודעים בכלל להגיע לאיזשהו מתווה, ואם לא, אני מקבל את הצעה של יוחנן, שננסה לעשות איזושהי הצעה. אבל בואו נראה, יכול להיות שבישיבה אחת המרחק הוא לא רחוק מה שהם רוצים ממה שאנחנו מציעים.

יוחנן וייצמן:

אני גם אגיד את הכותרת שלי, מה שאני חושב. בנפחים אין לי בעיה איתם. עכשיו, בעיקר נושא השימור, ודווקא, מהבניין 1 אפשר לשלב את האלמנטים, אפילו לא חייב להיות בבניין הזה, יכול להיות גם בבניין השני. זה הצעה,

שרון דינור:

שילוב אלמנטים זה כאילו כמו לתלות תמונה על הקיר.

יוחנן וייצמן:

נכון, נכון.

שרון דינור:

זה nice to have, זה לא שימור.

יוחנן וייצמן:

אני מדבר על הבניין המנדטורי.

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

על הבניין העות'ומני, לשמר את קומת הקרקע שלו למעט שני מקומות, או שלוש, למעט מה שיצטרך,

שרון דינור:

אני,

יוחנן וייצמן:

לביסוס הבניין העליון.

שרון דינור:

אני חשבת,

יוחנן וייצמן:

חיים, זה נראה לך?

שרון דינור:

שמה שאפשר לעשות עם הבניין ה,

חיים כהן:

לא יודע, (לא ברור),

שרון דינור:

מה שחשבת,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

שאפשר להציע פה, זה שהבניין הרי עומד ככה,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

(לא ברור) כרגע,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

וזה הבניין העות'מני, שאפשר להרחיב אותו ולעשות מעל.

יוחנן וייצמן:

נכון.

שרון דינור:

ואז שומרים אותו. הם בשביל המשולש הקטן הזה, הם מפרקים את הכל ומזיזים אותו.

אורית לנדסברג:

כל זה.

שרון דינור:

עכשיו, מקבלים המון זכויות פה. אפשר את הדבר הזה,

יוחנן וייצמן:

אולי אפשר לתת להם גם לבנות בזיז.

שרון דינור:

את המשולש הזה אפשר, ואפשר אולי גם לתת להם לבנות בזיז, אני חושבת שזה לא הכי טוב, אבל בכל מקרה זה כל הסיפור. להשאיר אותו במקום, ועל זה אפשר, בואו נעשה דיון. כי, אני אסביר לך למה רגע, כי הקווי בניין שלו הם טובים, הם טובים גם להם, זה לא, אז לבנות את אותו דבר ולקבל את אותה תוצאה אז אפשר לעשות את זה גם עם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר. טוב, נכניס אותם.

חיים כהן:

טוב, בואו נראה מה הם מציעים.

שרון דינור:

אני פתחתי את המצגת שלהם אז.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

כן, נכון. זו מרפסת בנסיגה, (לא ברור) אחרונה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

האחרונה, ו? מה זה נסיגה? מה הכוונה? שהיא נסוגה, היא נסוגה מ,

דובר:

שהיא נסוגה בקומה העליונה, היא לא בקו של ה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

היא נסוגה? היא לא בקו של הזה?

שרון דינור:

הנה, זה הבינוי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה גם יכול להיות תכנון אדריכלי,

שרון דינור:

זה המרפסת, זה המרפסת הזאת. כן? ומרפסת הזיז (לא ברור). מי רוצה את ה? אסתי, את?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) כיסאות לשולחן.

(מדברים ביחד)

אסתי קליין:

תתחדשו על האולם היפה.

יוחנן וייצמן:

היה לנו פה, אני לא בטוח שזה כזה ברכה האולם הזה, אבל בוא נעזוב.

ציפי רון:

ממש לא נוח.

אסתי קליין:

תתחדשו, חדש.

יוחנן וייצמן:

יאללה, חברים, בואו (לא ברור) לנושא.

איציק שוויקי:

וייצמן, למה שלא נעבור לחדר השני?

יוחנן וייצמן:

הוא יותר גרוע.

איציק שוויקי:

למה?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לפחות בחלק קטן אני יכול לדבר איתך (לא ברור) החדר השני מגעיל. ככה, ההצעה, תקשיבו לרעיון. היה לנו דו שיח,

חיים כהן:

לא, לא, עוד לא, אני מציע,

יוחנן וייצמן:

עוד לא? קודם שתציגו?

חיים כהן:

כן, קודם כל שיציגו.

יוחנן וייצמן:

בסדר, תציגו. אני מקבל את ההצעה של חיים.

משה רוזנטלר:

בוקר טוב. השם שלי משה רוזנטלר, אני (לא ברור) של חסידות קרלין בפרויקט. בעצם החסידות שהיא מאד מאד ותיקה בירושלים, יש להם צרכים גדלים והולכים, וחשיבות מאד מאד גדולה גם מבחינת האדמו"ר לשמר את המרכז בירושלים, לפתח אותו. יש היום צרכים גדולים, אם זה אולם טישים שאין היום מסודר ועוד כל מיני צרכים ציבוריים וצרכים של לתת פתרונות לקהילה. זה קרקע שבאמת בבעלות של קרלין. המטרה היא באמת לעשות פרויקט בשביל לחזק, לתת את האפשרות צמיחה הטבעית של הקהילה. הגשנו את התב"ע פחות או יותר לפי הצרכים, היינו רוצים יותר אבל מה שאפשר להגיש. אנחנו מודעים שיש פה נושא של שימור, וגם השתדלנו לתת מבחינתנו את הפתרון המקסימלי. לפרק את הבניין מבחינתנו זה אומר לוותר על כל האפשרות של הקהילה להתפתח. זהו, ניסינו למצוא איזשהו איזון עד כמה שאפשר, ובאמת מה שאפשר לעשות אנחנו נשמח לעשות, אבל,

יוחנן וייצמן:

מה האיזון שאתם מציעים?

אסתי קליין:

אז אני אכנס (לא ברור) זה היה איזשהו רקע כאילו למה שעומד מאחורי הפרויקט. אנחנו מדברים על המתחם,

חיים כהן:

יש איזשהו מצגת או משהו?

אסתי קליין:

הנה, הנה, זה על המסך. אנחנו מדברים על מתחם קרלין. מה זה מתחם קרלין? מתחם קרלין זה לא נכון פה, אבל אני אסביר את זה עכשיו. מתחם קרלין זה זה, בחלקה 260 זה בעצם הבית כנסת של קרלין כיום. 246 ו-261 זה, אוקיי, רגע, 261 זה מבנה נוסף שהם רכשו בשנה שנתיים האחרונות, 246 זה מתחם החנייה של בית הכנסת וכל מיני צרכים משרדיים כאלה ואחרים שיש לבית הכנסת

שנמצאים כיום במבנה שיש פה היום בחלקה. הם בעקבות הצרכים שגדלו והרצון לחזק את הקהילה בשכונה הזאת, אנחנו מדברים על שכונת פאתי בית ישראל, בוכרים, מאה שערים, כרם אברהם, איך שאתם רוצים לקרוא לפינה הזאת. אוקי?

יעלה ביטון דה-לנגה:

יותר כרם אברהם נראה.

אסתי קליין:

אולי כרם אברהם.

יעלה ביטון דה-לנגה:

יותר כרם אברהם.

משה רוזנטלר:

זה על הגבול. (לא ברור) יחזקאל, לא? אולי יואל?

אסתי קליין:

בשביל לשמר,

יעלה ביטון דה-לנגה:

כן, אבל, ממש ליבת כרם אברהם.

משה רוזנטלר:

אני יליד כרם אברהם אז אני מכיר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

גם עמוס עוז. גם עמוס עוז.

איציק שוויקי:

כרם אברהם זה לא שם.

דובר:

כרם אברהם זה (לא ברור),

משה רוזנטלר:

זה לא שם, כרם אברהם זה למעלה בצפניה.

חיים כהן:

חבר'ה,

יוחנן וייצמן:

חברים, חברים, באמת, בואו, אנחנו לא (לא ברור)

אסתי קליין:

(לא ברור) לשמר את הקהילה.

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

רגע.

אסתי קליין:

אז בשביל לשמר את הקהילה קרוב לבית הכנסת, קרוב למרכז הקהילה, מרכז החסידות וכולי, הם פנו אליי וביקשו לתת מענה למספר צרכים שהייתה לקהילה. אני אתן שוב רגע, כאן אנחנו בעצם רואים את המבנים. מבנה A זה מתחם החסידות, בית הכנסת הגדול של החסידות. מתחם B זה המבנה הנוסף, מבנה משנות ה-30 שהם רכשו ואנחנו במסגרת התוכנית הזאת מבקשים להרוס אותו ולבנות אותו מחדש, כבר אני אסביר למה. ובמבנה C זה בעצם מה שאמרתי, כל מיני צרכים נוספים שיש לחסידות והם ממוקמים במבנה הזה. ואני מדגישה, כל המתחם בעצם בבעלות קהילת קרלין. אוקיי, זה, הצגתי פה כל מיני חתכי רחוב, מבטים על המבנים האלה, יש פה (לא ברור) מסודרים. אני אכנס רגע לנושא המצב המאושר, המצב הסטטוטורי של המבנים האלה. יש פה איזושהי חזית לשימור אם אני לא טועה, כאן, שזה נדון, שזה סוגייה. יש פה את המבנה שאנחנו מציעים להריסה, שאנחנו רואים בתוכנית 4383 שזה לא מוגדר לשימור, שהם הגדירו איזשהם קווי בניין לתיחום של בניין חדש, ובהתאמה הזו, או כמו כבר שהם, גם בתוכנית הזאת כבר הציעו אותה לסידור מחדש, אז זה בעצם מה שאנחנו מציעים מחדש. במסגרת החשיבה הכוללת על המתחם ועל הצרכים של החסידות הם באו אליי וביקשו ככה. אני אסביר רגע מה אנחנו מציעים. הם כרגע היום עולים לבית הכנסת עם איזה שמונה או עשר מדרגות. זה היה צורך גדול מבחינתם לבוא ולאפשר את ההנגשה היותר קלה ויותר קרובה לבית הכנסת לכל הקהילה הגדולה שבאה לשם מדי שבת, במשך השבוע, בחגים בכלל. אז זה היה נושא אחד שהיה מאד חשוב להם. היה את הנושא הזה גם של ערכי שימור, שעוד מעט אני אדבר עליהם. היה את הנושא של פתרון חניה תת קרקעי כדי להפוך את החצר שהיום משמש לחנייה ליעילה יותר ולעובדת יותר, ולהציע פתרון חניה תת קרקעי כדי להשתמש בקרקע בצורה מקסימלית ולתת פתרון בעצם של דיור, דיור להשכרה לטווח ארוך לבוגרי הקהילה, כדי שהם יישארו בשכונה. מה שקורה היום, שבגלל שהם לא מוצאים דירות, בוגרי הקהילה מתפזרים לכל הארץ, הם פחות באים

לשבתות, לקראת החגים כל פעם העלויות של השכירות הן גבוהות מאד וכולי, אז הם רצו ליצור מין דירות להשכרה לטווח ארוך שהם ישומרו ככאלה ויהיו ככאלה ולא יהיה ניתן למכור אותם כדי שבוגרי הקהילה יוכלו לגור קרוב לקהילה. והדבר הנוסף שהיה מאד חשוב להם זה מבנה טיש. היום כשהם צריכים לעשות טישים אז הם שוכרים כל מיני חללים כאלה ואחרים כשהטיש, בעיקר בחגים או בשמחות טיש בקהילה וכל מיני דברים כאלה, ובעצם זה מה שניסיתי לייצר. עכשיו יש את הנושא הזה של השימור של המבנה שעומד היום כאן.

יוחנן וייצמן:

איפה היום (לא ברור) מבנה טיש?

אסתי קליין:

היום,

משה רוזנטלר:

קומה אפס.

איציק שוויקי:

זה מתחת לאדמה.

יוחנן וייצמן:

קומה אפס, כאילו, תת הקרקע של כל המערכת.

משה רוזנטלר:

אולם, אולם.

אסתי קליין:

זה מה שאנחנו הצענו.

משה רוזנטלר:

בדיוק, פה.

אסתי קליין:

מבנה טיש פה, הוא גדול, כאילו שאנחנו (לא ברור) זה מתחת לזה, זה קומת החניה. כיום המבנה קיים כאן באלכסון, מבנה לשימור. המבנה הזה היום הוא עם כל מיני תוספות של עבירות בנייה וכולי, מה שאנחנו מציעים זה קודם כול להרחיב את המדרכה. היום, מי שיודע, מי שמכיר, אין פה מדרכה היום. יש שקופית אחרת,

יעלה ביטון דה-לנגה :

מה זה, קו אפס כזה עם הבית?

משה רוזנטלר :

מגיע עד אפס. כן,

יעלה ביטון דה-לנגה :

ממש?

אסתי קליין :

כן, ואין מדרכה שם.

משה רוזנטלר :

לא פה, כאילו באלכסון.

יעלה ביטון דה-לנגה :

אלכסון כזה.

אסתי קליין :

אז מי שמכיר, אין שם היום מדרכה. אנחנו מציעים להתיישב עם המבנה מאחורינו ולהפקיע את כל מה שיש פה כהרחבה של המדרכה כדי שהיא תהיה רחבה, נגישה ונוחה. מפה בעצם הגבחנו את מפלס הקרקע כדי באמת להתיישב עם מבנה בית הכנסת כדי שיהיה לו את הנגישות, כמו שדיברנו, מה שאפשר לנו בעצם את החלל מתחת לאולם הטיש, ומאיפשהו מפה אנחנו יורדים לחניון תת קרקעי מתחת למבנה הזה, עוד מעט אני אראה את השקופית הזאת, לחניון תת קרקעי שייתן מענה לחניות של הקהילה וכל מה שצריך. כאן יצרנו גם עוד כניסה נוספת לחלל הטיש, איזשהו מתחם כפול כזה שיורדים, ובגלל שיש פה ירידה של רחוב אז זה יצר לנו משהו כמו 1012 מדרגות, ואנחנו כבר באולם הטיש מהאזור הזה ולכן זה בעצם מנגיש את כל האזור הזה לצרכים של הקהילה הזאת. והיה את הנושא של השימור. אז היה לזה מספר אסכולות, בהתחלה הם אמרו, השימור הזה לא משרת אותנו, יש לנו את הצרכים המאד גדולים, הקרקע היא שלנו, 4383 לא חייבה לשמר את המבנה, בוא נהרוס את המבנה. ובשיקולים, במספר פגישות של הלוח חזור וזה הצעתי להם, אני שמחה שזה גם בסוף התקבל, בעצם שנפרק את המבנה ונשחזר בצורה כזו או אחרת את הערכים היותר שימוריים שיש, אם זה פתחים, אם זה צורה של קמרונות בצורה מסוימת, ועוד כל מיני ערכי שימור שיכולים לתת ערך נוסף, להנגיש אותם לרחוב. היום המבנה לשימור הוא במפלס מינוס אחד מהרחוב, אז לא באמת רואים אותו, מעבר לזה שבכלל הוא מוקף בעבירות בנייה, אבל גם אם הוא לא היה מוקף בעבירות בנייה, מהרחוב לא היו רואים אותו כי הוא בקומת מינוס. אנחנו הצענו להציע אותו ממש על הרחוב,

שכולם יוכלו ליהנות ממנו. את הפעולות האלה כבר עשו במספר מבנים ברחוב הזה עצמו, אם זה סאטמאר עשו חלק מזה ככה, עשו גם ב,

יוחנן וייצמן:

מה סאטמאר עשו? את יכולה להראות לנו?

אסתי קליין:

אני לא (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

לא.

אסתי קליין:

לא. וגם באור החיים עשו.

דובר:

נכון, גם באור החיים וגם בסאטמאר.

משה רוזנטלר:

שני הצדדים שלנו.

אסתי קליין:

כן. ראו את הערך של מבנה שנותן את כל כולו לקהילה, ועשו העדפות, אז אני מבינה שזה וועדת שימור, אבל בשביל זה יש פה עוד חברים נוספים, ועוד אנשים שלא, שעושים את מכלול השיקולים בין הצרכים של הקהילה, בין הצרכים של המרחב הציבורי כולו, לבין הנושאים של השימור. וזה השאלה, האם נוכל באמת להקים את המפעל הגדול הזה לצרכי הקהילה, או שאם נתחיל לשמור על השימור וכאן לא נוכל לרדת עם קיר, ופה נצטרך איזשהו ממ"ד כזה או אחר, ו (לא ברור) חדר המדרגות הזה,

משה רוזנטלר:

(לא ברור) אולם טישים.

אסתי קליין:

אז כבר אין חניה ואין אולם טישים, והערך של הקרקע כמו, כולכם, כולם יודעים כמה שזה כל כך יקר ולא מובן מאליו, בית הכנסת הוא פה, מרכז הקהילה פה, ולכן הם מבקשים למצות את המקסימום מבחינת הקרקע. וזו ההצעה. אני הצעתי להם גם לעשות איזשהו מוזיאון כאילו שהוא

תיעודי, חדר אחד מתוך האזור הזה ששוחזר, שאנחנו מציעים לשחזר, של המבנה, של מה שהיה בעבר, של ההיסטוריה.

איציק שוויקי:

(לא ברור) תצוגה, לא מוזיאון.

אסתי קליין:

נכון. תצוגה. תצוגה. בהחלט, בהחלט. שישקף את מה שהיה פה בעבר, וזה דווקא קרלין יודעים לעשות את זה והם עשו את זה במתחם אחר, אבל לא משנה, (לא ברור). בסדר? זה בעצם מה שיש לי להגיד על המתחם. זה בעצם האזור הזה של השימור, זה חזית לרחוב אבינועם ילין, זה חזית לרחוב יואל. בעצם השחזור של השימור על הרחוב, כניסה למתחם אבי הכנסת ואת התוספת של הקומות. אני מבקשת, עוד נקודה שהיה פה זה הנושא של מספר הקומות, הנושא של מספר הקומות, אני מבקשת,

יוחנן וייצמן:

עזבי, (לא ברור) זה לא (לא ברור). שאלה שאני באמת רוצה שתשיבי עליה, חבל גם שלא הבאתם אדריכל שימור, או אני יודע מה, אפילו תיאולוג של שימור. לפעמים יש לנו (לא ברור),

שרון דינור:

תיאולוג של שימור? עוד לא הכנסנו לתנאי סף פה בוועדות,

יוחנן וייצמן:

נכון.

שרון דינור:

אולי אני אתחיל להכניס.

יוחנן וייצמן:

כן. אני בעד. לא, אני מאד בעד זה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

מה זאת אומרת?

יוחנן וייצמן:

יש פה התנגדות מאד גדולה בתוך ערכי השימור. זאת אומרת, האם אנחנו הולכים על שימור של רוח המקום, שזה מה שאת הצגת, הצרכים של קרלין, וזה בסדר, או גם השימור של האדריכלות והאבן.

ויצטרכו לקבל החלטה בנושא הזה, ואני לא בטוח שזו החלטה קלה. אז זאת אומרת, אולי תוכלי יותר להרחיב על הנושא של הצרכים של החסידות, מה הם עושים, למה הם שם.

אסתי קליין:

אני חושבת שזה,

יוחנן וייצמן:

שלום, אמי.

אסתי קליין:

שלום, אמי.

אמי ארבל:

איזה יופי.

שרון דינור:

לא היית עדיין?

אמי ארבל:

הייתי שם, לא פה. אהלן.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אהלן.

אסתי קליין:

זה בעצם מה שהסברתי על הנושא של צרכי החסידות. כן? זה הסברתי.

יוחנן וייצמן:

עכשיו, השאלה היא כזאת. אם, בוא נניח, אני מנסה להציע את זה בתור הצעה תיאורטית תיאורטית, אני לא יודע, שוב, מה יהיה פה אחרי זה בדיון פנימי ומה יהיה בוועדות האחרות. ההצעה שעלתה פה קודם זה כן לשמר את המבנה ההוא במקומו. עכשיו, תסבירי עוד, כן לשמר אותו במקומו, לבנות מעליו, מקדימה ומאחורה, וגם בזיז מקדימה. זאת אומרת, שלא תפסידו את הזכויות, אבל לשמר את זה במקומו כפי שהוא. כמובן, אם יצטרכו פתרונות הנדסיים להעביר בתוך המבנה אז הם יעשו, אבל בגדול לא לגרוע פה.

אסתי קליין:

אז הם ניסו. בהתחלה, בהתחלה גם ניסינו לחשוב, ביצענו כל מיני חלופות, א' לשמר אותו כמו שזה מקביל מבחינת חפירה, אז כל הנושא של חניה ואולם טיש יורד מהפרק.

יוחנן וייצמן:

למה?

אסתי קליין:

כי אי אפשר לחפור מתחת למבנה לשימור.

יוחנן וייצמן:

בוא נגיד שנפתור את הבעיה הזאת.

שרון דינור:

אני גם חשבת,

אסתי קליין:

העלויות הן מטרופות. כן?

שרון דינור:

את יכולה להחזיר את,

יוחנן וייצמן:

העלויות המטרופות, זה הבעיה.

אסתי קליין:

העלויות מטרופות. ברמה שכאילו,

שרון דינור:

את יכולה להחזיר את ה,

אסתי קליין:

את עץ חיים ששימרו, הרימו אותו ושימרו אותו,

יוחנן וייצמן:

לא, זה (לא ברור) שקל.

איציק שוויקי:

זה מעל חמישה מיליון לפחות.

שרון דינור:

לא,

דובר:

אין פרויקט.

שרון דינור:

רגע, שנייה, אבל יש פה,

עו"ד דני ליבמן:

מעל מה? רגע, לא הבנתי.

שרון דינור:

יש פה, השאלה פה היא לא, אני לא חושבת שצריך לחפור מתחת למבנה לשימור.

עו"ד דני ליבמן:

מעל 50?

שרון דינור:

השאלה,

עו"ד דני ליבמן:

מעל 50 מיליון.

שרון דינור:

יתרת השטח היא מאד גדולה, גם מתחת למבנה המנדטורי שממנו נגיד, נבקש לשמור חזית. אז אפשר לחפור מתחתיו, וגם מתחת למבנה החדש שאתם מייצרים שם לגמרי.

אמי ארבל:

(לא ברור) חניות?

יוחנן וייצמן:

אז יש שם שטחים עצומים, אפשר לרדת,

אמי ארבל:

אפשר גם (לא ברור) .

יוחנן וייצמן:

מה?

אמי ארבל:

אפשר גם,

שרון דינור:

אפשר לחפור שם בלי זה.

יוחנן וייצמן:

לא, הם רוצים לעשות שם מתחת אולם טישים.

שרון דינור:

זה רק פינה אחת שלא מבקשים לחפור מתחתיה.

יוחנן וייצמן:

אז הלך להם זכויות.

שרון דינור:

אפשר לחפור לצידה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

למה כששרון מדברת,

יוחנן וייצמן:

לא משנה, (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

אתם מדברים ביניכם? זה לא מכובד.

יוחנן וייצמן:

אף אחד לא הבטיח, הם באים ומציעים פה הצעה ראשונית.

יעלה ביטון דה-לנגה :

סליחה,

יוחנן וייצמן :

כן.

יעלה ביטון דה-לנגה :

שרון הייתה באמצע לדבר,

שרון דינור :

לא, אני,

יעלה ביטון דה-לנגה :

למה אתם מפתחים דיון זוטר באמצע? זה לא מכובד. סליחה.

אמי ארבל :

אני פניתי אליו.

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, זה לא משנה. לא לך אני מעירה.

חיים כהן :

סליחה, לא, לא, זה לא עובד ככה.

יוחנן וייצמן :

(לא ברור) אני יושב ראש פה, אבל בסדר.

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, לא, זה לא, לא, אני בחיים,

יוחנן וייצמן :

עד לפני חמש דקות,

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא אכנס לדברידך או לדבריו.

יוחנן וייצמן:

חשבתי שאני יושב ראש, (לא ברור) הכל בסדר.

חיים כהן:

(לא ברור) גורם מקצועי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, אז מה?

חיים כהן:

גורם מקצועי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אז מה? אבל היא מנהלת את,

חיים כהן:

לא, לא, זה לא עובד ככה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, זה לא עובד ככה,

חיים כהן:

היא לא מנהלת את הדיון.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שלא מכבדים אנשים שמדברים.

יוחנן וייצמן:

אז אני אגלה לך את הסוד?

חיים כהן:

היא לא מנהלת את הדיון.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא,

חיים כהן:

היא לא מנהלת את הדיון.

יוחנן וייצמן:

אז אני אגלה לך את הסוד,

יעלה ביטון דה-לנגה:

חיים,

יוחנן וייצמן:

שאני מנהל,

יעלה ביטון דה-לנגה:

חיים, זה לא מתאים לך.

חיים כהן:

זה כן מתאים לי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

היא הייתה באמצע לדבר.

חיים כהן:

את צריכה להבין,

יעלה ביטון דה-לנגה:

תמתינו.

חיים כהן:

אז עם כל הכבוד,

יעלה ביטון דה-לנגה:

מה קרה?

חיים כהן:

כשמגיע סמכות מעליה,

יעלה ביטון דה-לנגה :

מה קרה? מישו,

חיים כהן :

כשמגיע,

יעלה ביטון דה-לנגה :

צריך להנשים אותו עכשיו שהם חייבים לדבר,

חיים כהן :

סליחה, כשמגיע,

יעלה ביטון דה-לנגה :

כשהיא באמצע משפט? אני מנסה להקשיב לה, אני מנסה להקשיב לו.

חיים כהן :

תקשיבי, תקשיבי,

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, אני מצטערת.

חיים כהן :

את מצטערת,

יעלה ביטון דה-לנגה :

זה כללי נימוס. אני מצטערת.

עו"ד דני ליבמן :

אני אתן פסק דין.

חיים כהן :

אני מציע לך,

יעלה ביטון דה-לנגה :

תפסיקו עם זה.

עו"ד דני ליבמן:

התמלול לא קולט כלום. את צודקת שהתמלול לא קולט כלום.

יעלה ביטון דה-לנגה:

נימוס בסיסי.

עו"ד דני ליבמן:

כששניים מדברים ביחד.

חיים כהן:

תקשיבי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא קשור לכולם,

חיים כהן:

אני מציע שתבואי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

רק לנימוס בסיסי.

עו"ד דני ליבמן:

אחד מתחיל לדבר, השני (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

גם עכשיו אתם נכנסים.

עו"ד דני ליבמן:

נתתי פסק דין.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא מצליחה להבין מה היא רצתה ומה הוא רצה.

חיים כהן:

תשתתפי יותר בישיבות, אולי תביני.

אמי ארבל:

אבל גם,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני ממלאת מקום,

אמי ארבל:

סליחה, איך קוראים לך?

חיים כהן:

זה הבעיה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

יעל ביטון דה לנגה,

אמי ארבל:

יעל, אבל גם להעיר,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני ממלאת מקום,

אמי ארבל:

יעל,

יוחנן וייצמן:

ממלאת מקום של לורה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

ואני באה כשאני צריכה לבוא.

אמי ארבל:

גם אבל להעיר אפשר להעיר בצורה אחרת.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אז בסדר,

אמי ארבל:

וגם ההתנהגות שלך לא ממש מנומסת.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אוקיי, בסדר. אז אני מקבלת את ההערה.

אמי ארבל:

אפשר לקבל הערה, אבל זה בצורה אחרת.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אוקיי. אני מקבלת את ההערה שלך,

אמי ארבל:

אוקיי, גם אני.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בלב חפץ.

אמי ארבל:

בסדר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל אני צריכה להגיד שכן, זה צריך,

אמי ארבל:

אין שום בעיה, אבל אמרתי, גם להעיר יש דרך להעיר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

כי היא מנסה, היא מנסה (לא ברור),

שרון דינור:

בסדר, היא קיבלה, בואו, כולם קיבלו. בואו.

אמי ארבל:

סבבה, גם אני.

שרון דינור:

הכל בסדר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בואו נחליט שמעכשיו כולנו,

יוחנן וייצמן:

בואו ננסה להיות מקצועיים לצורך הדיון הזה, ואני חושב שההערות של סגן מנהל מחלקת תכנוניות מאד חשובות לדיון הזה, ואין לי שום בעיה עם קריאות ביניים שלו. כמובן, אם מישהו עושה עשר קריאות ביניים בדיון, כל אחד מאיתנו זה מפריע. אבל בן אדם שנותן קריאת ביניים בתוך כזה, זה ממש,

שרון דינור:

כולנו (לא ברור) בזה לצערי.

יוחנן וייצמן:

לטעמי ממש בסדר.

אמי ארבל:

טוב.

שרון דינור:

אני רציתי, זה בסדר אם אני רגע,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

את יכולה רגע להחזיר לתוכנית, מה שאני רציתי לשאול, קודם כל, לגבי חניות, הרי אנחנו, זה אזור שהוא מופחת בכל מקרה, כאילו, אם בכלל. נכון? זו הוועדה פה הרבה פעמים, אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

4383 פוטרות מחניות.

שרון דינור:

אני אומרת, יש לנו,

אסתי קליין:

אבל יש צורך,

שרון דינור:

השאלה שלי היא כזאת. יש פה בניין לשימור, אפשר אולי לראות את זה בתשריט פה. כל השטח הזה, כולו, אפשר לחפור בו עד לבניין לשימור. אני לא רוצה שתתלו אותו באוויר, להיפך, ברור שלא, כאילו, אז קודם כל, זה המון שטח שאפשר להשתמש בו. לא נראה לי שזה לא (לא ברור),

אסתי קליין:

מתחם בית הכנסת גם יושב על מבנה עתיק, כולו מושקע והשקיעו בו מיליונים אם לא יותר מזה, זה ברמה שאי אפשר לחפור מתחת למתחם בית הכנסת,

יוחנן וייצמן:

ו (לא ברור) בית הכנסת שלהם.

אסתי קליין:

אלא אם כן להרוס אותו ולבנות אותו מחדש, אף אחד לא מוכן (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אולי.

איציק שוויקי:

לא, זה לא שימור.

חיים קלפהולץ:

זה עוד 20 מיליון שקל, (לא ברור) לבנות בית כנסת בחזרה?

שרון דינור:

כאילו השמיכה פה היא קצרה, כל פעם אנחנו מושכים אותה לכיוון מסוים. אז אני אומרת,

חיים קלפהולץ:

לא, אני אומר, מתחת לבית הכנסת זה (לא ברור)

אסתי קליין:

בסדר, אז פה בדיוק השיקול האם מבנה השימור חשוב יותר ממבנה בית הכנסת. זה בדיוק השיקול.

ציפי רון:

אז לא להציג את זה ככה.

אסתי קליין:

אבל זה בדיוק ככה,

ציפי רון:

אבל לא להציג,

אסתי קליין:

כי אם להגיד,

ציפי רון:

לא,

אסתי קליין:

אם לחשוב מתחת למה לחפור,

שרון דינור:

למה, אבל,

אסתי קליין:

ואם בית הכנסת (לא ברור),

שרון דינור:

בית הכנסת יכול לחזור, המבנה לשימור לא יכול לחזור.

ציפי רון:

באים עם נתונים מסוימים ועם שיקולים מסוימים, רגע, וזאת ועדת שימור,

אסתי קליין:

מאה אחוז, אז,

ציפי רון:

אז צריך לקחת בחשבון את כל האפשרויות,

אסתי קליין:

נכון.

ציפי רון:

גם כדי לענות על הצרכים, ולא לעשות אחד מול השני, כי בתור מתכננת את בטח יודעת שיש כל מיני דרכים למצוא את האפשרות הנכונה גם להשיג את השטחים וגם לעשות את השימור וכן הלאה וכן הלאה. זה לא טאבולה רסה, באת עם הנוסחה הזאת ואין בלתה.

אסתי קליין:

נכון, אין ספק. בסופו של דבר מה שהתווה את התכנון המסוים הזה שהצגנו זה מכלול השיקולים שהם העלו במסגרת כל הנושא הכספי שהם צריכים להשקיע בזה. והצגתי להם מספר רב מאד של אופציות וסקיצות ואפשרויות, ממש,

ציפי רון:

ומה את מראה לנו?

אסתי קליין:

הם יכולים להעיד את זה.

ציפי רון:

ומה את מראה לנו,

אסתי קליין:

ואני מראה לכם את,

ציפי רון:

מהאופציות,

אסתי קליין:

בסופו של דבר את מה ש,

ציפי רון:

מהאופציות שהגשת שכוללות שימור ותוספת וכן הלאה? את יכולה לשתף אותנו באופציות?

אסתי קליין:

אני לא יכולה כי בסוף זה לא קרקע שלי, זה קרקע שלהם,

יוחנן וייצמן:

לא, אבל (לא ברור),

אסתי קליין:

והם ביקשו מה ש(לא ברור),

יוחנן וייצמן:

לפי מה שאת (לא ברור) בתב"ע.

אסתי קליין:

ולמה האופציה הזאת בסופו של דבר נבחרה? כי בסופו של דבר הם גם רוצים לממש את ה, יש להם המון רצונות, אבל אם לא יהיה להם כסף איך לממש את הרצונות האלה אז זה לא יעזור.

אמי ארבל:

כן, אבל אסתי, אני חייב להגיד לאחר כך. מדברים פה אנשים על תכנון ואתם עונים על כל דבר בכסף.

שרון דינור:

אנחנו לא ראינו חלופות, אגב.

אמי ארבל:

כסף זה שיקול חשוב ונחמד,

אסתי קליין:

זה שילוב, זה לא רק,

אמי ארבל:

זה לא שילוב,

אסתי קליין:

זה שילוב.

אמי ארבל:

כי הייתה גם לנו ישיבה, לא, אז אני לא מסכים איתך, זה לא רק שילוב.

אסתי קליין:

אבל,

אמי ארבל:

זה לא רק שילוב. שניה, אבל גם הייתה,

אסתי קליין:

אבל בסוף רוצים שהפרויקט יצא לפועל. לא יודעת, אוקי. אני הצגתי את הנתונים.

אמי ארבל:

הפרויקט שמוצע פה כרגע,

אסתי קליין:

הצגתי את הנתונים.

אמי ארבל:

הפרויקט שמוצע פה כרגע, אני לא מדבר על היבטים אחרים, רק בנושא שימור, הוא לא פרויקט טוב.
זה נאמר לך לאורך כל הדרך,

אסתי קליין:

נכון.

אמי ארבל:

על ידי גם מחלקת תכנון וגם מחלקת שימור.

אסתי קליין:

הוא לא פרויקט טוב מבחינה שימורית,

אמי ארבל:

אבל עכשיו אני מדבר, אסתי.

אסתי קליין:

נכון, אבל אני אמרתי את זה.

יוחנן וייצמן:

שניה, בואו,

אורית לנדסברג:

אבל אם אני,

אסתי קליין:

אתה לא היית בהקדמה שאמרתי, חבל.

אמי ארבל:

זה לא משנה ההקדמה.

אורית לנדסברג:

אבל יש כאן סוגיה שפתאום צצה ועלתה, עניין החנייה, שיכול להיות ש,

אמי ארבל:

חניה היא לא, היא לא,

אורית לנדסברג:

דקה,

אמי ארבל:

היא לא נושא בעיניי.

יוחנן וייצמן:

אפשר (לא ברור),

אמי ארבל:

לא, שניה, שניה אחת,

אורית לנדסברג:

אם לא צריך אותה או לא חייבים אותה, בטח לא מבחינתכם, זה בוודאי עולה הרבה כסף לחפור ולרדת למטה וזה, ואולי זה כבר מוציא עז אחת מתוך הנוסחה ומאפשר לנו קצת יותר להשתחרר

ולראות איך אנחנו גם עושים שימור, גם לא מבזבזים כסף, לא מתחת לבית הכנסת לחפור לחנייה, לא מתחת לבניין לשימור, ואפשר לראות את השטח.

אסתי קליין:

אני יכולה לענות על זה?

אורית לנדסברג:

כן.

אסתי קליין:

אז מבחינת הצרכים, לא הצענו את מלוא החניות שצריך, באמת בגלל האזור הזה, שזה אזור שפחות צריכים, הדיירים והתושבים גרים קרוב לבית הכנסת, הקהילה גרה קרוב. מספר מסוים של חניות צריך, מה נעשה? היום המגרש הזה משמש למגרש חניות. אז את המינימום שצריך כן הצענו.

אמי ארבל:

מי קובע את המינימום?

אסתי קליין:

אתם. זה מה שהצענו.

אמי ארבל:

לא, הוועדות קובעות. (לא ברור)

אסתי קליין:

ברור. לכן אני, אני מראה מה אני מציעה, ואני מבקשת, ואני מסבירה למה הצעתי את מה שהצעתי, ובסופו של דבר אתם מקבלים את ההחלטה. אף אחד לא חושב אחרת.

אמי ארבל:

את אומרת, אין טעם לעשות דיון כי זה מה שאנחנו רוצים, וכל מה שתגיד לא משנה בעצם.

אסתי קליין:

מה, מה?

אמי ארבל:

את אומרת, אין טעם לעשות פה דיון מקצועי, כי זה לא דיון מקצועי. אנחנו מבקשים את זה, תתמודדו. זה מה שאתה אומרת.

אמי ארבל:

אתה יכול (לא ברור) את זה בצורה הזאת,

אמי ארבל:

אבל זה מה שאת אומרת.

אסתי קליין:

אני לא חושבת. אני לא חושב.

אמי ארבל:

יש פה המלצה לדחייה של התוכנית על ידי מחלקת שימור. את יודעת את זה? גם בישיבה שהייתה במחלקת תכנון היו לנו הרבה מאד הערות על התכנון, זה תוכנית לא טובה ולא ראוייה תכנונית. אז התשובה לכל דבר פה 'זה מה שרוצים וזה הצרכים וזה מה שצריך' זה לא תשובה, לא תשובה מקצועית, אני מצטער.

חיים כהן:

אמי, לפני רגע אמרת שהוועדות הם אלה שמחליטים גם כן לדחות.

אמי ארבל:

נכון.

חיים כהן:

כשאתה אומר שהוועדות (לא ברור),

אמי ארבל:

אני כרגע בשלב של המלצת מהנדס העיר, נכון.

חיים כהן:

המלצת מהנדס העיר לוועדה,

אמי ארבל:

בסוף תחליטו מה שאתם רוצים

חיים כהן:

נכון, נכון. אז תוסיף את זה באותה נשימה,

אמי ארבל:

אבל אני לא בשלב הזה עדיין.

חיים כהן:

כי בסופו של דבר אתה מגיע לוועדה, והוועדה היא מחליטה.

אמי ארבל:

אבל אני לא בשלב הזה.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) טובה לוועדה,

חיים כהן:

לפני רגע היא אמרה, לפני שאמי נכנס, גם שרון אמרה ש80% מהדברים הם בכוונה כותבים לדחייה כדי לאזן את הדברים, גם את זה היא אמרה.

שרון דינור:

דחייה? לא? לאישור.

חיים כהן:

לא, בדרך כלל את אמרת, אמת ששמים את זה לדחייה כדי להגיע לאיזשהו איזון. זה מה שאמרת.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

מה? לא, לא, זה ממש לא מה שאמרתי, אמרתי ש90% מההמלצות שלנו,

מורן בן זיו:

הם לאישור.

שרון דינור:

לאשר בתנאים.

אמי ארבל:

חיים,

שרון דינור:

ממש מעט אנחנו דוחים.

אמי ארבל:

כמה המלצות מגיעות לוועדה פה עם המלצה לדחייה?

חיים כהן:

מה?

אמי ארבל:

כמה המלצות מגיעות פה לוועדה עם המלצה לדחייה?

שרון דינור:

ממש מעט.

אמי ארבל:

80%?

חיים כהן:

לא, לא.

שרון דינור:

ממש מעט.

אמי ארבל:

נו, אז זה לא נכון.

חיים כהן:

היא הסבירה ש,

איציק שוויקי:

לא, היא הסבירה ש,

אורית לנדסברג:

לא, אז זה לא.

חיים כהן:

הפוך היא הסבירה? אז לא הבנתי.

אורית לנדסברג:

כן, הפוך לגמרי.

חיים כהן:

הפוך, היא הסבירה הפוך.

חיים כהן:

אז לא הבנתי.

עו"ד דני ליבמן:

משתדלים כמה שיותר,

אמי ארבל:

בסדר, אז אני מציע שהם יסיימו להציג, נעשה דיון פנימי ונראה.

חיים כהן:

כן. אני חושב שזה הכי נכון.

אמי ארבל:

טוב.

אסתי קליין:

עוד שאלה? אם יש פה איזו שאלה אנחנו פה בחוץ. בסדר?

יוחנן וייצמן:

את יכולה להגיד לנו כמה כאלה מהחסידות עוזבים את העיר?

משה רוזנטלר:

מאות.

יוחנן וייצמן:

מספרים, מאות זה, 70 או 500?

חיים קלפהולץ:

200 (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

200 נשארו או 200 עזבו?

חיים קלפהולץ:

אה, כמה משפחות?

יוחנן וייצמן:

כמה עזבו את ירושלים?

חיים קלפהולץ:

אה, עזבו משפחות? אם אתה מדבר, אחרי ה(לא ברור) יש לנו היום בארץ, יש לנו היום עוד 2,000 משפחות חוץ מ (לא ברור), שיוצאים, יוצאים, יוצאים. אני חושב שאנחנו נותנים את השטח שלנו,

יוחנן וייצמן:

אני חייב לומר,

חיים קלפהולץ:

אני רוצה להגיד,

יוחנן וייצמן:

שהמספר שהוא אמר פה קורע את הלב.

חיים קלפהולץ:

כן, ואני רוצה להגיד עוד יותר מזה. אנחנו נותנים זכויות שלנו כדי למשמש ולהביא פה זוגות צעירים שאנחנו לא עושים שום כסף על זה, אנחנו משקיעים, את הבנייה אולי נוציא, אולי. אנחנו רוצים פשוט להביא פה בחזרה זוגות צעירים. זה כל מה ש (לא ברור),

שרון דינור:

אנחנו רוצים שתהיו פה,

חיים קלפהולץ:

אה?

שרון דינור:

חשוב לי שתבינו, הדיון פה כרגע הוא לא על זה שחם וחליל תלכו מפה. אנחנו מדברים על לשנות את התכנון.

חיים קלפהולץ:

אבל הפרויקט לא יכול,

שרון דינור:

לא, בכל מקרה שיהיה.

חיים קלפהולץ:

אני מסביר, הפרויקט לא יצא. בואי אני אסביר לך. אם היום אנחנו מדברים על קריית גת או כל המקומות האלו במיליון שקל לדירה, פה אנחנו מדברים היום בירושלים בשני מיליון וחצי לדירה כזאתי כמו שמה. איך אנחנו יכולים להביא לפה זוגות צעירים? אם אנחנו נשקיע פה את מה שצריכים להשקיע, אין פרויקט. פשוט אין פרויקט. אני אומר לך את זה דוגרי,

אורית לנדסברג:

אבל אתם לא יודעים,

חיים קלפהולץ:

אנחנו משקיעים את המינימום כדי שנוכל להביא פה זוגות צעירים. אם תסתכלי (לא ברור), אין פה זוגות צעירים. עכשיו, אני מדבר על השטח שלנו, נשאר שלנו השטח, השטח שלנו נשאר,

דובר:

(לא ברור) להשכרה?

חיים קלפהולץ:

זה דמי מפתח, זה השכרה ארוכת טווח. זה אומר ש-20, 30 שנה. אנחנו בונים פה קהילה,

שרון דינור:

אני שומעת את מה שאמרת, פשוט לא מבינה איך זה מתחבר למה שאני אמרתי. כי אני אומרת, תשנו את התכנון, אני לא אומרת תבטלו אותו, אני לא אמרתי. תנסו לראות,

חיים קלפהולץ:

אני אומר, השינויים ששמעתי פה,

שרון דינור:

כן.

חיים קלפהולץ:

זה הרבה כספים, אז הוא שאל,

משה רוזנטלר:

זה לא רק כסף, זה גם הצרכים.

חיים קלפהולץ:

לא, הצרכים,

משה רוזנטלר:

חניות צריך מאד,

חיים קלפהולץ:

אני אומר, אני מדבר, כדי להגיע לצרכים עם השימור שהיא אומרת,

משה רוזנטלר:

אולם טיש אתה צריך.

חיים קלפהולץ:

אין, אין. אולם טישים,

משה רוזנטלר:

כיתות, חסר שמה,

חיים קלפהולץ:

אם אין אולם טישים אז אין קהילה. אם אין חניות אז אין בכלל איפה לשים פה שום דבר. אני לא יודע אם אתם מכירים את השטח שמה ברחוב אבינועם ילין. תגיעו עכשיו, איך נראית עכשיו החנייה, אני חושב שחסר שם הרבה יותר ממה שאנחנו נותנים, אבל אנחנו לא יכולים לתת מה שצריך שם, דבר ראשון. דבר שני, אתם מדברים כסף. זה לא שאלה של כסף, זה אומר או שזה נהיה או לא.

אורית לנדסברג:

אני חשבתי ש-,

חיים קלפהולץ:

אי אפשר. אני (לא ברור), באמת, להביא לפה זוגות צעירים, אני חושב שאם נעשה את זה, בעזרת השם נצליח, אנחנו יהיה המייסטרים של כולם.

אורית לנדסברג:

סליחה, אני חושבת ש-,

חיים קלפהולץ:

ואין היום שמה זוגות צעירים.

אמי ארבל:

עדיין, עדיין (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

(לא ברור) שימור או אין.

אורית לנדסברג:

ועדיין אני חושבת, יש כאן,

יוחנן וייצמן:

נציגת אגודת האדריכלים.

אמי ארבל:

הוא אמר לא.

חיים קלפהולץ:

כי שאלתם, לא, שאלתם (לא ברור) כסף.

יוחנן וייצמן:

שניה, אמי, אמי, שניה.

אורית לנדסברג:

אני אדבר בשני כובעים, אוקי? תרשו לי.

חיים קלפהולץ:

(לא ברור) זה משהו אחר.

אורית לנדסברג:

אחד אני חושבת שאנחנו כבר עשר שנים-15 שנה מדברים על תפיסות חדשות בחניות. אנחנו כבר הפסקנו לדבר על איך אני מגיע עד פתח הבית וכדומה. בשביל זה יש תחבורה ציבורית וכדומה. עכשיו, מניסיון קודם שלי, הייתי במקרה דווקא בתחום הביצוע, התחום היזמי, חברות גדולות. חניות עולות הרבה כסף, חפירה עולה הרבה מאד כסף. אפשר להתחיל לאזן גם את הצורך הזה כדי שאנחנו נוכל לחיות בשלום גם עם שימור. אני לא חושבת ש-, תעשו אומדנים,

אסתי קליין:

אני אענה על זה.

אורית לנדסברג:

אפשר לעשות אומדנים, זה לא בעיה לעשות אומדנים. כל מי שמתחיל תכנון יודע לעשות אומדנים. אז אפשר לעשות שתי אלטרנטיבות עם קצת יותר חניה, קצת פחות חניה, לעשות אומדנים, לראות יתרונות וחסרונות, להביא את זה לוועדה, ואפשר להתחיל לדבר על איך מגשרים בין דברים, אבל אי אפשר להגיד זה בלתי ואנחנו, אם לו אז, זה כואב לי פה וזה. לא, יש כאן תפיסה כוללת. אם תפיסה כוללת, בואו עם אומדנים, ונראה באמת על מה מדובר.

אסתי קליין:

אני אענה על זה. הפרויקט הזה מציע 80 יחידות דיור חדשות, אוקי? במגוון גדלים. בנוסף יש את מתחם בית הכנסת שבזמנים של חגים וכולי או אפילו בשבתות, אתה תגיד כמה זה מכיל. לא הצענו את המספר הזה של חניות, הצענו, אני אומרת,

אורית לנדסברג:

חניה, אין לה סוף.

אסתי קליין:

מינימלי.

אורית לנדסברג:

אין לה סוף, לחניה.

אסתי קליין:

אבל הצענו פחות ממינימלי כדי באמת לתת לאדמו"ר ולצוות,

חיים כהן:

אני שואל,

ציפי רון:

כמה חניות, כמה חניות יש שם?

חיים כהן:

שניה, שניה.

ציפי רון:

כמה חניות מוצעות?

משה רוזנטל:

40.

חיים כהן:

מי שמכיר את ההיסטוריה של חסידות קרלין זה, אני חושב שהשימור צריך להיות דבר ראשון בלהסתכל מה זה ההיסטוריה של חסידות קרלין.

ציפי רון:

אתה מתכוון לקהילה.

חיים כהן:

הקהילה. זה מדובר פה שורשי ירושלמי,

שרון דינור:

לא קיבלתי את ההכשרה המתאימה.

חיים כהן:

האדמו"ר הזה נהיה אדמו"ר, אם אני לא טועה, בגיל 9, בגיל 10 הוא נהיה אדמו"ר. זאת אומרת, זה היה קהילה ירושלמית וותיקה, דורי דורות, ושורשית. ואני חושב שהדבר הכי שימורי זה לשמר את הקהילה הזאת במיקום שזה נמצא. זה היה, מי שמכיר את ההיסטוריה, זה היה קהילה אולטרה אולטרה אולטרה קיצונית שעבר שינוי דרסטי בכל מה שקשור בתהליך, אם זה במסגרת, לומדים ליב"ה והם לומדים בממ"ח והם מתגייסים, הם משהו שאי אפשר, מי שמכיר את כל הדבר. אני חושב ש-, אני מרגיש שגירשנו אותם מהשכונה.

שרון דינור:

אל תסתכל עליי,

חיים כהן:

לא, לא, אני לא מסתכל.

שרון דינור:

כי אני לא גירשתי אותם.

חיים כהן:

לא, כי אם אני לא אסתכל עלייך אני עוד אקבל להערות שאני לא מסתכל עלייך.

שרון דינור:

לא.

חיים כהן:

(לא ברור) מסתכל עלייך.

שרון דינור:

מה? אני, לא ממני.

חיים כהן:

שהיא לא תעיר לי שאני לא מסתכל עלייך.

שרון דינור:

לא,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני בחיים לא הערתי לך הערה כזו.

חיים כהן:

מה?

ציפי רון:

אז רגע,

(מדברים ביחד)

יעלה ביטון דה-לנגה:

כמו שאני נלחמת שיקשיבו לך, אני נלחמת שיקשיבו לכולם. זה הכל.

ציפי רון:

(לא ברור) לשכונה תלויה במספר החניות? רגע,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אין אצלי אפילו.

ציפי רון:

אז החזרה לשכונה מותנית במספר החניות?

אסתי קליין:

לא, בכלל לא, בכלל לא.

חיים כהן:

לא, לא, לא, לא דיברתי על חניות. זה ממש לא.

ציפי רון:

אבל זה (לא ברור).

אסתי קליין:

זה המינימום שב-, זה אפילו לא (לא ברור),

חיים כהן:

לא דיברתי על חניות.

אסתי קליין:

החניות זה לא היה ה-issue.

חיים כהן:

דיברתי, אני עכשיו מסתכל על גם כשימור, גם כקהילה, גם כתוכנית, ואני שמח שגם אמי הצטרף פה לדיון. אני חושב שאנחנו צריכים לחשוב קצת מחוץ לקופסה. זו לא תוכנית שימורית סטנדרטית, זו

תוכנית, אני קורא את זה גם שימורית קהילתית. אני חושב שזו קהילה שיש לה היסטוריה לא קטנה בירושלים לא קטנה, לא קטנה בשכונה, לא קטנה ברחוב. ואני חושב שאנחנו צריכים למצוא את הפתרון לאזן. אני לא יודע איך, אני לא יודע להגיד מה הפתרון, אבל אני כן יודע שכשמראים לי את בית הכנסת המרכזי שיש שמה היסטוריה מההכתרה של האדמו"ר מגיל 9 וזקני החסידות, אי אפשר במכה אחת להגיד, טוב, נוריד, נעשה. זה נשמע לי קצת, מי שמכיר קצת את,

יוחנן וייצמן:

הניואנסים.

חיים כהן:

הניואנסים של הדבר הזה, ואולם טיש,

ציפי רון:

(לא ברור) מדרגות.

חיים כהן:

אולם טיש זה בעצם, כשהם אומרים אולם טיש זה בעצם, זה המגנט של שימור של החסידות מסביב והקהילה, כי זה בעצם המוקד שכשהאדמו"ר מגיע ועושה את הטיש. אז אני חושב שאנחנו כן צריכים לנסות לחשוב איך מנסים, גם את האינטרס של הוועדה הזאת, גם לשמר את השימור של החסידות, גם לנסות לתת להם איזשהו מרחב שיהיה כלכלי, ולכן אני שוב אומר, אני שמח שאמי הצטרף כי אני סומך על שיקול הדעת שלו. יש לו גם כן ראייה, אין יותר וותיק ממנו בתכנון,

ציפי רון:

כן, יש לי בקשה.

יוחנן וייצמן:

דקה, דקה. דה לנגה, אחרי זה את.

יעלה ביטון דה-לנגה:

דה לנגה.

יוחנן וייצמן:

דה לנגה. את מקודם,

יעלה ביטון דה-לנגה:

בסוף אתה תלמד. גם ראש העיר למד.

איציק שוויקי:

אפשר להגיד יעלה ונגמר הסיפור.

יעלה ביטון דה-לנגה:

יעל ביטון. ביטון. ביטון.

חיים כהן:

אני סיימתי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אין על הביטון. אני רוצה להגיד משהו ש-, אני, נכון שאני לא נמצאת פה הרבה, אבל משנה הבאה באוגוסט 26' אני אהיה כל (לא ברור), כי אני הופכת להיות חברה. אבל אני קוראת את הכל, אבל אני קוראת את הכל, וכשלושה לא נמצאת אני באה. אז אני רק רוצה להגיד משהו. אני, זה מאד מרגש אותי מה שאתה אומר, ויצמן, וגם מה שאמר עכשיו חיים על הכביכול גירוש. אני לא, אני חושבת שזה משהו שאני הכי מזדהה איתו בגלל שהמון מהילדים שלנו של הציבור הכללי, החילוני, המסורתי, ולי יש גם בן מהפלג הירושלמי עם שבעה נכדים שבחיים לא יוכלו לקנות פה בית, לא במיליון ולא ב-3 מיליון. ואנחנו גם מרגישים את החוויה הזו של גורשנו מהעיר בגלל עלויות. זה משהו שאנחנו חווים אותו, וגם לנו יש קהילות ייחודיות. אז לא אדמו"ר, אז מפקד סיירת מטכ"ל. כאילו, אוקיי? כל אחד בתרבות שהוא בא ממנה. אז דווקא אני יכולה להתחבר לסנטימנט הזה ששניכם הבעתם פה. אבל נדמה לי שוועדת שימור עושה שיקולים של שימור. יש ועדות אחרות בעירייה שהתפקיד שלהן הוא באמת לבחון חזרת צעירים לעיר, מכל המגזרים. אם זה אגף הצעירים או אם זה. זאת אומרת, יושבים פה אנשים מכובדים שהם ראשי וועדות בעירייה שעוסקים בדיוק בדבר הזה. אני חושבת שלמרות בקשתכם ולמרות אמירתו החשובה של חיים על לחשוב מחוץ לקופסא, אני בעד לחשוב מחוץ לקופסא, אבל זה לא יכול להיות, כי אנחנו כולנו בעיר הזאת על כל מגזרינו, מגורשים מאותה סיבה של עלויות. מי שמחובר לחזון של ראש העיר, בכל אופן, מחובר אליו, מתחבר אליו, של הבנייה המאסיבית שנעשית פה, זה כדי להחזיר אנשים לעיר. אז באמת זה כך. אבל אני לא חושבת שוועדת השימור היא זו שצריכה להסתכל מתוך ה-, צריך למצוא פתרון לכם, אבל הוא לא יכול לבוא על חשבון שיקולי שימור טהורים.

אסתי קליין:

אבל אם (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

זאת עמדת.

חיים כהן:

רק לציין שאנחנו לא דנים פה על,

אסתי קליין:

אני רוצה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני יודעת.

חיים כהן:

שימור,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני מכירה את המבנה, אני מדריכה שם, תאמין לי,

אסתי קליין:

והמבנה הזה הוא לא מונומנט.

יעלה ביטון דה-לנגה:

מוכר לי בהחלט.

אסתי קליין:

מספיק מבנים ברמה כזו,

יוחנן וייצמן:

אגודת האדריכלים, חברים.

אורית לנדסברג:

אני אגיד ש-,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה לפי סדר.

אורית לנדסברג:

אנחנו מדברים,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לדיון פנימי גם.

אורית לנדסברג:

על שימור קהילה. כשאנחנו מדברים על שימור הבניין, הוא מספר סיפור של קהילות קודמות, ואנחנו חייבים לזכור שקהילה אחת לא יכולה לבוא ולהכחיד סיפור של קהילה אחרת, כי אנחנו רוצים לתת כבוד גם למה שהיה בעבר, כמו שאנחנו רוצים לתת כבוד למה שיהיה בעתיד. לכן אני חושבת, צריך להסתכל על הבניין כמשהו שהוא פלטפורמה שמישהו חי שם פעם, ויש שם סיפור שאנחנו רוצים אותו לשמר, את המרחב הזה שחיו בו פעם אנשים. אז מבחינת שימור זה גם אנשים, זה תמיד אנשים. בניין אף פעם לא עומד בפני עצמו.

חיים כהן:

אבל שימור בדרך כלל גם (לא ברור) אנשים שגרים בהם. כפי כשאנחנו רואים ב-,

יוחנן וייצמן:

עוד מישו רוצה לדבר בדיון החיצוני?

אמי ארבל:

כן, אבל זה לא סותר, חיים.

חיים כהן:

מה?

ציפי רון:

כן, אני מבקשת,

אסתי קליין:

שאני אענה על (לא ברור) ?

ציפי רון:

אני מבקשת שהיא תציג לנו את המודל של התכנית עם הסביבה שלה.

יוחנן וייצמן:

יש לך הדמיה של זה?

ציפי רון:

כן, בבקשה הדמיה, וכולל גם חתכי רחוב,

יוחנן וייצמן:

איך ייראה,

ציפי רון:

כמו שאנחנו רגילים לראות בדרך כלל, אם אפשר.

יוחנן וייצמן:

איך ייראה הבניין.

ציפי רון:

איך ייראה הקומפלקס. עכשיו, ויש לי עוד שאלה,

יוחנן וייצמן:

יש לך נספח בינוי, יש לך הדמיות,

אסתי קליין:

יש לי את הכל.

יוחנן וייצמן:

תציגי את זה.

אסתי קליין:

זה מופיע, זה מופיע שם.

ציפי רון:

בסדר, בואי תראי לנו את זה בצורה מסודרת.

אסתי קליין:

את התוכנית המוצעת כאילו?

יוחנן וייצמן:

כן.

איציק שוויקי:

הרחוב, הרחוב.

שרון דינור:

אני רוצה לראות עם הסביבה, חתך רחוב.

אסתי קליין:

זה יהיה רחוב, אז זה רחוב יואל. אוקי? אין לי חתכי רחוב.

ציפי רון:

רק שנייה, רק שנייה, רק שנייה. את הרי באה לוועדה הזאת,

איציק שוויקי:

זה רחוב יואל, הבית (לא ברור),

ציפי רון:

לעתים מזמנות. ואת יודעת שאנחנו רוצים לראות חתך רחוב. לא רק את הבניין עצמו או את החלק המוצע אלא את סביבתו. איך זה משתלב, מה קורה בסביבה. זה הרי כלל קבוע אצלנו בוועדה. האם יש לך כזאת תצוגה של הרחוב?

אסתי קליין:

אני רואה שאין פה את השקופיות האלה. יש אותם במסמכים שהגשתי אותן אבל פה זה (לא ברור).

ציפי רון:

אני חושבת שזה חלק חשוב,

אסתי קליין:

אוקי, אז אין לי אותם.

ציפי רון:

מתהליך קבלת ההחלטות של הוועדה הזאת.

אסתי קליין:

זה מופיע ב(לא ברור) שהגשתי.

ציפי רון:

זה לא דבר חדש שהתעוררתי איתו הבוקר ואני מבקש אותו.

יוחנן וייצמן:

האדריכלית דינור, אז אני, אז יש את הנספח בינוי בתב"ע, את רוצה לפתוח את זה?

ציפי רון:

זה דבר אחד, זה דבר אחד.

שרון דינור:

עכשיו כשדפדפת אני ראיתי פה איזשהו,

יוחנן וייצמן:

יש נספח של חתכים.

שרון דינור:

רגע, שנייה, שנייה. רק בגלל שכש-, הנה, פה רואים חתיכה של בניין בצד הזה.

אסתי קליין:

לא, זה,

שרון דינור:

רגע,

חיים כהן:

יש שם ממול סאטמאר בצד השני,

שרון דינור:

רגע, אני הולכת לפתוח,

אסתי קליין:

יש את סאטמאר ואור החיים.

יוחנן וייצמן:

את הבניין הנמוך של אור החיים את מכירה בטח.

חיים כהן:

לא, הוא כבר לא נמוך.

אסתי קליין:

זה מולך.

ציפי רון:

הכל יחסי. עכשיו, ויש לי עוד שאלה אחת. אם אנחנו מדברים על בניין שהוא משנות ה-30, על בית הכנסת שהוא חשוב וחשוב לשמר אותו וכן הלאה, אני רוצה לשאול למה מורידים את המדרגות. אני מבינה שאת אמרת שזה יקל על האנשים אבל שמונה מדרגות זה לא,

אסתי קליין:

זה היה מאד חשוב להם. כנראה שיש הרבה אנשים נכים שמגיעים, ואנשים מבוגרים, וזה מאד מפריע להם.

חיים כהן:

(לא ברור) אנשים מבוגרים שלא עזבו את ירושלים, שנשארו לגור באזור, אם אני לא טועה, בין ה-,

אסתי קליין:

כל הערכים של שימור הם חשובים, אבל בסוף צריך לגור שם.

ציפי רון:

אני שואלת, אני שואלת. יש פתרונות שונים לעניין הזה.

יוחנן וייצמן:

הוא אומר מדובר במדרגות חדשות.

דובר:

כן, זה בכלל לא שימור.

משה רוזנטלר:

כל החצר שם נראה על הפנים היום, ממש, המקום נראה על הפנים כרגע.

ציפי רון:

שימור זה עניין (לא ברור), זה קשה. שימור זה עניין קשה, זה לא פשוט.

שרון דינור:

רק חשוב לי להגיד שההצעה כרגע, המבנה שיש שמה לשימור הוא לא לשימור. זאת אומרת, אם זה ההחלטה שתקבל בוועדות ההמשך, המחוזית וזה יחליטו, אין לי מה לעשות עם זה. זאת אומרת, אין לי הנחיות לתת למבנה כזה, הוא כבר מפורק לחלוטין.

יוחנן וייצמן:

שחזור.

שרון דינור:

אז אני לא יודעת לשחזר, אני עובדת בתחומי השימור. זה, השחזור הזה של מבנה שלם קמרונות, וגם שמענו שיש פה בעיה תקציבית,

יוחנן וייצמן:

אני מניח שהקמרונות (לא ברור),

שרון דינור:

זה לא, שניה, אני רוצה לסיים את המשפט. אני לא יודעת להגיד,

אסתי קליין:

אפשר להציע (לא ברור).

שרון דינור:

אם אין פה כסף אז בטח לא ישחזרו את המלאכות המקוריות שהיו פה, כן? בואו לא נשלה את זה. ולכן אין פה, האמירה שימור וסימון של שימור של בניין כזה היא מטעה. אוקיי? כאילו מבחינת גרפי צריך לסמן את זה אחרת.

יוחנן וייצמן:

בסדר, סיימנו.

דובר:

או לוותר על זה.

שרון דינור:

יכול להיות, אם ההחלטה, יכול להיות שצריך לוותר על זה.

יוחנן וייצמן:

יכול להיות לכם איזה הצעה שהיא קצת יותר שימורית?

משה רוזנטלר:

אז אנחנו אמרנו שאנחנו, אנחנו מבינים ש-, ברור שזה לא שימור שזה מה שהוועדה רוצה, אני מבין,

שרון דינור:

לא הוועדה.

משה רוזנטלר:

ויחד עם זה השתדלנו מה שאנחנו כן יכולים,

יוחנן וייצמן:

אני לא יודע מה הוועדה רוצה, המחלקה רוצה.

משה רוזנטלר:

המחלקה.

שרון דינור:

הצוותים המקצועיים.

יוחנן וייצמן:

הוועדה מאד חושבת על רוח המקום, הרבה יותר מהאדריכלים, מקווה שהגברת האדריכלית לא תיעלב.

משה רוזנטלר:

אני אומר, אנחנו כן עשינו הרבה ישיבות בנושא הזה,

אמי ארבל:

היא לא אדריכלית.

אורית לנדסברג:

הייתי מספיק (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אה?

אמי ארבל:

היא לא אדריכלית.

אורית לנדסברג:

כדי שאני כבר לא איעלב.

יוחנן וייצמן:

לא, היא כן אדריכלית.

אמי ארבל:

מי?

יוחנן וייצמן:

היא מייצגת את אגודת האדריכלים.

אמי ארבל:

אה, (לא ברור) לאסתי.

משה רוזנטלר:

אני אומר, עשינו הרבה ישיבות בנושא ומבחינתנו אנחנו, אני מבין שאנחנו לא משאירים את השימור כפי שהמחלקה רוצה, אבל יחד עם זה אנחנו רוצים לשחזר את הקירות ולעשות בפנים חדר שייתן תצוגה, כמו שאמר האדון הנכבד,

יוחנן וייצמן:

שוויקי.

משה רוזנטלר:

שוויקי. תצוגה יפה. זאת אומרת, אנחנו כן במקום שמה שאנחנו כן יכולים לנסות לשמר אנחנו בעד. אנחנו לא במקום של לא רוצים לעשות, ובאמת מנסים למצוא איזון בין הצרכים, בין האפשרויות, בין היכולות, שכן נוכל לעשות פרויקט שבאמת ישמר את הקהילה במקום, שגם זה חשוב לא פחות מהשימור של הבניין בעינינו, ולמצוא את האיזון בין הדברים.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

שרון דינור:

תודה רבה.

אורית לנדסברג:

תודה רבה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

תודה רבה.

משה רוזנטלר:

תודה רבה.

חיים קלפהולץ:

שלום.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שלום, תודה.

אמי ארבל:

(לא ברור) הבניין החשוב יותר.

איציק שוויקי:

(לא ברור) קמרונות.

יוחנן וייצמן:

כן.

איציק שוויקי:

זאת הבעיה הרצינית.

יוחנן וייצמן:

זאת הבעיה הרצינית.

ציפי רון:

אני חושבת שאין ספק שחשוב לשמר את הקהילה והכל וללכת לקראתה, אבל יש כמה דברים שהם משהו,

יוחנן וייצמן:

בירושלים יש לנו מה להציע להם.

ציפי רון:

שאי אפשר לוותר עליהם, עם כל הכבוד.

אמי ארבל:

אני, לפני הפרטים, סליחה שאני, צר לי. תראו, אני חושב שיש פה בעיה עם התכנית הזאת. אני, אגב, הלכתי רחוק עם העניין של הקהילה ו(לא ברור) וכל הדברים האלה, אני לא חושב שזה קשור לתוכנית. יש רצון לשמור על קהילות בירושלים, כל אחד והקהילה שלו כמו שנאמר פה, וזה בסדר גמור. יש פה תוכנית ברמה תכנונית גרועה. היא שמעה את זה לכל אורך הדרך. עצם העובדה שיש פה כזאת תוכנית הבניין, כזה שימור בלי יועץ שימור שיושב פה ומסביר את התוכנית. אגב, גם בפגישה שהייתה לי איתה מאד ארוכה עם כל הצוות, ולא קיבלנו שום תשובות. גם עכשיו לא קיבלנו תשובות. אני חושב, סליחה שאני אומר לכם, לא יקרה שום דבר אם אתם תחליטו היום להוריד מסדר היום, תגידו שיש חשיבות לתוכנית, תגידו שהכל בסדר ואתם תומכים בגדול. אי אפשר לקדם כזאת תוכנית בוועדת שימור בלי יועץ שימור. זה לא רציני, זה לא מקצועי, וסליחה שאני אומר, זה זלזול בכם. ועם כל הכבוד, וייצמן, (לא ברור) בבוקר הוועדה המחוזית, כן תחליט, לא תחליט. סליחה שאני אומר, לא מעניין. בסדר? יש פה תוכנית ברמה מקצועית לא מספקת. צריך לעשות עבודה,

יוחנן וייצמן:

אני מודה שבאתי בבוקר,

אמי ארבל:

והם צריכים לעשות עבודה,

יוחנן וייצמן:

אל אמי לשאול אותו איך כן, לא איך לא.

אמי ארבל:

הם צריכים לעשות עבודה, לא יקרה שום דבר אם למשל ייקחו יותר רציני ויעשו תיאום של התוכנית ברמה, אני לא מדבר כרגע על השימושים ועל הגבהים ועל הקומות, נדבר על זה בוועדה המקומית. ברמה של השימור כרגע, מה שמוצג בפניכם לא מספק, נקודה. אתם לא יכולים בוועדת שימור לקבל החלטה על בסיס זה, עם כל הכבוד לשימור של הקהילה, ואני ממש לא מזלזל בזה. אבל

יש פה דברים כרגע אחרים, לצורך העניין, וגם אם עכשיו יחכו עוד חודשיים או עוד חודש כדי לעשות תוכנית יותר טובה לא יקרה שום דבר. לא יקרה שום דבר. לכן לפני שיורדים לפרטים, אני חושב, זה האמירה שצריך להגיד פה. הרמה של התוכנית לא מספקת מבחינה שימורית. תיקחו יועץ שימור כמו שצריך, תעשו עבודה כמו שצריך. יבוא יועץ שימור שיסביר, לא אסתי, עם כל הכבוד לאסתי, שלא יודעת להסביר, גם בשיבה איתנו היא לא יכלה להסביר. וייצמן, אתה, לא יפה. הבן שלך? סליחה, אז אני מתנצל.

יוחנן וייצמן:

הלו.

אמי ארבל:

יותר חשוב. יותר חשוב.

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

תמיד היא מגיעה עם אין ברירה.

אמי ארבל:

מה?

ציפי רון:

תמיד היא מגיעה עם אין ברירה. זה מה שיש.

איציק שוויקי:

אבל היא הייתה האדריכלית,

אמי ארבל:

(לא ברור) אני מתנצל. אני אומר,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) כל הלילה הייתי ער.

אורית לנדסברג:

אבל,

אמי ארבל:

לא, בסדר, (לא ברור) אני מתנצל, יש דברים יותר גרועים אפילו מתכנן. ולכן אני חושב שלפני לדבר על הפרטים,

ציפי רון:

היא תמיד מגיעה עם כזה ראה וקדש.

אמי ארבל:

(לא ברור) שימור, עם כל הכבוד אסתי. זה לא עובד ככה.

אורית לנדסברג:

רגע, ואפשר לשאול למה,

ציפי רון:

היא תמיד מגיעה עם כזה ראה וקדש.

יוחנן וייצמן:

בוא נעשה אחד אחד.

אורית לנדסברג:

ולמה בוועדת שימור מגיע משהו שאיננו אדריכל מלכתחילה? עוד לפני השימור.

ציפי רון:

כי יכול להגיע גם מתכנן,

אורית לנדסברג:

להגיד שזה בעיה,

ציפי רון:

לא, לא, לא, רגע,

אורית לנדסברג:

לא, אפשר ל-,

ציפי רון:

יכול להגיע גם מישהו שהוא מתכנן.

שרון דינור:

(לא ברור) את יודעת שבמחוז הם ידונו, הם לא יחכו לנו, הם לא יחכו לנו.

אמי ארבל:

הייתה תקופה שניסינו להילחם בזה אגב ולעשות עם זה משהו,

ציפי רון:

(לא ברור) את הוועדה המחוזית,

אמי ארבל:

ובסוף היועצים המשפטיים לא עשו עם זה כלום,

ציפי רון:

אז זה בסדר.

אמי ארבל:

(לא ברור) בעירייה, אבל במחוז.

יוחנן וייצמן:

לא נעים לי, אבל רוב העובדים ברישוי, לא בתכנון, לא רוב, כל, סליחה, העובדים ברישוי הם לא אדריכלים.

אורית לנדסברג:

אבל זה בניגוד לחוק.

אמי ארבל:

יש הבדל בין בקרה לבין,

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

אני מבקש,

יוחנן וייצמן:

בוא, אתה יודע, אמי, זה לא קשור לתיק הזה, אבל כשהנדסאי בא ואומר לאדריכל,

חיים כהן:

יוחנן,

יוחנן וייצמן:

זה לא ראוי,

אורית לנדסברג:

בסדר.

חיים כהן:

וייצמן, וייצמן,

אורית לנדסברג:

מתכנן, מתכנן יכול להגיש תכנית, אבל לא נספח בינוי.

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

אני צריך (לא ברור),

אורית לנדסברג:

מתכנן יכול להגיש תכנית, לא נספח בינוי.

חיים כהן:

עם כל הבעיות שיש, כן אדריכל, לא אדריכל, זה אחר כך.

שרון דינור:

(לא ברור) במינהל תכנון אז היא,

חיים כהן:

עכשיו בואו נחליט,

יוחנן וייצמן:

לגופו של עניין. השאלה אם אתם חושבים, אני אומר את דעתי הראשונית, זאת אומרת, אני בעד כן
לאשר. אם היינו מצליחים לעשות להם איזה סוג של שליקס, גם הייתי בעד.

אמי ארבל:

למה, וייצמן? למה?

יוחנן וייצמן:

אני אומר באמת, רוח המקום.

אמי ארבל:

אבל זה לא (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אתה אמרת שהמילה גירוש שהיא לא מילה יפה. אני,

אמי ארבל:

לא אמרתי שהיא לא יפה, אמרתי שהיא לא קשורה.

יוחנן וייצמן:

אני אומר, בוא נהיה רעים. שוב, לעצמנו, אם היו אינדיאנים, סליחה, עם כובעים אדומים, היינו
מוכנים לאשר להם אני לא יודע מה, העיקר שהם יישארו פה בירושלים.

אמי ארבל:

לא נכון.

יוחנן וייצמן:

היות והם בשר מבשרנו, לפחות שלי, אז אני פחות מרגיש את הכימיה,

אמי ארבל:

וייצמן, אתם לוקחים את הדיון,

יוחנן וייצמן:

למה הבן שלי צריך ללכת לרב והבן שלו לא.

אמי ארבל:

אני מבין את הלחצים שיש פה אבל זה לא קשור לדיון, אני מצטער. זה לא קשור לדיון.

יוחנן וייצמן:

זה קשור לדיון.

אמי ארבל:

לא קשור.

יוחנן וייצמן:

זה שימור.

אמי ארבל:

גם אם זה שימור. אין בעיה. בסדר, בוא נחליט, אין בעיה, משמרים את הקהילה. אוקיי? עכשיו עוברים הלאה?

יוחנן וייצמן:

ברור.

אמי ארבל:

עכשיו צריך לראות גם מבחינת הבניינים מה צריך לשמר פה. אין פה מספיק מידע שתקבלו החלטה רצינית. מה יקרה אם תגידו עכשיו, תורידו את זה לחודש מסדר היום, שיעשו עבודה, מה יקרה?

יוחנן וייצמן:

סגור את זה מול המחוז, אני איתך.

אמי ארבל:

מה יקרה בחודש הזה?

יוחנן וייצמן:

סגור את זה מול המחוז, אני איתך.

אמי ארבל:

יש לי חבר וועדה בנקודתית,

יוחנן וייצמן:

חבר וועדה הוא חבר.

חיים כהן:

הורדתי את זה מסדר היום.

אמי ארבל:

כמה שצריך להוריד.

חיים כהן:

רגע, הורדתי את זה, זה היה,

יוחנן וייצמן:

סגור את זה מול המחוז,

אמי ארבל:

כי זה לא (לא ברור) זה לא בשל.

יוחנן וייצמן:

אני איתך. אני חושב שאתה צודק אפילו.

אמי ארבל:

אבל זה לא בשל, חיים. (לא ברור) עכשיו עזוב אותך מחוז, לא מחוז. מה יקרה אם עוד חודש יעשו עבודה יותר טובה?

שרון דינור:

נכון.

אמי ארבל:

מה יקרה? חיים, מה יקרה? באמת.

יוחנן וייצמן:

אבל שאלה אם זה, אתה יודע לסגור את זה?

אמי ארבל:

לסגור מה?

יוחנן וייצמן:

מול המחוז.

אמי ארבל:

אני לא מעניין אותי המחוז.

יוחנן וייצמן:

בחייד.

אמי ארבל:

גם אתם כוועדה מקומית לא פעם ולא פעמיים, פעם אחת אומרים מה שקורה במחוז קדוש,

יוחנן וייצמן:

לא,

אמי ארבל:

ופעם שנייה הם עושים טעויות נוראיות.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) ידונו,

אמי ארבל:

אני לא שמה, זה לא רלוונטי.

יוחנן וייצמן:

ידונו, ואנחנו כן רוצים לתת להם,

איציק שוויקי:

בסדר, אבל אתה יודע,

אמי ארבל:

שיקחו אחריות וידונו, שיקבלו החלטה.

איציק שוויקי:

וייצמן, וייצמן, המחוז גם יכול להפיל את התכנית.

חיים כהן:

יוחנן.

יוחנן וייצמן:

יכול גם.

איציק שוויקי:

נכון?

חיים כהן:

יוחנן,

איציק שוויקי:

יכול יותר להפיל את התכנית.

חיים כהן:

יוחנן, אני רוצה, בוא נראה מה הדדליין שיש. בסדר?

יוחנן וייצמן:

בסדר.

אמי ארבל:

מה, מה?

חיים כהן:

מה הדדליין שיש.

אמי ארבל:

אין דדליין. מה הדדליין?

יוחנן וייצמן:

אני תיכף אבדוק את זה.

אמי ארבל:

אתה רוצה להיות קיצוני? תהיה קיצוני.

חיים כהן:

לא, מה זה קיצוני? אני אומר על תכנית,

חיים כהן:

אם אתה אומר,

אורית לנדסברג:

אנחנו מדברים על עיר הנצח.

חיים כהן:

שאתה חושב ש-, אתה צריך,

אורית לנדסברג:

עיר הנצח.

אמי ארבל:

לא, אבל חיים, חיים, זה לא (לא ברור),

חיים כהן:

בבקשה, תעזרי לי פה. (לא ברור) שאני מדבר מפריעים לי.

אמי ארבל:

חיים, זה לא תלוי ב-,

יעלה ביטון דה-לנגה:

מה, עכשיו תקניט אותי מהיום עד סוף כל הדורות?

חיים כהן:

לא, אני לא, אני (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

ככה, חיים? דווקא לי?

אמי ארבל:

הזמן פה הוא לא קשור לצוות. הצוות ישב איתם כמה פעמים מוכן.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא יפה.

אמי ארבל:

אין להם אנשי מקצוע לדבר איתם. אין. הם צריכים, אתם צריכים להעביר להם,

חיים כהן:

רגע, רגע,

אמי ארבל:

לאנשים הנכבדים שהיו פה, שייקחו איש שמור ברמה גבוהה שיעשה פה עבודה, נורא פשוט. זה תלוי בהם, לא בנו. הצוות פה מוכן מחר בבוקר לשבת עם מי שיבוא.

שרון דינור:

אגב, הם לא העבירו לנו חלופות. זאת אומרת, הישיבה האחרונה שאמרנו, אמרנו שישבנו עם אסתי וביקשנו שהיא תעביר לנו חלופות, אמרה אני אעביר, והם לא העבירו לנו. זאת אומרת, האופציה שאתם רואים זאת, לא היו עוד אופציות אחרות על השולחן.

יוחנן וייצמן:

אני רואה, שמענו פה את היהודי הזה,

שרון דינור:

לא, אבל היא אמרה, אנחנו, שמעתי פה שהיא אמרה, הראינו, (לא ברור) עשינו המון המון אופציות.

אמי ארבל:

ברור שיש פה חלופות אחרות.

שרון דינור:

לא מולנו.

ציפי רון:

זה מה ששאלתי.

אמי ארבל:

גם לבטל את החניה (לא ברור) משמעותי וגם להכניס את האולם, לא (לא ברור) מתחת. יש פה הרבה חלופות, חבר'ה, זה לא,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

יש תיקי תיעוד.

אורית לנדסברג:

לפני שבוע אמרתם. לי לא (לא ברור) אותו.

שרון דינור:

נכון, תיק תיעוד שהגיע ביום חמישי.

ציפי רון:

ביום חמישי, אז,

אורית לנדסברג:

אני לא ראיתי אותו.

ציפי רון:

נכון. אז זאת לא דרך נכונה לדון בעניין. אני חושבת, כי אנחנו באמת רוצים לשמר את הקהילה, נותנים לה את כל הכבוד,

אמי ארבל:

ובסוף תוכלו להחליט מה שאתם רוצים, בסופו של דבר.

ציפי רון:

אמי, אמי, שנייה, אמי, שנייה. אנחנו רוצים לתת לקהילה את כל הכבוד, אנחנו רוצים לשמר, באמת, עם כל הלב. אבל אי אפשר לדלג על דברים הכי אלמנטריים. אם אין תיק שימור כמו שצריך שיוגש בזמן, אם אין אופציות תכנוניות שייתנו את הכבוד לסביבה, כי אנחנו מדברים על אזור לשימור, אז עם כל הרצון הטוב שלנו יש לנו קצת בעיה. אנחנו נחטא לאמת אם אנחנו נקדם את התוכנית במצבה הנוכחי. ועוד פעם אני אומרת, אנחנו בעד, אנחנו לא נגד.

שרון דינור:

אבל,

ציפי רון:

אבל יש דברים אלמנטריים מאד של הכללים הכי בסיסיים שצריך לעמוד בהם.

שרון דינור:

ורציתי להגיד שהוועדה דחתה,

ציפי רון:

והם יודעים את זה, הם יודעים את זה, הם לא חדשים. אסתי לא חדשה בוועדה הזאת. היא הגיעה לפה עשרות ומאות פעמים, אז חברים, בבקשה. לא יודעת למה פה צריך לעצום את העיניים ולסתום את האוזניים ואת האף ולאשר (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

צריך לראות שלא עושים איפה ואיפה. כי אם יש לנו דוגמאות דומות שהחמרנו ו-,

שרון דינור:

החמרנו.

יעלה ביטון דה-לנגה:

צריך פה לייצר איזה מראית עין לפחות, וקצת באמת לעשות איזה שוויון,

אורית לנדסברג:

שיהיה סטנדרטי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שיהיה סטנדרטיזציה של הדרישות.

יוחנן וייצמן:

את זוכרת דוגמאות שהחמרנו?

שרון דינור:

אני יכולה להזכר. אני זוכרת שבכללי שהיינו פה בוועדה ואני זוכרת שחיים היה הראשון שאמר,

יוחנן וייצמן:

לא, אנחנו דחינו פה תכניות.

שרון דינור:

חיים היה הראשון שאמר, שהורדנו מסדר היום לתיאום.

יעלה ביטון דה-לנגה :

נכון, אני זוכרת.

יוחנן וייצמן :

הבעיה כעת זה הלו"זים, זה הכל. זה לא תמ"א.

אמי ארבל :

מה הבעיה בלו"זים?

ציפי רון :

(לא ברור) טעות חמורה.

יוחנן וייצמן :

אני לא רוצה שזה יגיע למחוז. לא אליך בשבוע הבא,

אמי ארבל :

(לא ברור) ולא ישובץ בוועדה המקומית.

יוחנן וייצמן :

מה?

אמי ארבל :

זה לא ישובץ לוועדה המקומית.

יוחנן וייצמן :

ולא למחוז, ולא למחוזית.

אמי ארבל :

למחוז אני לא,

חיים כהן :

אני במחוז, אני (לא ברור) .

יוחנן וייצמן :

אתה יכול לדאוג?

אמי ארבל:

תסביר להם את הסיבות. אין פה, זה תכנית עם בניינים לשימור בלי יועץ שימור. אם המחוז חושב שזה בסדר, אני חושב שזה שערורייה.

ציפי רון:

האקליפטוס איננו.

יוחנן וייצמן:

אני אומר שוב, הטענה שלנו זה היא נכונה.

ציפי רון:

לא, לא, לא, היה עוד אחד גדול. יש לי את הציור מפעם.

שרון דינור:

ציפי, די.

יוחנן וייצמן:

הכל מקצועי והכל טוב, הכל יפה. בסוף באמת, נודה על האמת,

ציפי רון:

כן, אבל חבר'ה,

יוחנן וייצמן:

השימור של הקהילה,

אמי ארבל:

אבל זה לא סותר.

יוחנן וייצמן:

השימור של הקהילה,

אמי ארבל:

אתם מעמידים את זה כאילו זה עומד אחד נגד השני.

יוחנן וייצמן:

זה סותר.

אמי ארבל:

זה לא סותר לחלוטין.

יוחנן וייצמן:

הוא אפילו לא עושה פה דירות למכירה.

אמי ארבל:

אבל וייצמן, זה לא,

יוחנן וייצמן:

הוא עושה דירות,

אמי ארבל:

וייצמן, זה לא הוגן להציב את זה ככה כי זה לא נכון.

דובר:

אני אומר, אולי נתקדם,

אמי ארבל:

אפשר לעשות פה תוכנית, כנראה באותם היקפים,

יוחנן וייצמן:

מה?

דובר:

אולי (לא ברור),

אמי ארבל:

למרות ש(לא ברור) אולי אחרי זה. אפשר לעשות פה תוכנית כנראה באותם היקפים בתכנון אחר יותר טוב, שגם עושה שימור. זה לא או זה או זה, או שימור קהילה או שימור בניינים. אגב, אם תשתכנעו בסוף אחרי שעשו עבודה שזה כן עומד, אז תחליטו על בסיס נתונים נכונים. אני לא חושב שזה קיים, זה לא נכון לדעתי גם. אין פה זה, תכנון זה לא או כן או לא.

יוחנן וייצמן:

אני מוכן להסכים איתך שאפשר לרדת באולם טישים הזה שביקשו עוד קומה,

אמי ארבל:

שישבו עם הדרג המקצועי ויעשו עבודה,

יוחנן וייצמן:

ולא (לא ברור),

אורית לנדסברג:

אני לא חושבת שזה נכון עכשיו לעשות את הדיאלוג הזה,

אמי ארבל:

לכן (לא ברור), נכון.

אורית לנדסברג:

אני חושבת שצריך באמת,

אמי ארבל:

שיעשו עבודה.

אורית לנדסברג:

שהם ייקחו איש מקצוע,

יוחנן וייצמן:

השאלה אם יש לנו את הלו"זים, זה הכל.

אמי ארבל:

יש לנו את הלו"זים.

אורית לנדסברג:

הם יבינו,

יוחנן וייצמן:

לא, לך יש, למחוזית.

אמי ארבל:

(לא ברור) למחוזית.

אורית לנדסברג:

הם יבינו את הלוי"ז, הם יבינו את הלוי"ז שתבקש מהם אדריכל אחר.

יוחנן וייצמן:

אני מציע, אני מציע ככה.

אמי ארבל:

(לא ברור) למחוזית אבל.

יוחנן וייצמן:

אמי, אני מציע דבר ראשון שתצא אמירה שהם צריכים לקחת יועץ שימור.

אמי ארבל:

נכון. לא, (לא ברור)

ציפי רון:

מה? לא שמעתי.

אמי ארבל:

(לא ברור) אמירה שיש חשיבות לשימור הקהילה, בסופו של דבר,

חיים כהן:

לא, בסדר, זה כבר נאמר. זה נאמר.

אמי ארבל:

לרשום (לא ברור), בסדר? דבר שני, לקחת יועץ שימור.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אתה יכול לחזור על דבריד?

חיים כהן:

דבר שני, לקחת יועץ שימור.

אמי ארבל:

נכון.

ציפי רון:

שהם צריכים לקחת יועץ שימור.

חיים כהן:

ובמקביל אחרי שלקחו יועץ, וגם זה, לבוא במגע עם הצוות המקצועי של מחלקת שימור,

אמי ארבל:

נכון.

חיים כהן:

כדי לנסות להגיע לחלופות.

אמי ארבל:

נכון.

יוחנן וייצמן:

לתת איזשהו פרק זמן של עד 30 יום, ולאחר מכן נביא את זה בחזרה לוועדת השימור.

אמי ארבל:

אבל להסביר להם שהם צריכים לעשות את זה.

חיים כהן:

זו תהיה החלטה.

ציפי רון:

בסדר גמור.

עו"ד דני ליבמן:

ואולי שגם יגישו תיק תיעוד, כי גם המחוזית תרצה לראות את זה.

ציפי רון:

זה מקובל על כולם. זה מקובל על כולם.

אמי ארבל:

זה חלק מ(לא ברור) ,

שרון דינור :

חיים, אני בטוחה ש-, אני אכתוב לך קיין,

יעלה ביטון דה-לנגה :

הם הגישו, אבל הם הגישו ביום חמישי רק.

שרון דינור :

ואני אגיד לו שזה ההמלצה שלכם,

עו"ד דני ליבמן :

אה, סליחה.

חיים כהן :

אני אדבר איתו.

שרון דינור :

למה שזה יהיה,

חיים כהן :

אני זה שביקשתי להוריד את זה מסדר היום.

ציפי רון :

יש לי רק,

חיים כהן :

אני מפה הולך לשמה, אני אסביר להם שבועדת שימור ביקשנו לעשות עבודה יותר יסודית, אז אני אבקש מהם שימתינו עם ה-,

אמי ארבל :

בסדר גמור.

חיים כהן :

זה אני אעשה.

אמי ארבל:

מצוין.

יוחנן וייצמן:

אני אקריא בגדול את ההחלטה,

ציפי רון:

שניה,

יוחנן וייצמן:

תגידו לי אם זה,

ציפי רון:

רק שניה, יש לי עוד בקשה.

יוחנן וייצמן:

כן?

ציפי רון:

יש לי עוד בקשה אחת, אם אפשר לתת חלופה בהתאם, כאילו, בהתאם (לא ברור) חלופה תכנונית שתיתן,

חיים כהן:

בסדר, זה כבר שרון,

אמי ארבל:

זה כבר ישבו איתנו, זה כבר ישבו עם הצוות המקצועי.

ציפי רון:

בסדר, אבל שיהיה לפרוטוקול.

יוחנן וייצמן:

אז ההצעה שלנו, ההחלטה, אני עוד מעט אנסח אותה, רק אני אומר בגדול. שוב, אני, אם זה מקובל על כל החברים רק. אנחנו רואים חשיבות רבה מאד בשימור רוח המקום ובהשאת,

חיים כהן:

זה מה שאמרי אמר.

יוחנן וייצמן:

זהו, כאילו מה שאמי אמר. לנסח את זה,

חיים כהן:

ושיש (לא ברור) היסטורית במקום.

יוחנן וייצמן:

כן, את ההיסטוריה הקהילתית. שוב, אני לא רוצה להשתמש במילה אינדיאנים כי זה נשמע רע, אבל אני מנסה רק להכניס לך את זה למוח כי את לא הרבה, אם זה היה אינדיאני אני מבטיח לך שהיית נלחמת להרוס בניין יותר חשוב מזה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בחיים לא. אבל, בוא, עזוב, אתה לא מכיר אותי בשביל להגיד (לא ברור),

חיים כהן:

(לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מה?

יעלה ביטון דה-לנגה:

אל ת-,

ציפי רון:

בואו לא נלך,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, לא כחרדים.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, אני לא חושבת ככה.

יוחנן וייצמן:

לא, כי אני חושב, כי זה היה מוצדק.

חיים כהן:

בסדר, יוחנן, יוחנן,

יוחנן וייצמן:

אני גם הייתי נלחם. אני הייתי איתך,

חיים כהן:

יוחנן,

יוחנן וייצמן:

אני הייתי נלחם.

יעלה ביטון דה-לנגה:

(לא ברור) כשאנחנו עניינים,

אמי ארבל:

תודה רבה, תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

זה ענייני. זה ענייני.

חיים כהן:

יוחנן,

יוחנן וייצמן:

כן.

חיים כהן:

אני רוצה לצאת.

יוחנן וייצמן:

בסדר, יאללה, עוף מפה.

חיים כהן:

בסדר, זהו?

יוחנן וייצמן:

מה? בגדול ההחלטה שהם יביאו, יבחנו חלופות, ישימו חותכים. מה?

איציק שוויקי:

דרך אגב, יוחנן, יוחנן,

אמי ארבל:

תודה רבה.

אורית לנדסברג:

(לא ברור) ושזה יהיה מדויק.

יוחנן וייצמן:

כן.

איציק שוויקי:

יוחנן, כשתצא החוצה, שומעים הכל.

יוחנן וייצמן:

מה?

איציק שוויקי:

כשתצא החוצה,

יוחנן וייצמן:

מה זה משנה? זה יוצא בתמליל.

איציק שוויקי:

לא, הדיון הזה, שומעים אותו הכל בחוץ.

יוחנן וייצמן:

זה יוצא בתמליל גם, שום דבר פה לא סודי.

חיים כהן:

נו, אתה מוציא את ההחלטה?

יוחנן וייצמן:

כן, בסדר, סיימנו. אני אקריא אותה עוד מעט.

שרון דינור:

רגע, אתה רוצה להעביר לי פשוט או?

יוחנן וייצמן:

אני אנסח אותה. עוד לא כתבתי אותה,

חיים כהן:

תנסח אותה שנייה לפני שאני יוצא.

יוחנן וייצמן:

לא, זה יארוך לי חמש-עשר דקות.

חיים כהן:

טוב, אז אני הולך,

יוחנן וייצמן:

הרעיון של ההחלטה הוא פשוט.

חיים כהן:

מחכים לי בוועדה המחוזית.

ציפי רון:

תמסור להם דרישת שלום חמה.

חיים כהן:

אני אמסור. יוחנן,

יוחנן וייצמן:

שלום חיים. אני מקווה שזה לא יקרה שוב.

חיים כהן:

מה?

יוחנן וייצמן:

אני מקווה שזה לא יקרה שוב. דחינו את זה בשבוע, זה הבעיה שלי.

חיים כהן:

בסדר אני הולך לשמה.

יוחנן וייצמן:

בסדר. הסיכום שלי איתו זה שלא נעשה וועדת שימור ביום של הנקודתית.

חיים כהן:

היועץ המשפטי יכול לקבל החלטה אם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן, כן, קיבלנו. מה? תיאמנו איתם את הלוחות זמנים וכעת השבוע דחינו את הוועדה בשבוע אז היה לו פנצ'ר. בסדר. אנחנו עוברים לתיק הבא?

מורן בן זיו:

כן.

יוחנן וייצמן:

כנרת. גם מע"ר צפון, אזור לא לשימור, הכל בסדר.

שרון דינור:

רגע, שניה. אוקי. כנרת 15-17 זה באמת בינוי שהוא לא ערכי מבחינת ה-, אתם איתי?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

רגע, אני.

יוחנן וייצמן:

למייל של מי לשלוח את ההחלטה? למייל של מי לשלוח?

שרון דינור:

אלי ולמורן, ביחד.

יוחנן וייצמן:

לך ולמורן.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אני רואה, זה מצחיק שכתבנו את זה אבל הפרויקט בכנרת זה חלק מבינוי טורי, הבינוי טורי הוא מוצע, אפשר להגיד על כל, שתי חלקות למעשה, אתם רואים, אחת קטנה יותר, אחת גדולה יותר. מוצע מקצה לקצה, מקובל עלינו הבינוי. היו לנו כמה הערות קלות, כולם, כתבנו את זה אפילו בסדר יום למען הסר ספק, כולם על דעת עורך הבקשה, צמצום של גובה קומה, השיפוע של המדלפות, הכל הכל הכל מתואם לדעתי, אז בואו נשמע אותם פשוט. אני אפתח את החומר שלהם.

אורית לנדסברג:

אני אגיד רק עוד דבר אחד, אולי הוא, לא מצחיק, אבל לפני שהם יגיעו לבקרה אחר כך, חצי חדר לא יכול להיות רוחב 1.60 מטר, מינימום זה 2 מטר, א' ב' של חוק תכנון ובנייה.

שרון דינור:

רגע, אז תגידי לי על מה את מדברת.

אורית לנדסברג:

החצי חדר. בתוכנית חצי חדר זה רוחב, הם עשו 1.6 מטר. רוחב חדר מינימלי לפי חוק תכנון ובנייה,

שרון דינור:

אה,

אורית לנדסברג:

שנייה, אני אגיד לך.

שרון דינור:

זה לא משנה כי זה, נספח הבינוי הוא מנחה, אני לא מתייחסת לזה בכלל, והם יכולים גם לא לעשות אותו באותה מידה,

אורית לנדסברג:

סבבה,

שרון דינור:

ולעשות סלון (לא ברור),

אורית לנדסברג:

רק שאנשים ידעו את החוק כשהם מתכננים.

שרון דינור:

איזה חדה היית. שלום.

יצחק פנט:

שלום שלום.

יוחנן וייצמן:

שלום.

שרון דינור:

האמת היא, אני לא רואה שהצגתם מצגת, אני רק רואה שיש,

יצחק פנט:

שלחתי, שלחתי.

שרון דינור:

לא, אבל החומר מעורר הבקשה זה רק בינוי,

יצחק פנט:

בינוי,

שרון דינור:

אין איזה משהו,

יצחק פנט:

(לא ברור) ותצ"א.

שרון דינור:

בסדר, נו, אז אני אומרת, זה החומר הרגיל, זה לא מצגת או משהו כזה.

יצחק פנט:

נכון, זה לא משהו מעבר לזה, יש לנו רק נקודה אחת שאנחנו צריכים לדון עליה, לדעתי.

שרון דינור:

אוקיי, ומה הנקודה האחת?

יצחק פנט:

החצר הקדמית.

יוחנן וייצמן:

כן. קדמית זה לכנרת או ל-, ?

יצחק פנט:

אני רוצה רק להראות את התצ"א אם אפשר, אני צירפתי אותה.

איציק שוויקי:

אפשר להראות לך פה ב-GIS.

שרון דינור:

מה אתה רוצה, את התצ"א?

יצחק פנט:

תצ"א או ב-GIS, לא משנה.

שרון דינור:

רגע.

יצחק פנט:

זה, זה. תראו, הבניין שלנו,

שרון דינור:

אוקיי.

יצחק פנט:

תראו מה שקורה פה. יש פה בניין טורי, שני טורי בניינים, טור אחד וטור שני. אם אפשר קצת להקטין בבקשה. שני טורים, אחד לכיוון כפר נחום, אחד לכיוון רחוב כנרת. אז ככה, הבנייה הטורית בהתחלה הייתה, כמו שאתם רואים, פה במרכז פה ובמרכז פה. במשך השנים בנו קדימה, הטור הזה כולו בנוי בקו אפס, כמו שאתם רואים, ובהיתר ברוב הבניינים, ואני בדקתי, פה יש היתר, פה יש היתר, אני לא בדקתי, לא יכול להגיד לכם בוודאות, אבל כולם פה בנויים בקו אפס. איפה יש להם נסיגה לטור הראשון? לקו הזה, לקו האחורי יש נסיגה, פה יש בניינים שחרגו אבל בהיתרים שיצאו ביקשו מהם לעשות פה נסיגה לכיוון רחוב כנרת, כדי לשמור על מרחק. כשאני מסתכל על הטור הזה, רוב הבניינים פה בנויים על קו אפס, והיסטורית, בניגוד למה שכתוב בהמלצה ובתיק התיעוד. זה טעות גם בתיק התיעוד, סליחה, אני בדקתי את זה. אתם יכולים לראות בתיק התיעוד צילומים משנת 1936, 1936, האלה קיימים בקו אפס, כאן. אם תסתכלו בתמונות, זה קיים היסטורית בקו אפס. פה אתם,

שרון דינור:

אני רק אגיד, אין לנו בעיה פה עם הקו אפס. אני אסביר את הרציונל ונראה אם אתה מצליח להתחבר אליו.

יצחק פנט:

כן.

שרון דינור:

זה רחוב קטן של הולכי רגל, כאן אתה רואה שזה קו, עזוב אפס לא אפס, לא מעניין אותי כרגע. מי שהולך הוא מקבל את ההרגשה הטורית הנחרצת, כמו סכין שעובר בכל זה.

יצחק פנט:

כן.

שרון דינור:

את ההרגשה הזאתי לא מקבלים פה, בגלל שיש פה כל מיני סוגים של בינוי מכל מיני סוגים. אז לא רצינו שהוא יהיה הכי בולט קדימה, אלא שהוא ביחס ל-,

יצחק פנט:

אבל, אבל זה קיים.

שרון דינור:

חלקות הצמודות אליו. בסדר, אבל אתה עושה כאן משהו חדש, נכון?

יצחק פנט:

אבל תראו, אני רוצה להגיד לך משהו, שרון.

יצחק פנט:

הנה, תראו רגע את הבינוי שיש לידו. אם אני מבינה נכון,

יצחק פנט:

לא, זה חלק מה-, הבינוי פה, את צודקת, פה יש,

שרון דינור:

ופה ופה וגם פה. אז הוא כאילו הולך להיות ממש שן בולטת, אז הבעיה פה היא לא עם האפס. אני בכיף חושבת אפס בכל מע"ר צפון, אני עושה התאמה לבינוי שיש לצידי ולאוורך הרחוב,

יצחק פנט:

אבל זה יהיה המצב,

שרון דינור:

שיהיה הרגשה נעימה להולך שהולך שמה.

יצחק פנט:

תראי, אבל זה יהיה המצב, ולא משנה אם אני אעשה את הקו אפס או לא אעשה את הקו אפס, יהיה פה קו אפס. מסיבה אחת פשוטה, לפחות בגלל שהיום, כולם יבקשו פה, לא יבקשו תמ"א, לא יבקשו תמ"א 38. יבקשו ממ"ד, כולם יקבלו את הממ"ד בקו אפס. אין לי ספק, ואני יודע כמה שרוצים את זה. דרך אגב, הבניין שלי התחיל בבקשה לממ"ד. הם באו אולי בהתחלה עם ממ"ד, ואני הייתי מבקש מיד הייתי מקבל,

יוחנן וייצמן:

הבעיה שיכולים לבנות פה ממ"דים אפילו בלי היתר.

יצחק פנט:

בדיוק, ובשתי קומות. אין פה, אין פה שום בעיה. אני יכול ללכת לפיקוד העורף, לקבל היתר בלי לעבור דרככם בכלל. יהיה את זה, ועושים את זה. אז למה, למה לקחת אותי אחורה כשאני יודע שאני אצטרך אחר כך לבוא אליכם עוד פעם לבקש את הקו אפס הזה.

שרון דינור:

אני לא הבנתי את הטענה הזאתי אבל. כאילו, היא לא ברורה לי. אנחנו מנסים, כמה אמרנו ש-? כפי שקיים בהמשך הרחוב. כל אחד שיגיע לכאן יקבל מאיתנו הנחייה דומה, וזה גם יכול להיות,

יצחק פנט:

אבל לא יגיעו אליכם.

שרון דינור:

שניה רגע, וגם ברחוב כזה צר זה יכול להיות ממש נכס, כי לא נשאר לכם מרפסת או גינה או, זה כאילו, זה יכול להיות משהו מקסים שאפשר לשבת בה ואולי אפילו לעשות סוכה שם. זה, אני לא מבינה את ה-, אני בטוחה שזה מה שהולך שם בסוכות כרגע, אגב.

יצחק פנט:

את הנסיגה אנחנו עושים מאחורה, (לא ברור) גם בטור הראשון, וזה מה שנעשה. בחזית הקדמית, המצב יהיה קו אפס. זה יהיה המצב, שרון. אפילו אם אני לא אבקש זה נניח בממ"ד. אם אני אבקש,

שרון דינור:

אני לא יודעת,

יצחק פנט:

תמ"א 38, גם אני אקבל את זה. אני אקבל פה קו אפס,

שרון דינור:

אני לא יודעת אם יש שמה, אני לא בדקתי את כל המבנים אצלך אם יש שם עוד חזיתות לשימור או אין שם, אני לא יודעת.

יצחק פנט:

אין, אין שם. הכל שמה זה אבן פראית. תראו את התמונה. את יכולה לראות בתיק התייעוד, הכל אבן פראית. אין שם ערכים בכלל. אתם בעצמכם כתבתם בהמלצה שאין טעם,

שרון דינור:

אז רגע, אני שואלת אותך כזה דבר. יש פה תוכנית לידך, בוא נסתכל עליה רגע. אולי אפילו אתה הכנת אותה.

יצחק פנט:

כאן,

שרון דינור:

כאן, היא מקבלת קו אפס? אם כן, אני חושבת ש-,

יצחק פנט:

כן. זאתי מקבלת קו אפס.

שרון דינור:

בוא נסתכל עליה.

יצחק פנט:

אתם אישרתם ממש לאחרונה קו אפס.

שרון דינור:

תחילת תוקף ב-2000 וזה. זאתי?

יצחק פנט:

לא, לא, לא. זאת קיבלה קו אפס. סליחה, 12, הראשונה קיבלה קו אפס, ועכשיו הם הגישו בקשה, אתם אישרתם גם כן. הם נמצאים בקו אפס. כאן, בקטע הזה נמצאים בקו אפס.

שרון דינור:

זאתי 1, 2,

יצחק פנט:

לא, לא, לא. זאת. 13641, עכשיו הופקדה. היא נמצאת עכשיו בהפקדה.

שרון דינור:

היא הופקדה, בוא נראה רגע. היא הופקדה כמו שהיא. אני אראה את הזה.

יצחק פנט:

יש המלצה שלכם, ואני (לא ברור) היא הופקדה כמו שאתם. (לא ברור) קו אפס, הנה, את רואה?

שרון דינור:

אז זהו, בסדר. עזוב, אז אני יורדת מהטענה.

יצחק פנט:

קו אפס. עכשיו, גם היסטורית קיים גם כן קו אפס לאורך הרחוב.

שרון דינור:

האמת, חבל שלא פנית אליי לפני הדיון, אבל לא משנה.

יצחק פנט:

(לא ברור) זה היה לי פשוט בברור. אני לא חשבתי שאת התכנית הזאת היה צריך לתאם מראש.

שרון דינור:

אני אומרת, אנחנו מוציאים, מתאמצים להוציא סדר יום שבוע. מראש, יכולת אפילו לסמס לי או משהו ולהעביר. אבל בסדר, לא חשוב, אני הורדתי את הדבר הזה.

יצחק פנט:

טוב, עכשיו רק עוד דבר אחד. מע"ר צפון, ארבע קומות, גג רעפים ללא הגבהה. תכתבו את זה, אני אין לי בעיה, אבל לפחות שיהיה כתוב גג רעפים לשימוש מגורים, אתם לא רושמים את זה.

שרון דינור:

אה, אין בעיה.

יצחק פנט:

בסדר?

שרון דינור:

אין בעיה.

יצחק פנט:

עכשיו, לגבי השאר, אין לי בעיה. אנחנו נתאם את התוכנית מולכם ונעשה את זה.

שרון דינור:

בסדר.

יצחק פנט:

בסדר?

שרון דינור:

תודה רבה.

יצחק פנט:

תודה רבה גם לכם.

יוחנן וייצמן:

תראה לי את הפתרונות סוכה שאתה עושה,

יצחק פנט:

יש לי מאחורה, במרווח עשיתי סוכות.

שרון דינור:

רגע, אני אחזיר, הנה.

יוחנן וייצמן:

זה דירה אחת בקומה?

יצחק פנט:

לא, לא, לא. כן, זה שתי דירות בקומה, יש צד ימין וצד שמאל. אז חלק עשיתי פה מעל דרך, וחלק מאחורה.

יוחנן וייצמן:

מעל כנרת עשית סוכות?

יצחק פנט:

כן.

יוחנן וייצמן:

מה יישאר מרוחב הרחוב?

יצחק פנט:

אבל יש נסיגה מול.

שרון דינור:

חבל, אם היה נסיגה היינו עושים את זה בקלות.

יוחנן וייצמן:

תראה, העיצוב של הסוכות מעולה, אבל, בסדר. מקווה שלא יהיו לך התנגדויות מהשכנים.

שרון דינור :

יהיה לך צל כשתלך ברחוב.

יוחנן וייצמן :

אני בעד.

שרון דינור :

אני יודעת, אני יודעת מה אתה אומר. אני מכירה כבר.

יוחנן וייצמן :

כן. בסדר.

יצחק פנט :

תודה רבה לכם.

שרון דינור :

ביי.

אורית לנדסברג :

תודה רבה.

יוחנן וייצמן :

זה מחזק את ההליכתיות.

שרון דינור :

אוקי, תכנית הבאה?

מורן בן זיו :

כן.

איציק שוויקי :

עזה.

שרון דינור :

עזה 13, זה תכנית קטנה ומתואמת. רגע, אני אעבור אליה.

איציק שוויקי:

זה לא מעונות עובדים אבל? עזה זה מעונות עובדים.

אורית לנדסברג:

לא, לא, זה לא הבניין של מעונות.

איציק שוויקי:

אה?

אורית לנדסברג:

זה מחוץ למעונות.

איציק שוויקי:

9 זה הפינה,

אורית לנדסברג:

כי זה לא במעונות, הייתי ב-,

שרון דינור:

אני אראה לכם, אל תדאגו, אני אראה הכל, לא תישארו במתח.

איציק שוויקי:

אז מה, זה איפה שבית המרקחת?

אורית לנדסברג:

לא, למעלה יותר. אני,

שרון דינור:

עזה,

איציק שוויקי:

9 זה פינת ארלוזורוב. אני גרתי שם בארלוזורוב 9.

אורית לנדסברג:

9?

איציק שוויקי:

עזה 9 זה הפינה. עזה 9 זה הפינה.

אורית לנדסברג:

של ארלוזורוב, נו?

איציק שוויקי:

אחר כך יש בערך חמש, לא, בערך 300 מטר מעונות עובדים,

שרון דינור:

הנה, עזה 13, תראו, ממש צמוד למעונות עובדים. אוקיי? זה עזה 13. יש פה בניין, אני אראה לכם אותו.

איציק שוויקי:

אה, הנה, בית המרקחת,

אורית לנדסברג:

נכון, בית המרקחת עם העיגול.

איציק שוויקי:

בית המרקחת היה עגול.

אורית לנדסברג:

נכון.

איציק שוויקי:

היה פעם גינה, בגלל תחנת אוטובוס הרסו את הגינה. יש מדרכה במקום גינה.

אורית לנדסברג:

אבל יש בכל זאת עכשיו בית קפה, גם זה משהו.

איציק שוויקי:

מלא בתי קפה יש שם, הספר (לא ברור), היה ספר,

ציפי רון:

אבל הספר נשאר.

איציק שוויקי:

לא, לא.

אורית לנדסברג:

הספר נשאר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בטח שכן. מה קרה לך? ברור שכן.

אורית לנדסברג:

לא, יש אחד,

יעלה ביטון דה-לנגה:

יורדים אליו ב(לא ברור),

ציפי רון:

לא, לא,

אורית לנדסברג:

יש שניים.

איציק שוויקי:

לא, לא, לא הבוכרי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שניהם.

ציפי רון:

הבוכרי נשאר.

איציק שוויקי:

הבוכרי נשאר.

אורית לנדסברג:

זהו, זה ממול.

איציק שוויקי:

ממול ריק, ריק, נסגר.

אורית לנדסברג:

הלך. ה (לא ברור) הפך להיות בית קפה.

איציק שוויקי:

כן, כן, אני הייתי שם. זה היה חנות צעצועים כשאני הייתי ילד. הבן שלה קוראים לו עוזי, והוא היה איתי בצופים.

אורית לנדסברג:

למדת בגימנסיה?

איציק שוויקי:

לא, אני למדתי במעלה.

אורית לנדסברג:

אה, אוקי.

שרון דינור:

זה גם בניין לשימור. אנחנו מדברים עכשיו על היתר בנייה. מוכנים?

אורית לנדסברג:

כן.

שרון דינור:

חברי ועדה יקרים, נכבדים. אנחנו מדברים על היתר בנייה, היתר בנייה ברחוב עזה 13, שכל הסיפור שלו זה השלמת קומה. אתם רואים, מה שמסומן בכתום זה השלמת הקומה שמבוקשת. הבניין הוא בניין לשימור לפי תוכנית רחביה, הכולל תוספת של (לא ברור) בנייה, וההוראות של רחביה מחייבות גם היתרים להגיע לוועדת שימור.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה בראש רחביה או בעובדים?

איציק שוויקי:

לא, לא, זה למטה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שיכוני העובדים למטה.

שרון דינור:

מתחת לשיכוני העובדים.

איציק שוויקי:

לפני בית המרקחת.

יעלה ביטון דה-לנגה:

מתחת לשיכוני העובדים.

איציק שוויקי:

כן, לפני בית המרקחת, אבל לא (לא ברור).

יעלה ביטון דה-לנגה:

מכירה, מכירה.

שרון דינור:

יש לנו פה, עשינו תיאום, התוכנית מקובלת עלינו, הבקשה מקובלת עלינו. ביקשנו רק להשלים כמה פרטים כתנאי לאישור. אפשר להכניס אותם, לא נראה לי ש-, אולי הם אפילו לא יגיעו.

מורן בן זיו:

לא,

שרון דינור:

מירי שמואלי.

מורן בן זיו:

היא אמרה שהיא תגיע.

שרון דינור:

הדבר שהכי חשוב פה אולי, שבהשלמת קומה הזאתי היא לא תצריך קונסטרוקציה שחודרת את הבניין לשימור. אז זה הסיבה שהכנסנו כאן התייחסות של מהנדס, אפילו לא מהנדס שימור, מהנדס רגיל שיגיד שהתוספת הקונסטרוקטיבית של השלמת הקומה לא מעמיסה על הבניין ברמה כזאתי שעכשיו צריך לפתוח לו את כל הקירות והרצפות של כל השכנים.

איציק שוויקי:

אני מציע שתלכי לראות בית שסבא שלי בנה ברחוב חבקוק 9, שתי קומות שהוא בנה היסטוריות, היה עם מגן דוד, ובנו עליו עוד שש קומות, אני לא יודע, בלי חפירה, בלי כלום.

שרון דינור:

טוב, היום, אתה יודע,

איציק שוויקי:

הוא עומד ככה עם עוד שש קומות.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה לא היה עובר היום.

איציק שוויקי:

(לא ברור) לא יודע איך זה נבנה שם. לא חפרו, לא כלום.

יוחנן וייצמן:

מה?

איציק שוויקי:

סבתא שלי שגרה שם פחדה, היו סדקים.

אורית לנדסברג:

(לא ברור) הייתה בירושלים כל הזמן.

שרון דינור:

את רוצה, מירי, להציג משהו או ש-? (לא ברור) מעורך הבקשה? מצגת, אני רואה שיש מצגת,

מירי שמואלי:

כן, אפשר לראות את המצגת.

שרון דינור:

אוקי. אז יש לנו, הסברתי לחברי הוועדה על מה, אבל אולי אתם רוצים להוסיף כי לא סיפרתי על הסבא רבא ועל הפרופסורים שחוקרי ספרות האידיש, אז אם אתם רוצים להגיד כמה מילים בבקשה. זה מעניין,

אלון מוזס:

כן.

שרון דינור:

בשביל זה אנחנו (לא ברור) על זה.

מירי שמואלי:

זה מעניין.

אלון מוזס:

לבניין יש היסטוריה מבחינת המשפחה שלנו מצידה של אשתי שרה, שרה לבית שמרוק. הסבא רבא שלה בנה את הבניין בסוף שנות השלושים של המאה הקודמת, והאבא של שרה ששמו חונא שמרוק, עלה רק אחרי המלחמה. המשפחה שלו נספתה, אז ב-49 כשהוא עלה הוא ירש את הבניין בעצם יחד עם הבת של הסבא רבא. אז הם היו פלץ ושמרוק שירשו את הבניין. בהתחלה הם גרו בדירת הגג שאותה אנחנו משפצים, שהבת של שרה ושלי עכשיו גרה שם. אחר כך הם עברו לקומה ב'. את הילדות שלהם אשתי ואחותה עברו שם עם ההורים, ולימים אבא של שרה שהיה פרופסור לאידיש, הקים את המחלקה לאידיש, חוקר אידיש מהגדולים בעולם, הוא נפטר ב-97' ואז שרה ואסתר אחותה ירשו את את חלק מהדירות, את הדירה הזאת, הם קיבלו בהעברה לתמורה כמה שנים קודם. אתם רואים שם מצד שמאל איפה שמסומן באדום את האזור של הגג, יש שמה עכשיו כזה כיסוי נגד שמש, ומימין לזה זאת הדירה הקטנה, 33 מטר. זאת החזית של רחוב עזה, זאת הכניסה מרחוב עזה אלינו, השביל.

איציק שוויקי:

יש לכם להוסיף עוד שתי קומות עד הבית.

אלון מוזס:

יכולים להוסיף.

איציק שוויקי:

(לא ברור) תכנית רחביה זה חמש קומות.

אלון מוזס:

כן, זה גדול עלינו כרגע.

דובר:

בעתיד.

אלון מוזס:

בעתיד, כן.

איציק שוויקי:

אבל בעתיד.

אלון מוזס:

אנחנו יודעים (לא ברור), כרגע זה גדול עלינו.

שרון דינור:

אני פשוט ממשיכה לעבור על התמונות.

אלון מוזס:

רכן.

ציפי רון:

רגע, אבל שאלנו אותו על ממ"ד?

מירי שמואלי:

אני עושה חדר מחזק על הגג.

שרון דינור:

אוקי.

איציק שוויקי:

אני בששת הימים הייתי שם קרוב. והגג שלנו, בארלוזורוב 9, חטף כדורים.

שרון דינור:

הנה.

איציק שוויקי:

(לא ברור) ג'מפור.

אלון מוזס:

על מתי אתה מדבר?

איציק שוויקי:

בששת הימים.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בששת הימים.

אלון מוזס:

אשתי שרה הייתה לבד בדירה בגג בששת הימים, והם חטפו שם פגז בדירה הזו. דרך אגב, את החזית של הבניין העירייה,

איציק שוויקי:

הפקיעה.

אלון מוזס:

הפקיעה,

איציק שוויקי:

לתחנת אוטובוס.

שרון דינור:

ניסינו עכשיו להזיז אותה קצת כי היא מסתירה את החזית של הבניין לשימור.

איציק שוויקי:

לא, יש שמה,

שרון דינור:

אבל מסתבר שיש כמה דברים שהם מאד מאד קשים לעשות אותם בעיריית ירושלים, ואחד מהם זה להזיז תחנת אוטובוס או חס וחלילה לשנות לה את העיצוב. חשבנו אולי איזה קיר שקוף כזה שיראו דרכה את ה-,

איציק שוויקי:

לא, אבל יש היום את בית המרקחת,

ציפי רון:

אבל אני חייבת להגיד לכם,

איציק שוויקי:

אני זוכר שהיו עצי ברוש שם.

ציפי רון:

רגע, אבל אני חייבת להגיד לכם שעבדנו קשה מאד מול העירייה לשמר את העצים שם בחזית, אלה שעל המלאכה,

איציק שוויקי:

הורידו, הורידו אותם.

שרון דינור:

כל הכבוד.

ציפי רון:

שהם חלק ממה שהיה פעם שייך לבניין. יש שם עצים, וכשעשו את הטיפוח של רחוב עזה וכולי, חפרו על ידם. זה היה משהו נורא, ממש. הבאתי לשם את מנהל ה-,

אורית לנדסברג:

שפ"ע?

ציפי רון:

שפ"ע, וממש הייתה שם מלחמת עולם,

אורית לנדסברג:

אבל,

ציפי רון:

לשמור את העצים האלה.

אורית לנדסברג:

קארין אמרה,

אלון מוזס:

אפשר לראות את החזית שמה,

אורית לנדסברג:

קארין אמרה שיש אפשרות, דיברנו על זה.

שרון דינור:

כן?

אורית לנדסברג:

שאנחנו את התחנה כמו שהיא נעביר אותה ימינה, כן? ונעמיד שם עמוד איפה שהתחנה עצמה, מול ה-,

שרון דינור:

אנחנו בבדיקות על זה, וזה לא קשור לבקשה עכשיו. הבקשה מקובלת, יפה, הרמונית. לא יודעת. ויש לנו כמה הערות שקשורות להיבטים טכניים כמו שתיארתי. יש לכם הערות להערות?

מירי שמואלי:

כן.

שרון דינור:

לא יפה, אחרי שכל כך (לא ברור) .

אלון מוזס:

כן, יש את העניין של ניקוי החזית, שבעצם לא יעזור שאנחנו בונים, אבל אנחנו רוצים,

שרון דינור:

רגע, רק תעזרו לי, רק תגידו לי את המספר שאני אלך אליו.

אלון מוזס:

זה ג'.

איציק שוויקי:

ניקוי החזית זה,

מירי שמואלי:

לא, לא, זה סעיף 1.

איציק שוויקי:

זה רק ייפה את הבית.

שרון דינור:

סעיף 1, כן.

מירי שמואלי:

סעיף 1 ג'.

איציק שוויקי:

המחיר של הבית יעלה. אם תנקו אותו, המחיר של הבית יעלה.

אלון מוזס:

אנחנו נבדוק,

איציק שוויקי:

במים.

אלון מוזס:

בשימור. זהו, אמרו שמים וסבון עושה את זה, אז זה לא יהיה מסובך.

איציק שוויקי:

זה מים, הניקוי זה מים, לא חומר.

אלון מוזס:

לא צריך חומר שם?

איציק שוויקי:

מים.

עו"ד דני ליבמן:

כתוב שזה אומדן להחלטת בעל הנכס.

אלון מוזס:

כן, בסדר, אנחנו,

שרון דינור:

נו? אנחנו לא מורידים את זה, זה החלטת בעל הנכס. אמרת שתשמח לנקות את החזית, נתפסנו על זה.

מירי שמואלי:

זאת אומרת שזה ללא התחייבות?

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

לא בטוחה שצריך, (לא ברור) דווקא די יפה, אני לא חושבת שצריך לחייב לנקות את החזית. אני לא יודעת למה,

עו"ד דני ליבמן:

לא חייבנו.

איציק שוויקי:

לא, לא חייבו, לא חייבו.

אורית לנדסברג:

לא חייבו.

ציפי רון:

אוקי, אני שואלת למה דנים על זה? זה בסדר גמור.

אורית לנדסברג:

הם יוסיפו שתי קומות ואז הם ינקו.

איציק שוויקי:

את יודעת? בתל אביב דרך אגב, בתל אביב יש חובה,

יוחנן וייצמן:

כן, זה מינורי בשביל להתחיל לחייב אותם.

ציפי רון:

אבל תל אביב זה לא אבן.

אלון מוזס:

הדבר השני זה השאלה,

מירי שמואלי:

הרב וייצמן, כאילו, ללא התחייבות.

יוחנן וייצמן:

אין התחייבות, אין התחייבות.

אלון מוזס:

של טופס ארבע שלא צריך.

איציק שוויקי:

למה זה? בגלל האוטובוסים, הרחוב הזה עמוס אוטובוסים.

יוחנן וייצמן:

מה הבעיה שלך עם (לא ברור),

איציק שוויקי:

כל הזיהום של האוויר, (לא ברור),

אלון מוזס:

נורא מעניין, כשמסתכלים, זה רק אזור מסוים שכנראה איפה שהגשם לא מגיע,

אורית לנדסברג:

אז זה לא מנקה.

אלון מוזס:

אז זה לא מנקה. אז האזור השמאלי הצפוני יותר הוא שחור, אפשר גם לראות את זה ב-, אנחנו רוצים לייפות את הבית כמובן, וכל מה שקשור לאבן אנחנו נעשה לפי הדרישות.

איציק שוויקי:

אתה יודע מה, יש שלושה דברים ש-, איך זה הפתגם,

אורית לנדסברג:

בית נאה, דירה נאה, כלים נאים, מרחיבים את דעתו של אדם.

איציק שוויקי:

של אדם. זהו, זה מה שאני אומר. הבית, אם הבית הוא גם יפה וגם נקי אז זה מרחיב לך את הלב.

שרון דינור:

מה עוד? איזה עוד? כאילו, לא,

אלון מוזס:

הדבר האחרון זה,

שרון דינור:

רגע, מה היה הדבר עכשיו?

אלון מוזס:

הטופס 4, ש-

מירי שמואלי:

כאילו, אין אצלנו, בתכנית שלנו זה מדובר בהרחבה בלבד אז,

שרון דינור:

כן, כתבנו, תנאי לתעודת גמר/ טופס ארבע, אז תנאי לתעודת גמר.

מירי שמואלי:

גם לא צריך תעודת גמר במקרה הזה. טוב.

שרון דינור:

למה? לא צריך?

מירי שמואלי:

לא, לא צריך, לא תעודת גמר ולא טופס 4, פשוט סגירת תיק, זה מה שצריך.

שרון דינור:

בסדר.

אלון מוזס:

לגבי ערבות בנקאית כתוב פה באופן כללי, השאלה אם זה נחוץ.

שרון דינור:

איזה? סליחה.

מירי שמואלי:

ערבות בנקאית.

אלון מוזס:

ערבות בנקאית, סעיף 3.

שרון דינור:

ערבות בנקאית אנחנו ניקח אבל יש לנו היררכיה, לא לוקחים מכל אחד את הסכום המקסימלי. אנחנו, יש לנו סולם כזה שאנחנו,

אלון מוזס:

למה צריך את זה?

שרון דינור:

ערבות?

אלון מוזס:

כן.

איציק שוויקי:

זה החוק.

שרון דינור:

כי לצערנו לא מבצעים בלי ערבות הרבה פעמים. אני כאילו סומכת עליך, אבל לא יכולה לעשות איפה ואיפה, זה לא אישי, מה שנקרא.

עו"ד דני ליבמן:

זה התקנות דורשות את זה.

מירי שמואלי:

מה הסכומים שמדובר?

עו"ד	דני	ליבמן:
זה עד 100,000 שקל או 105,000 שקל, מקסימום.		

מירי שמואלי:

זה משהו קטן, משהו מינורי.

עו"ד דני ליבמן:

אז במקרה הזה זה לא יגיע ל-100,000 שקל.

שרון דינור:

(לא ברור) יש להם.

מירי שמואלי:

והיא תקפה לכמה זמן, הערבות?

שרון דינור:

ל-, עד שלוש שנים.

עו"ד דני ליבמן:

בהתחלה שנתיים,

שרון דינור:

שנה ואז אפשר להאריך זה.

עו"ד דני ליבמן:

לא, זה לשנתיים.

מורן בן זיו:

שנתיים.

שרון דינור:

שנתיים, ואז,

עו"ד דני ליבמן:

אם צריך, אם לא גמרו לבנות אז צריך להאריך.

אלון מוזס:

בסדר.

שרון דינור:

טוב, תודה רבה.

אורית לנדסברג:

מרבח נכסים, מרבח דאגה.

מירי שמואלי:

תודה רבה.

איציק שוויקי:

שיהיה לכם יום נפלא.

עו"ד דני ליבמן:

זה לא סתם נכס, ויש לו גם,

אורית לנדסברג:

גם יזהר, נכון? אתם חברים של יזהר. היו ימים.

אלון מוזס:

תודה רבה.

אורית לנדסברג:

להתראות.

יעלה ביטון דה-לנגה :

תודה רבה.

יוחנן וייצמן :

את רוצה עידו הנביא?

מורן בן זיו :

כן.

שרון דינור :

כן. עידו הנביא, יש לי עדכון להגיד, שעכשיו הגיעו, תיקנו חלק גדול מהערות שלנו והביאו לנו תכנית מתוקנת (לא ברור) אז ניתן להם פשוט להציג אבל אני רק אספר על מה זה.

(מדברים ביחד)

ציפי רון :

אפשר להחזיר שנייה את תולדות הבניין, מה שהוא סיפר?

שרון דינור :

מה?

ציפי רון :

אפשר להחזיר שנייה את תולדות הבניין, מה שהוא סיפר?

שרון דינור :

הקודם?

יעלה ביטון דה-לנגה :

(לא ברור) בעיקר הוא כתב פסקה כזה,

ציפי רון :

לא, עכשיו (לא ברור) את תולדות הבניין.

שרון דינור :

לא, עברתי כבר לדבר הבא, אין בעיה, אני אחזיר את זה.

ציפי רון:

לא, לא, תביאי את תולדות הבניין שנייה.

איציק שוויקי:

היא רוצה לצלם.

ציפי רון:

אני רוצה לצלם.

שרון דינור:

אין בעיה, אני מעבירה את זה. רגע, מה זה היה, של קרלין,

ציפי רון:

לא, לא, של התכנית הזאת. של התכנית הזאת.

שרון דינור:

של עידו הנביא?

ציפי רון:

לא, של רחביה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, של עזה 13.

שרון דינור:

זה מה שאני אומרת, כבר גמרנו עם זה, שלום.

ציפי רון:

הנה, זהו, זהו, זהו.

שרון דינור:

אבל למה ככה? אני אעביר לך את הדבר הזה ישירות.

אורית לנדסברג:

הוא בעין כרם, זה אני יודעת. לא כתוב,

יעלה ביטון דה-לנגה :

הוא מאד מוכר לי, ואני לא יודעת

אורית לנדסברג :

הוא רופא בעין כרם,

יעלה ביטון דה-לנגה :

את יודעת להגיד מה?

איציק שוויקי :

פעם היה ד"ר מוזס, היה רופא אוזניים, אבל לא שם. היה ברחוב אושינסקי.

ציפי רון :

אושישקי.

אורית לנדסברג :

הוא מנהל המחלקה למחלות זיהומיות.

יוחנן וייצמן :

תראי לי בסוף איך ניסחת את זה,

אורית לנדסברג :

בהדסה.

יעלה ביטון דה-לנגה :

עכשיו אני יודעת מאיפה.

יוחנן וייצמן :

מה הורדת לו.

שרון דינור :

פה?

יוחנן וייצמן :

כן, בעזה.

שרון דינור:

לא הורדתי לו כלום.

איציק שוויקי:

לא, לא כלום.

שרון דינור:

יש להוסיף אומדן ניקוי להחלטת בעל הנכס, אני לא,

איציק שוויקי:

לא, אין שם,

ציפי רון:

אני באמת חושבת שלא צריך לחייב.

שרון דינור:

אנחנו לא מחייבים,

איציק שוויקי:

לא, לא.

שרון דינור:

אז אפשר להפסיק להגיד את זה.

יוחנן וייצמן:

לא, ושאר הדברים?

שרון דינור:

תקשיבו, הוא יושב אצלי בעמדה ואמר שהוא רוצה לשטוף ולנקות, ואמרנו לו שאנחנו מכירים יחד עם (לא ברור) שלנו שזה סבון ומים עושה בדרך כלל עבודה נהדרת.

יעלה ביטון דה-לנגה:

עם גרניק.

שרון דינור:

לא צריך יותר מזה.

יוחנן וייצמן:

עם מברשת,

יעלה ביטון דה-לנגה:

גרניק ידני.

שרון דינור:

בסדר, ולא חייבנו, ולא חייבנו. כן, אז זהו. אז הדבר האחד שהוספתי זה סגירת תיק, לבקשתו.

אורית לנדסברג:

אני רוצה להעיר איזושהי הערה כללית לפני שמתחילים את עידו הנביא, וזה גם קשור לכנרת. כבר, אני חושבת, שלוש ארבע שנים מינהל תכנון מקדם את כל הנושא של תכנון חושב רישוי, שזה אומר בעצם, כאשר אתה עושה פרויקט ששורה תחתונה זה כמעט היתר בנייה שאתה הולך להגיש יום אחרי שהתב"ע מאושרת. במקום שההיתר, יגידו, וואי, כמה זמן לוקח היתרים במדינת ישראל, מאה שנה עד שבונים וזה, כאשר אתה עושה את התב"ע, תתאם אותה כבר ברמת היתר, תכניס את הכל לרמת ההיתר, בייחוד שהיום כבר אין את ההקלות וסטייה ניכרת גם מאד משתנה. תאגם את כל הידע שלך מראש, שהרי סוף מעשה במחשבה תחילה, ולא תגיע בסוף כשאתה מגיע להיתר, משהו בתב"ע דופק אותך ואתה כבר מתחיל להתברבר עם הזמן.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה די הולם את המדיניות של העירייה היום, לקצר תהליכים.

אורית לנדסברג:

סליחה, זה מינהל תכנון, זה מה שהוריד למטה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

נכון.

אורית לנדסברג:

מינהל תכנון למחוזות ולוועדות המקומיות.

יעלה ביטון דה-לנגה:

באמת כך צריך.

אורית לנדסברג:

אז גם כשמסתכלים על שימור וזה, לראות איך אנשים בסוף שייתנו פרטים, שיכניסו את כל מה שהם רוצים מ-day one.

שרון דינור:

האמת היא שפה בניגוד לשאר הארץ, ואת יודעת את זה, התוכניות הן מאוד מפורטות יחסית.

אורית לנדסברג:

סבבה.

שרון דינור:

גם הנקודות וזה, יש לנו פירוט די גבוה. טוב, נעבור לעידו נביא?

יוחנן וייצמן:

כן.

אורית לנדסברג:

כן.

שרון דינור:

עידו הנביא זה שטח חום של עיריית ירושלים. יש פה תוכנית של החלפת שטחי שצ"פ עם מבנה ציבור והקמת מבנה ילדים, שלוש קומות תוספת בניה על מבנה קיים לשימור, המבנה לשימור הוא ברחוב עידו נביא, תכף אראה לכם מבט, הוא המבנה הזה. עכשיו, זו תוכנית שאנחנו, כמובן, העירייה מגישה ואנחנו רוצים לתמוך בה וכו', אבל היה פה כמה הסדרים כאלה. יש לכם תמונה אגב בסדר יום, תראו את המבנה כאן ש-,

יעלה ביטון דה-לנגה:

כן, ראינו.

שרון דינור:

כן, זה בניין עוד מהתקופה העות'מאנית כאילו, מאוד יפה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

קלאסי.

שרון דינור:

כן, והוא גם חלק מרחוב שאמנם הוא מרחוב מתחדש אבל יש, היה, אוקיי, הכל מקובל, הצרחת השצ"פ וכו' וכו'. היו לנו כמה הערות קטנות שהן גם טכניות חלק, של סימונים, וגם חבל לנו הנושא של ה-, בגלל שהמבנה, התוספת על המבנה,

איציק שוויקי:

אפשר לראות את הבניין מלמעלה.

שרון דינור:

לא יודעת למה זה לא עובד פתאום ה-street view. כאן, אני אנסה להסביר לכם, כאן, על הצד הזה יש מדרגות צידיות כאלה שעולות ל-, הבניין הזה הוא כבר היום בשימוש ציבורי ויש מדרגות כאלה, מדרגות, לא יודעת אם זה חירום או חיצוניות, שעולות לבניין. עכשיו אמרנו ככה, אם מוסיפים קומות אז אנחנו בדרך כלל בכל התוכניות שמגיעות מבקשים שגם המדרגות ייכנס ולא ימשיך חיצוני. והדבר השני, הוא נבנה, גרם המדרגות שנבנה שם לא נבנה לפי האישורים שנתנו, החיצוני הזה, ואז הוא מגיע ממש עד לקצה הבניין לשימור. זאת אומרת, עד לחזית הרחוב. וזה מכוון, וביקשנו גם כן שיחזירו את זה. עכשיו, אני קיבלתי עכשיו היתר מתוקן שאני רואה שתיקנו חלק מהסעיפים, אבל אני, זה קרה בזמן הדיון פה, אז אני מעדיפה שבואו ניכנס, נקשיב להם, ואז נראה מה מההערות שלנו פה,

יוחנן וייצמן:

מה הם תיקנו ומה,

שרון דינור:

מה הם תיקנו ואפשר להוריד כאילו,

יוחנן וייצמן:

מה הם רוצים (לא ברור),

שרון דינור:

בדיוק.

איציק שוויקי:

זה עיריית ירושלים, מה הבעיה שלך (לא ברור) ?

אורית לנדסברג:

רק לציין דבר אחד, אני חושבת שזה לא היה בתיק התיעוד, בצלאל ישבו שם, וזה חלק מהסיפור של המעבר להר הצופים ואחר כך חזרה, שחזרנו חזרה, המחלקה לארכיטקטורה.

איציק שוויקי:

זה שטח, זה שטח של עיריית ירושלים.

אורית לנדסברג:

אבל בצלאל ישב שם הרבה מאד שנים, המחלקה לארכיטקטורה.

איציק שוויקי:

ולמה זה עבר לעיריית ירושלים? כי הערבים שברחו, חלק לקחו את זה כאילו למוסדות.

שרון דינור:

את למדת שמה, אורית?

אורית לנדסברג:

אני למדתי שמה.

נמרוד אולינקי:

שלום.

דובר:

מה השם רק?

נמרוד אולינקי:

נמרוד אולינקי.

שרון דינור:

קיבלנו פה איזה משהו מכס, אבל עוד לא, אתה רוצה להסביר איזה מהסעיפים תיקנתם?

נמרוד אולינקי:

אני יכול לשבת, זה בסדר? בחומר שנשלח רק, בחומר שהיה במצגת, רק הגג (לא ברור).

שרון דינור:

כן.

נמרוד אולינקי:

אתם רוצים להסתכל גם בנייר או רק ב-,

שרון דינור:

ההרמוניקה שיש לי היא מלפני כמה שנים אז היא עוד לא מתוקנת, נכון?

נמרוד אולינקי:

לא, זה מתוקן. רק בנספח בינוי מעקה הגג תוקן,

שרון דינור:

אה, אוי, סליחה, אני במשהו לא נכון.

נמרוד אולינקי:

עידו הנביא.

שרון דינור:

ציפי החזירה אותי אחורה. חומר לוועדת שימור, אמרנו (לא ברור) חומר מעורך הבקשה.

(מדברים ביחד)

נמרוד אולינקי:

המצגת זה בעיקר הרקע. להתחיל?

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו איתך.

שרון דינור:

איציק.

נמרוד אולינקי:

הקדמה, זה כמה פרויקטי שימור של המשרד, אפשר לרוץ על זה אם תרצו (לא ברור),

שרון דינור:

אוי, רגע תסגור את זה, סליחה.

נמרוד אולינקי:

הכל בסדר.

שרון דינור:

כן.

נמרוד אולינקי:

ביקשנו לשים תמונות של המצב הקיים, אז בעידו הנביא 8 יש לנו בית ספר לבנות במבנה קיים, הם התיעוד הראשוני מ-1936. זה מכיוון רחוב עידו הנביא, זה מכיוון גינת המשחקים. בעצם אנחנו רואים פה את המבנים היבילים של גני הילדים הקיימים ב(לא ברור) היום, שאני עוד מעט אסביר על מהות התב"ע שהמטרה להרוס אותם ולבנות מחדש. וזה מהחזית האחורית, מספר מבטים, גם מכיוון הגינה וגם מכיוון החצר של בית הספר, שרואים פה את המדרגות שנוספו בהמשך.

אורית לנדסברג:

רגע, רגע, תישאר על זה רגע.

נמרוד אולינקי:

הקודם?

אורית לנדסברג:

כן. תלך אחורה אחד. שנייה, לא זה, אחד אחרי זה, פה.

נמרוד אולינקי:

זה מהחזית של הרחוב. שתי הקומות הראשונות היו במקור, קומה נוספת, ואת הגג הוסיפו בהוספה שהיה לנו בהיתר כאילו שראינו. בכל מקרה, גם התיק תיעוד נעשה ב-2016.

איציק שוויקי:

זה הכל עיריית ירושלים בנתה?

נמרוד אולינקי:

מי בנה אני לא יודע.

יוחנן וייצמן:

השאלה למה אתה קורא עיריית ירושלים, אבל התשובה כן.

נמרוד אולינקי:

הכל מגרש חוס.

איציק שוויקי:

הייתי הורס את התוספת, ובונה מחדש.

יוחנן וייצמן:

נס שלורה לא פה, כי יש לנו תכתובות מיילים ארוכים ממנה ש-,

ציפי רון:

כן, כתוב כאן.

איציק שוויקי:

של מי?

יוחנן וייצמן:

מה? אה, זה בתיק תיעוד יש את המיילים של לורה?

נמרוד אולינקי:

זה החזית האחורית.

ציפי רון:

איזה יופי.

אורית לנדסברג:

רגע, תעמוד כאן רגע שנייה.

נמרוד אולינקי:

כן, זה קצת יותר, זה מ-, זה שנה לפני הצילומים הקודמים, אבל היה יותר מסודר מבחינת זוויות.

אורית לנדסברג:

והמחסן שהיה בגינה נהרס, אני מבינה.

נמרוד אולינקי:

במקום זה יש את גני הילדים.

ציפי רון:

יש מבנים יבילים,

אורית לנדסברג:

בחצר,

ציפי רון:

מבנים יבילים,

אורית לנדסברג:

בחצר בצד האחורי היה,

ציפי רון:

יש מבנים יבילים,

אורית לנדסברג:

בחצר,

בצד האחורי יש שם משהו, בנייה קלה, אני לא יודע להגיד לך אם זה המחסן שהתכוונת.

שרון דינור:

מה יש במחסן שמה? שכחת כמה עבודות מהאדריכלות?

נמרוד אולינקי:

אני רק שניה אעשה הקדמה.

אורית לנדסברג:

זה היה שם קפיטריה, והמחלקה לצורפות ישבו שם.

נמרוד אולינקי:

אז שמנו קצת מתוך תיק התיעוד. זה מ-, תצלום אוויר מ-2013, כשתיק התיעוד נעשה, הוגש ב-2016. קצת מהמצב הסטטוטורי, אני חושב שאתם מכירים וזה לא טיב הדיון. אני רץ על זה ברשותכם. נעשו פה כמה תוכניות, שהאחרונה נעשתה לבית הספר במגרש החום הימני לפני שנתיים, שאושרה. זה קצת אחורה, זה מ-44. חתכי רחוב שהיו בתיק תיעוד שכבר אושר. זה החזית המקורית. וזה בעצם מהות השינוי כרגע. התב"ע הנוכחית, מה שאנחנו התבקשנו כמשרד אדריכלים, כמעט ולא נוגע לשימור. אנחנו, פה, בתי הספר, (לא ברור) היבילים שמסומנים להריסה בצהוב. התבקשנו לעשות הצרחה בין

שטח ירוק פה לשטח החום הבנוי פה, כך שגני הילדים ייהרסו וייבנו מחדש בצד המזרחי, ושצפ מגוון חדש בין בית הספר לגני הילדים יהיה מחדש.

ציפי רון:

(לא ברור) בכריתת העצים שם.

נמרוד אולינקי:

כריתת העצים, מתחת כל השטח הזה, כריתת העצים הצהובים זה, אני חייב ל-, (לא ברור) התב"ע שהייתה לפני שנתיים שאושרה לבית הספר מצד ימין, כוללת תא שטח של תת קרקע מתחת כל הקו הכחול הזה לאולם רב תכליתי ובית כנסת, ושם כבר אושר הריסת העצים לצורך בנייה תת קרקעית, אנחנו רק סימנו את זה כי זה עדיין לא נעשה.

יוחנן וייצמן:

למעט עץ תות אחד בצד.

יעלה ביטון דה-לנגה:

למעט מה?

יוחנן וייצמן:

עץ תות אחד בצד.

נמרוד אולינקי:

זה. פה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שמה? שכן יורידו או לא יורידו?

יוחנן וייצמן:

שנשמר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אה, שישאירו. בגלל שהוא מ-, למה?

יוחנן וייצמן:

כי היה אפשר לשמר אותו.

יעלה ביטון דה-לנגה :

היה אפשר.

יוחנן וייצמן :

אז הקטינו קצת את הבית הכנסת,

נמרוד אולינקי :

הנה אתם רואים את זה, את הגריעה הזאת? זה כאילו, זה סביב איזשהו עץ. אז גם אנחנו שומרים על זה בתכנון של גני הילדים החדשים, וכך גם התב"ע הקודמת, שמרה על ה(לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה :

(לא ברור) ארוחת עשר לילדים במאי.

נמרוד אולינקי :

תחת העץ.

יעלה ביטון דה-לנגה :

חודש מאי זה פורח מאד.

נמרוד אולינקי :

אז כריתת העצים בפועל לא משהו שאנחנו קבענו, אנחנו סימנו אותם כי זה פשוט עדיין לא נעשה, לא, כאילו, והמדידה עדיין מראה עצים. זה מתוך נספח הבינוי, כבר קומה א', ניסינו להכניס כמה שיותר גנים מול אגף חינוך תורני. גם פה אנחנו עושים קומת גג פעילה, ובעצם התבקשנו לעשות תוספת של קומה על מבנה בית הספר הקיים, כבר כי יש זכויות קיימות, ולהסדיר את זה. והשינוי פה שלא היה לפני זה זה שבעצם במקום גדר מוסדית הורדנו את זה למעקר גג רגיל. וזהו, זה החזיתות (לא ברור) בתוך נספח הבינוי. אין לי עוד הרבה להרחיב, כאילו זה הנושא.

שרון דינור :

רגע, אני כן רוצה,

יוחנן וייצמן :

את ההמלצות קראת.

נמרוד אולינקי :

כן.

יוחנן וייצמן:

יש לך הערות?

נמרוד אולינקי:

הדבר היחידי שלדעתי,

שרון דינור:

יש לי, יש לי הצעה.

נמרוד אולינקי:

כתבו פה סמכות מחוזית ולנו נאמר כל הזמן סמכות מקומית.

שרון דינור:

יכול להיות שבטעות כתבנו את זה. איפה ראית?

נמרוד אולינקי:

בכותרת היה בהתחלה.

ציפי רון:

כן, הנה, פה.

שרון דינור:

אה, נכון. טעות, טעות שלנו.

נמרוד אולינקי:

אמרתי את זה לרויטל, זהו, רק רציתי להדגיש.

שרון דינור:

טעות שלנו. זה סמכות מקומית. אני רק אגיד ש-, אז אנחנו משאירים את זה,

יוחנן וייצמן:

הבניין הוא לשימור סטטוטורי עד היום

נמרוד אולינקי:

כן.

יעלה ביטון דה-לנגה :

היה כתוב שזה בעיר ההיסטורית.

יוחנן וייצמן :

לא, עיר היסטורית זה לא עושה שימור סטטוטורי.

נמרוד אולינקי :

אבל אנחנו לא עושים תוספת זכויות בכלל. תוספת הזכויות נעשתה כבר בתב"ע הקודמת, אנחנו רק עושים את ההצרכה ומסדירים את (לא ברור)

יוחנן וייצמן :

ולא משנים הוראות שימור.

נמרוד אולינקי :

נכון, אנחנו רק מחדדים אותם יותר.

ציפי רון :

כן, זה גם נרשם.

שרון דינור :

אני משאירה, ברשותכם, אני רק, אני, בגלל שרק עכשיו קיבלתי את התוכנית המתוקנת אני משאירה את ההמלצה (לא ברור) בסדר? ואחרי זה כאילו (לא ברור) ,

נמרוד אולינקי :

כמעט הכל כבר הוסכם,

שרון דינור :

כן.

נמרוד אולינקי :

שיעבור כתנאי לפתיחת בקשה או תנאי לקבלת היתר, וככה שהתב"ע תוכל להמשיך כבר לשלב הזה.

שרון דינור :

וייצמן, זה בסדר?

יוחנן וייצמן:

אם מקובל עליהם, מקובל.

שרון דינור:

זה אנחנו, בשר ממשלנו, הכל. תודה רבה.

נמרוד אולינקי:

תודה לכם.

שרון דינור:

תודה.

נמרוד אולינקי:

להשאיר לכם את העותק נייר?

שרון דינור:

כן, ותביא לי את הככבר.

נמרוד אולינקי:

תודה רבה לכם.

אורית לנדסברג:

תודה רבה.

נמרוד אולינקי:

ביי, להתראות.

מורן בן זיו:

נעשה עכשיו, נעשה עכשיו.

שרון דינור:

אפשר הפסקה של כמה דקות?

ציפי רון:

כן, אפשר הפסקה (לא ברור) ? כן, כן.

מורן בן זיו:

זה (לא ברור), יש לנו כמה דקות.

יוחנן וייצמן:

אז רק שאלה שאני שואל, האם לחלק בין, אני מנסה לנסח את ההחלטה לאבינועם ילין, האם לחלק בין שני הבניינים או להשאיר את הכל פתוח, כאילו סעיף אחד.

שרון דינור:

אני מציעה שתשאיר את הכל פתוח, אבל בינינו אני אומרת לך ש-, אני כמוכן חושבת שבבניין המנדטורי אי אפשר להסתפק בהרבה פחות. הוא פחות חשוב לנו.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני מכניס את זה, רציתי רק להבין.

אורית לנדסברג:

על ה-, אתם מדברים על ה-,

שרון דינור:

על הראשון ראשון.

יוחנן וייצמן:

אני לא מחלק, אני לא מפרט,

שרון דינור:

מה זה, איך נכנסת לעניינים ככה מהר ועברת על כל החומר ועשית שיעורי בית?

(מדברים ביחד)

דובר:

רפאל, תעצור הקלטה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה כתוב, תקשיבי, זה אחד, זה אחד מהדברים שאני קוראת אני נהנית גם. לא, אני יודעת שגם היא תיהנה, אבל אני אומר, זה אחד (לא ברור)

דובר:

רפאל.

(הפסקת ההקלטה)

יוחנן וייצמן:

אני מקריא את ההחלטה, אולי אם יש למישהו הערות,

שרון דינור:

ההחלטה של הראשון?

יוחנן וייצמן:

של אבינועם ילין, בסדר? ניסחתי אותה. הוועדה רואה חשיבות יתרה בדרישת אמנות השימור הבינלאומיות לשימור רוח המקום. על כן לאשר (לא ברור) תכנית חיזוק (לא ברור)

שרון דינור:

רגע, יותר לאט, לאט, טיפה.

יוחנן וייצמן:

את יודעת מה? אני שולח לך את זה, תקריני על הקיר.

ציפי רון:

רגע, אנחנו לא בשיעור גמרא עכשיו.

יוחנן וייצמן:

סליחה.

ציפי רון:

אני צוחקת.

יוחנן וייצמן:

תקריני. שלחתי לך למייל, תעלי את זה על הקיר.

ציפי רון:

זה כמו, זה מזכיר לי שיעור גמרא.

יוחנן וייצמן:

סליחה.

ציפי רון:

שיעור גמרא, אתה יודע.

יוחנן וייצמן:

כן.

דובר:

שיעור גמרא לא לומדים ככה, אגב.

ציפי רון:

לא, אני דווקא הייתי עדה לכמה כאלה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) עיריית ירושלים,

שרון דינור:

אה, רגע, תראו מה זה, מ-02.02. מה זה הדבר הזה?

מורן בן זיו:

בואי, בואי תקראי פה, הנה.

שרון דינור:

אה, הנה, הנה, יש פה, הכל בסדר. אוקי. הוועדה רואה חשיבות יתרה בדרישות אמנות השימור הבינלאומיות לשימור רוח המקום,

יוחנן וייצמן:

אה, לא, תעלי את זה על המסך.

שרון דינור:

אה, לא, אני לא יכולה, סורי. ועל כן,

יוחנן וייצמן:

אה, אז מה עשינו?

שרון דינור:

אני קוראת יותר לאט פשוט.

יוחנן וייצמן:

אה.

שרון דינור:

ועל כן מבקשת לאשר תוכנית המביאה את חיזוק הזהות הקהילתית ושימורה. הוועדה מצרה על כך שמרכז הקהילה נאלץ לעקור מירושלים, ומברכת על התוכנית המאפשרת את חזרתו. לוועדת השימור הוצגה תוכנית המבקשת פירוק והרכבה של חזיתות המבנה העות'מאני (לא ברור) לפי התוכנית שבתוקף והריסת המבנה המנדטורי שחזיתו הקדמית מיועדת לשימור. המון מילים מיותרות לדעתי. הוועדה דורשת ליווי צמוד של יועץ שימור לתוכנית על מנת לבחון גם את שימור עבור שימור המורשת ואדריכלות הבנייה, מבקשת הוועדה לבחון חלופות המאפשרות את שימור המבנים, חלקם או אלמנטים, וכן אומדן העלויות הכרוכות בכך, אף במחיר הפחתת תקן חנייה. הוועדה מבקשת לראות חתכי רחוב וכן את השתלבות המבנים בסביבה. אני פשוט חושבת ש- וייצמן, לי יש הערה רק לנושא של התיאור הפיזי. כי התוכנית המבקשת היא לא מבקשת פירוק והרכבה של חזיתות המבנה העות'מאני.

יוחנן וייצמן:

מה?

אורית לנדסברג:

היא מבקשת הריסה.

שרון דינור:

היא מבקשת הריסה.

יוחנן וייצמן:

לא.

שרון דינור:

זה נכון.

אורית לנדסברג:

חדר זיכרון.

שרון דינור:

אז זה כאילו,

יוחנן וייצמן:

לא, היא מבקשת פירוק והרכבה, או את רוצה לקרוא לזה הריסה?

שרון דינור:

היא לא מבקשת פירוק והרכבה. אני, זה ממש זריית חול בעיניים לדעת.

יוחנן וייצמן:

של חזיתות.

שרון דינור:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

למה?

שרון דינור:

כי, כי,

איציק שוויקי:

כי זה לא שימור.

שרון דינור:

כי להגיד לנו ביד אחת,

איציק שוויקי:

זה לא שימור.

שרון דינור:

שזה פרויקט שימור ואין להם כסף, וביד שנייה להגיד שהם ישחזרו פה טכנולוגיות בשחזור, זה לא יקרה.

יוחנן וייצמן:

לא, טכנולוגיות לא, אנחנו מדברים על חזיתות.

שרון דינור:

אז זה לא, אז אין פה,

יוחנן וייצמן:

כתבתי חזיתות, סליחה.

שרון דינור:

אבל כתבת שהוא מבקש, לא.

יוחנן וייצמן:

אז אני אוסיף, ללא שימור הפנים. בסדר.

שרון דינור:

לא, אני חושבת,

יוחנן וייצמן:

מקובל עליי.

שרון דינור:

להיפך, לעשות יותר קטן. לוועדת השימור הוצגה תוכנית המבקשת הריסה של המבנה העות'מני ושחזור שלו, אוקיי? שחזור.

יוחנן וייצמן:

ושחזרו את מעדיפה?

שרון דינור:

בלי פירוק, כן, בלי זה, ושחזור במיקום שונה. זהו. זה הזה.

יוחנן וייצמן:

טוב, אז אני אנסח,

שרון דינור:

וגם ה-, אם כבר אתה בדיוקים, אז למבנה המנדטורי אין חזית מיועדת לשימור, עד כמה שאני יודעת.
אתה יודע משהו שאני לא יודעת?

יוחנן וייצמן:

לא, ככה הם אמרו.

שרון דינור:

לא, ערכים שלו אנחנו חשבנו, אבל אני לא ראיתי שהיא מיועדת לשימור.

יוחנן וייצמן:

4383, לא נתנו חזית לשימור?

שרון דינור:

של המנדטורי?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אני בודקת רגע.

יוחנן וייצמן:

תבדקי את התשריט של 4383.

שרון דינור:

אני אבדוק, אני אבדוק, רגע.

יוחנן וייצמן:

הם מבקשים לצמצם מהוראות שימור.

אורית לנדסברג:

המנדטורי לא. השימור הוא על יואל 12.

שרון דינור:

אבל השאלה אם זה,

יוחנן וייצמן:

לא, השאלה היא מה המצב הסטטוטורי, לא המצב ה-,

שרון דינור:

אז אני אבדוק את זה, אבל כעיקרון אני חושבת שלצערי, אני ממש אופתע, אבל אני לא חושבת שתוכנית שהייתה מ-4383, זה יפתיע אותי מאוד אם היא שימרה את זה. רגע.

יוחנן וייצמן:

4383, אני לא מצליח להיכנס לתשריטים שלה, מודה על האמת. אני זוכר שיש מקומות שהיא ביקשה, נתנה חזיתות לשימור, ואחרי שהם אמרו את זה פה אז אני לכן כתבתי את זה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אנחנו עדיין על אבינועם?

יוחנן וייצמן:

אנחנו מדברים על אינועם, כן.

שרון דינור:

לא, לא מסומן.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל מתי היא אמרה את זה?

יוחנן וייצמן:

לא מסומן לשימור?

יעלה ביטון דה-לנגה:

היא אמרה את זה היום?

שרון דינור:

אני צריכה בשביל זה, אבינועם ילין פה, רגע.

יעלה ביטון דה-לנגה:

על החזיתות?

עו"ד דני ליבמן:

יש חזית אחת לשימור, זה מה שקראתי בסדר יום.

יוחנן וייצמן:

אה, דני אומר שבסדר יום יש,

יעלה ביטון דה-לנגה:

כי היום היא לא דיברה על זה. היא לא דיברה על זה היום.

עו"ד דני ליבמן:

בסדר יום כתוב,

יוחנן וייצמן:

את החזית של המבנה החדש, (לא ברור)

שרון דינור:

אז אני מחפשת,

עו"ד דני ליבמן:

חזית לשימור סטטוטורי יואל 12 .

יוחנן וייצמן:

יואל 12 חזית לשימור? לא. יואל 12 זה הבניין להריסה.

עו"ד דני ליבמן:

כך כתוב בסדר יום. (לא ברור)

שרון דינור:

אני לא, לצערי משהו לא בסדר ב-GIS, הוא לא מוצא לי את ה-,

יוחנן וייצמן:

לא, ב-GIS משהו לא בסדר, כן.

שרון דינור:

אני אחפש רגע. הנה אבינועם ילין. זה, זה כתוב החזית לשימור ה-, פה בבניין הזה שהם מפרקים. אבינועם 12 זה הבניין העות'מני. המנדטורי לא מסומן לשימור בשום צורה, אלא אם כן מתייחסים לסקרי השימור שנעשו.

יוחנן וייצמן:

אז לא, לא, אני מדבר, הכל סטטוטורי. (לא ברור) את זה בעצם?

שרון דינור:

הוא לא מסומן לשימור.

יוחנן וייצמן:

העות'מני,

שרון דינור:

המנדטורי לא מסומן בכלל, והעות'מני מסומן חזית, וגם את זה רק בגלל שעשינו תחקיר אירוע על הנספח בינוי,

יוחנן וייצמן:

אבל הוא מסומן להריסה.

שרון דינור:

אנחנו רואים שהוא מופיע בנספח עם תוספת קומות, זה מה שהבנתי.

יוחנן וייצמן:

אבל הוא מסומן להריסה, בניין אחר (לא ברור) הבניין בכלל. אז משהו אני לא מבין.

שרון דינור:

אני חשבתי שמוצע פה תוספת. אתה רואה? זה הבניין, הוא שומר על המתכונת הזוויתית שלו. ואני הבנתי את זה כתוספת על הזה, לא ראיתי אותו מסומן פיזית להריסה. כאילו, בוא נראה רגע אם יש לי משהו אחר.

יוחנן וייצמן:

היא הראתה את התשריט של 4383.

שרון דינור:

הנה, אני,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) את המצגת שלה.

שרון דינור:

רגע, אני זזה הצידה, שניה. איפה זה? תעזרו לי. זה לפידות. זה השילוח. איפה אתה רואה את זה? פה אנחנו לא נראה את זה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) זה החזיתות לשימור?

שרון דינור:

לא, לא, אנחנו לא נראה את זה.

יוחנן וייצמן:

זה לא מה שאנחנו מחפשים, זה לא הנספח שאנחנו מחפשים.

שרון דינור:

אז איזה, נו, גם אנחנו מסתבכים פה. בקיצור, אני ראיתי את זה, זה מה שמצאתי, ואני ראיתי את זה בתור תוספת על הקיים.

יוחנן וייצמן:

תיכנסו אולי למצגת שהיא שלחה. יש ארוחת צהרים,

איציק שוויקי:

עוד מעט.

יוחנן וייצמן:

תאכלו כעת.

איציק שוויקי:

ב-12 נאכל, מה,

יוחנן וייצמן:

זה קר, (לא ברור) בחיך, אחרי זה זה יתקרר.

איציק שוויקי:

(לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אתה ספרדי, אתה אוכל בשר.

מורן בן זיו:

לא, זה דגים.

יוחנן וייצמן:

אה, דגים?

איציק שוויקי:

אתה רואה? הכל דגים.

שרון דינור:

הנה, בבקשה, תסתכל.

יוחנן וייצמן:

כן?

שרון דינור:

ההריסה היא של תוספת בנייה מאוחרת.

יוחנן וייצמן:

שנייה אחת. מה זה?

שרון דינור:

קו בניין לתוספת.

עו"ד דני ליבמן:

זה קו בניין.

שרון דינור:

התוספת שבוצעה,

יוחנן וייצמן:

אז איפה הבניין לשימור ?

שרון דינור:

(לא ברור) לא מסומן להריסה. להיפך, מסומן להריסה התוספות שיש לצידו. ומה מסומן להריסה?

יוחנן וייצמן:

זה הבניין לשימור, מה ה(לא ברור) ?

שרון דינור:

זה הבניין לשימור, לא, אין (לא ברור). זה הבניין לשימור, זה (לא ברור)

(מדברים ביחד)

אורית לנדסברג:

מורן, שתי שאלות. אחת, (לא ברור) מתי הוועדה הבאה?

מורן בן זיו:

וועדה הבאה רק ב-7.9 כי יש פגרה.

אורית לנדסברג:

7.9.

(מדברים ביחד)

מורן בן זיו:

אבל סדר יום אני אשלח השבוע לפני ש (לא ברור). תשלחי לשרון אם יש לך איזה הערות על משהו.
(לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז אני אשנה את מה שכתבתי.

מורן בן זיו:

את קיבלת דברים מהמזכירות או רק ממני?

שרון דינור:

אז זה מה שאמרת, אל תיכנס לזה בכלל.

מורן בן זיו:

כן? אז בסדר. זה הסתדר, יופי.

אורית לנדסברג:

רק אפשר שאת תיקי התיעוד (לא ברור) לשבוע עד הוועדה? אני עובדת בלילה, (לא ברור) פתאום,

מורן בן זיו:

אה.

אורית לנדסברג:

אז, וזה פתאום,

מורן בן זיו:

אני, כאילו אין לי הרשאה, זה לכמה ימים רק. הבנת?

אורית לנדסברג:

אז אני יכולה לשמור את זה?

מורן בן זיו:

בטח. את מורידה את התיקים, שומרת אצלך,

אורית לנדסברג:

מורידה ואז אני אשמור. בסדר, זה אחד. אני עוד ב-, בסדר, זה אני עם המחשוב פה אצלכם, אסדר את ההורדה וכל מיני דברים שאני רוצה.

מורן בן זיו:

כל דבר שאני צריכה, את יכולה לשלוח לי הודעה.

איציק שוויקי:

ב-7 יש וועדת שימור?

יוחנן וייצמן:

ב-7.9 זה הוועדה?

(מדברים ביחד)

איציק שוויקי:

אגב, בספטמבר רק ב-7 בטח כי החגים אחר כך נופלים.

מורן בן זיו:

ב-7.9 ואחר כך לא קבענו עוד, אנחנו צריכים לקבוע.

איציק שוויקי:

את יכולה לקבוע, לא, (לא ברור) את יכולה לקבוע עוד ב-21 כי זה לפני ראש השנה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

מה את קובעת עכשיו?

מורן בן זיו:

לא, אנחנו מדברים על הישיבות הבאות.

איציק שוויקי:

ב-21 זה לפני ראש השנה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לי זה חשוב לדעת (לא ברור),

מורן בן זיו:

אה.

איציק שוויקי:

לא, זה ערב ראש השנה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

בשביל,

מורן בן זיו:

כרגע הישיבה הבאה,

יעלה ביטון דה-לנגה :

נציגת פורום (לא ברור) ,

איציק שוויקי :

לא, זה בסדר, יום ראשון אפשר. יום שני זה ערב ראש השנה.

מורן בן זיו :

אמרת שאת תהיי פה קבוע, נכון?

יעלה ביטון דה-לנגה :

אמרתי שבאוגוסט 26 אני הופכת להיות החברה, ולורה הממלאת מקום.

מורן בן זיו :

אה, אוקי.

יעלה ביטון דה-לנגה :

אבל אני לא יכולה (לא ברור) ולורה עוזבת באמצע, ולי יש, זה היום שאני, אבל אני משתדלת לבוא יותר. יש לנו (לא ברור) מורי דרך מפורום רימון לתיירות (לא ברור)

יוחנן וייצמן :

בסדר, אז בואו נעבור לתיק הבא ונחזור לזה אחרי זה.

מורן בן זיו :

אה, אין לנו עדיין אבל זה יקרה היום.

איציק שוויקי :

אחר כך באוקטובר את צריכה לעשות, כי אחר כך יש חגים.

יעלה ביטון דה-לנגה :

(לא ברור)

מורן בן זיו :

אין בעיה, בסדר גמור. מה אמרת, איציק?

איציק שוויקי :

כל אוקטובר חגים, אז את רק יכולה ב-19.10. אם לא יהיה ערב ראש השנה אז ייקח חודש כי יש יום כיפור.

מורן בן זיו:

היום אנחנו נשלח את ה-,

יוחנן וייצמן:

היום נשב, נגמור עם זה.

מורן בן זיו:

כן, כן, אני אשלח שוב ליונה.

איציק שוויקי:

לדעתי,

אורית לנדסברג:

שרון, ב-7 אני בחו"ל.

איציק שוויקי:

יום אחד לפני ראש השנה. כי אם לא,

יעלה ביטון דה-לנגה:

רגע, מתי הפעם הבאה?

מורן בן זיו:

ב-7.9.

יעלה ביטון דה-לנגה:

ב-7.9 זה עדיין לפני ראש השנה. ראש השנה זה 21 או 22.

איציק שוויקי:

22. לא, 22 זה ערב.

יעלה ביטון דה-לנגה:

ערב ראש השנה.

איציק שוויקי:

זאת אומרת, חייב להיות ב-21, אם לא, זה יגיע לאוקטובר.

אורית לנדסברג:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

אז אפשר ב-21.

איציק שוויקי:

21 אפשר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אפשר ב-21.

איציק שוויקי:

אפשר ב-21, ואחר כך זה עד,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אז בשביעי וב-21. באוגוסט אין יותר?

איציק שוויקי:

אין, אין באוגוסט. ובאוקטובר, באוקטובר ב-19 (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

19 אני,

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

שרון, איך נתתם לפגוע בשימור של החדר הזה?

שרון דינור:

מה?

ציפי רון:

השימור על החדר הזה.

שרון דינור:

אבל למה, מה נקשרת אליו כל כך? בעיניי זה מהמם מה שהולך פה. מה? למה?

ציפי רון:

אהבתי את השולחן העגול, ואהבתי את הארכיאולוגיה.

שרון דינור:

אני גם אהבתי את הארכיאולוגיה.

ציפי רון:

וזה, וזה,

שרון דינור:

אבל את יודעת, אפשר עוד,

ציפי רון:

וזה כל כך נובורישי, זה כל כך נובורישי, לעומת ההוא. ההוא היה בסטייל, היה,

שרון דינור:

את יודעת, היה אפשר לשים את הארונות של הארכיאולוגיה ב (לא ברור) פה.

ציפי רון:

(לא ברור) לאן זה הלך?

שרון דינור:

בואי תעשי בדיקה.

ציפי רון:

איזה בדיקה? מה אני, אצל מי אני אבדוק?

שרון דינור:

לא יודעת. וייצמן, למה אנחנו מחכים כעיקרון?

יוחנן וייצמן:

לא, אפשר, אלייך. ברגע שהתברר שכתבתי אומרים לא נכונים, אני מנסה לבדוק אותם.

שרון דינור:

less is more, אתה מכיר את זה? פחות זה יותר. כאילו,

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

שרון דינור:

(לא ברור) שהמסר יעבור, ולא להתכנס לניואנסים.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אתם, חבר'ה, אני מוכנה ברגע שאתם,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז, שניה אחת.

(מדברים ביחד)

מורן בן זיו:

רגע, שלחת לי תיקון ל-?

יוחנן וייצמן:

לא, לא, אני אשלח עוד מעט.

ציפי רון:

יאללה, בואו, ממשיכים? ממשיכים? חבל על הזמן, לא?

מורן בן זיו:

מסילת ישראלים עכשיו אנחנו.

יוחנן וייצמן:

מסילת ישרים.

ציפי רון:

חבל"ז.

מורן בן זיו:

שרון, אנחנו במסילת ישרים.

שרון דינור:

טוב, אנחנו מתחילים בפרויקט של תמ"א 38/2 במסילת ישרים. זה פרויקט שהוא מגיע, זה הפרויקט שעל כל שלביו הוא מתואם עם,

ציפי רון:

עם המחלקה.

שרון דינור:

(לא ברור) של הבקשה. יש, במסילת ישרים אנחנו נמצאים באיזושהי גדה קצת יותר אינטנסיבית של נחלאות, אני בטוחה שאתם מכירים, ויש לנו כמה פרויקטים שם. הפרויקט שלנו פה עכשיו אמור להשתלב עם שאר הפרויקטים שיש פה בבנייה כבר. היו לנו ממש מעט הערות שקשורות לתיקון של גובה קומות, תיקון של מדלפות. הייתה לנו בעיה קלה עם הפתחים פה למסילת ישרים שחשבנו שהם לא צריכים להיות מרצפה לתקרה, אלא טיפה להשאיר שוליים של אבן. הוא הסכים גם כן שאנחנו נתקן את זה ביחד. המחלקה לתכנון פנתה אלינו, שאלה אותנו מה אנחנו חושבים על הממ"דים לחזית. אולי תופתעו, אבל אנחנו חשבנו שזה לא נורא נורא, רק רצינו את העיצוב שלהם אולי לבחון אם אפשר לעשות את החלונות המאורכים יותר. יראו שזה ממ"דים עדיין, אבל המשמעות של להעביר אולי את הממ"ד הזה אחורה, הצלחנו, ואת הממ"ד השני, מה שאני מצביעה עליו פה, לא ראינו דרך שהוא יצליח לחזור ואז עובר ממ"קים והוועדה לא אוהבת ממ"קים. אז חשבנו שזה לא שווה את המאמץ ביחס לתוצאה שאנחנו מקבלים פה. בכל מקרה, קומת הקרקע היא רק החזית נותרת לשימור, אין לי פה שימור של הפנים. אז, מבחינת הממ"ד אני מתכוונת ולמפגש שלו עם הקרקע. זהו בדיוק. מישו רוצה להגיד משהו? נקרא להם? אני לא בטוחה אם הם פה בכלל.

מורן בן זיו:

הם פה, הם פה.

שרון דינור:

הם פה. בסדר, אז בואו אם יש לנו איזה משהו מהם.

מורן בן זיו:

כן, יש.

יוחנן וייצמן:

אני מחפש לאט לאט. (לא ברור),

אורית לנדסברג:

ראיתי שהם מקבלים את כל הדברים, שרון, את כל הבקשות שלהם.

שרון דינור:

הם אמרו שהם מקבלים.

אורית לנדסברג:

אבל הם צריכים להגיש,

שרון דינור:

הם יתקנו. זה אומר שלפני ש-, עכשיו אחרי הוועדה, אם ככה זה עובר, הם מתקנים.

אורית לנדסברג:

כיוון שהשינוי של המיקום של הממ"דים יכול אולי (לא ברור).

שרון דינור:

את יכולה לקחת את העכבר? פתחתי לך את המצגת.

ציפי רון:

מה זה משנה לנו סעיף 1, (לא ברור)?

שרון דינור:

אני אסביר לך אחר כך. זה משהו קטן.

ציפי רון:

לא, כי בסך הכל זה יתאים למה שכבר קיים שם.

שרון דינור:

אלף תשימי לב שהמבנים פה הם בירידה, הם מלווים רחוב.

ציפי רון:

כן, כן, זה נכון.

שרון דינור:

ומה שקורה זה שבעצם זה,

ציפי רון:

זאת אומרת, הם רצו להרוויח קומה? הם עשו את הקומות יותר גבוהות.

שרון דינור:

מה שקרה אחרי שאישרנו את הבניין הסמוך זה שהוא שינה את הצורה שלו בגלל שלקחו את כל השאריות של ה-40 סנטימטר ויצרו מהם קומה נוספת, וזה לא משהו שרצינו לקבל אותו, לא כי יש לנו משהו נגד קומות אלא בגלל שהעיצוב שלו היה פחות מוצלח בעינינו, ואנחנו בעד התוצאה שאנחנו רואים עכשיו, עם הגג איך שהוא פוגש כרגע את הקצה, אנחנו חושבים שהוא טוב, אז הסברנו את זה. זה אותו עורך בקשה, אגב, והסכימו, אז הכנסנו את זה להמלצה.

רבקה מובשוביץ:

כן. אז בעצם אנחנו פחות או יותר הסכמנו לכל מה שביקשו מאיתנו. כל ההנחיות בעצם התקבלו במלואם, זה ברור ומובן. היה נושא אחד של הממ"דים. איך אני מזיזה?

שרון דינור:

כתבנו לבחון מקום חלופי,

רבקה מובשוביץ:

לבחון מקום חלופי.

שרון דינור:

לממ"דים בחזית האחורית ולא לחזית המזרחית, רק כתבנו לבחון, אוקיי? אבל אני אמרתי לפני שהגעת שאנחנו חושבים שזה גם לא נורא נורא אם הם יישארו במקומם ואז נעשה חלון מוארך, אבל בואי תראי לנו את הבחינה שעשיתם.

רבקה מובשוביץ:

הבחינה שעשינו בעצם לא, אין לי פה כל כך מה להראות. המבנה הזה כל כך כלוא,

אורית לנדסברג:

תראו את התוכנית רגע.

רבקה מובשוביץ:

(לא ברור) את התכנית לצערי,

שרון דינור:

שיניתם את העיצוב כבר, כי זה לא אותו עיצוב שיש לי.

רבקה מובשוביץ:

נכון. מה שקורה זה שהבניין הזה הוא כלוא בין שני בניינים מהצדדים, ומאחורה יש רצועה די קטנה של אור ואוויר שניתן להכניס לדירות. יש צורך ליזם שתי דירות בקומה, וחדר המדרגות, אנחנו רוצים לשים אותו במקום שבעצם הוא, במקום שלא ניתן לתת מגורים, מקום כלוא. חבל שאין לי פה תכנית להראות, אני (לא ברור) לא ראיתי את המצגת לפני, אבל החלק הקטן הזה פה מאחורה, אם מחלקים אותו לשני ממ"דים, זה יוצר מצב שלא ניתן לחלק את הקומה בצורה שווה לשתי דירות וגם לתת מערכי מדרגות ומעלית, ולכן התכנון המיטבי מבחינתנו היה ששני הממ"דים יהיו מקדימה. אם אתם גם מסכימים לזה זה היה טוב ביותר. במידה שתרצו לראות חלופות של מיקום אחורי, זו דירה אחת מקסימום, ואז החזית לא שווה ואולי זה באמת לא כדאי. החזית כרגע היא די אחידה ויפה, וממ"ד אחד יוסט אחורה, (לא ברור) שני ממ"דים בצדדים.

ציפי רון:

יש לי שאלה לגבי המבנה הקיים לשימור. אני לא רואה כאן סעיף שמבטיח את השמירה על העובי ועל העומק של הקיר, של החלונות, זאת אומרת, שלא תהיה גריעה של העומק מבפנים, אני רוצה שזה יישמר as is לכיוון הרחוב. ועוד שאלה, הקו המפריד בין החדש והישן, קצת לא ברור לי כאן אם יש רווח, אם יש הסבר לעניין, איך זה נראה כאילו.

רבקה מובשוביץ:

מתוכנן פה פס הפרדה,

ציפי רון:

כן.

רבקה מובשוביץ:

השאלה אם הוא יהיה מאבן או (לא ברור)

ציפי רון:

העובי של הקיר המקורי שיישאר, שלא יגרע לכיוון הרחוב, וההבדל בין ישן חדש, בין הקיים לבין התוספת.

אורית לנדסברג:

אז צריך חתך, את החתך אם אפשר יהיה לראות.

ציפי רון:

נראה לי שזה קצת קרוב מדי לחלונות, (לא ברור) זאת אומרת זה לא, חסרה שורת אבן אולי, או שתיים.

אורית לנדסברג:

כאילו זה יושב עליו יותר מדי.

ציפי רון:

כן, כן. אני,

שרון דינור:

אולי עדיף להסתכל על ה-,

ציפי רון:

הנה, כאן, לפי הדבר הזה, אז חסרה לי עוד שורת אבן או משהו, או מרפסות או משהו, צמודים יותר מדי לבניין ההיסטורי. זאת אומרת, הייתי רוצה לשמור על רווח, ואז יכול להיות שזה ישפיע גם על הגובה.

שרון דינור:

זה אין לנו בעיה, אני כבר אומרת,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל זה היא נתנה הנחיה ממילא,

ציפי רון:

אז בבקשה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

לעשות את ה-,

ציפי רון:

אז בבקשה שזה ייכתב, שזה ייכתב בהוראות. ודבר נוסף, זאת אומרת, הבית הקיים, הבית ההיסטורי, אין פה שום סעיף שמתייחס לנושא של דיקוק או,

שרון דינור:

זה אמרת כבר בהתחלה את דברייך אז,

ציפי רון:

מה את אומרת?

שרון דינור:

את אמרת את זה בסעיף הראשון.

ציפי רון:

אז אני,

שרון דינור:

אז את חוזרת על זה,

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

זה לא דבר נוסף, זה אותו דבר.

ציפי רון:

לא, זה אותו דבר. תגיד לי או תאמר לי, זה היינו הך או זה אותו דבר. אני רוצה ביטוי לעניין הזה בצורה שזה יראה יותר מהרחוב.

איציק שוויקי:

רגע, זה,

שרון דינור:

אפשר בבקשה את העכבר?

איציק שוויקי:

רגע, הבניין הזה הוא מול מגרש החנייה שבונים אותו עכשיו?

שרון דינור:

הוא מול מגרש החנייה? אני לא זוכרת.

איציק שוויקי:

שעיריית ירושלים בונה, חופרת אותו.

שרון דינור:

הוא באזור שם, אני לא זוכרת אם בדיוק ממול.

איציק שוויקי:

אתמול ראיתי, נסעתי, הייתי בעיר, ראיתי שחופרים שם.

יעלה ביטון דה-לנגה:

נסעת לראות את זה?

ציפי רון:

(לא ברור) יש שינוי, יש שינוי בפתחים שם? יש שינוי בפתח הגדול?

איציק שוויקי:

(לא ברור) איזה שינויים דרסטיים.

ציפי רון:

רק שנייה. עוד שאלה, יש שינוי, תחזירו רגע את ה-, את החזית כאילו, יש שינוי בפתח הכניסה? אם אפשר להחזיר את זה.

שרון דינור:

רגע, שנייה, פשוט אנחנו לא יכולים להסתכל על המצגת,

ציפי רון:

הנה, הנה, הנה,

שרון דינור:

אנחנו נסתכל רק על החומרים.

ציפי רון:

הנה, כאן. האם יש שינוי כלשהו בפתח הכניסה?

שרון דינור:

יש פה כל מיני השלמות, כל מה שכתוב באדום, וכאן יש פריצת חלון חדש והפיכת דלת קיימת לחלון, כאילו, הקטנה של הדבר הזה.

ציפי רון:

מה זה הדבר הזה שמקטינים?

שרון דינור:

בואו נראה רגע את התמונה.

ציפי רון:

חנויות, מה זה?

שרון דינור:

הנה. דלת שהיא לא מקורית,

ציפי רון:

כן, דלת שנפרצה,

שרון דינור:

שהופכים אותה עכשיו לחלון.

ציפי רון:

כן, כן, כן?

שרון דינור:

כן, כי היא הולכת להפוך להיות,

ציפי רון:

כן, והדלת המקורית, מה קורה איתה?

שרון דינור:

רגע, כי היא הולכת להפוך,

ציפי רון:

לדירה?

שרון דינור:

לדירת מגורים. כן.

ציפי רון:

כן, אבל מה עם הדלת המקורית באמצע הבניין?

שרון דינור:

היא נשמרת.

ציפי רון:

מה איתה? כי נראה לי שהיא משנה פאזה.

שרון דינור:

למה? לא, לא, למה?

רבקה מובשוביץ:

זו לא הדלת הזו.

ציפי רון:

לא יודעת, למה תבדקו את זה.

שרון דינור:

הנה, היא לא, היא משתנה, (לא ברור) ?

רבקה מובשוביץ:

זאת הדלת ה-,

ציפי רון:

כן, היא משנה פאזה.

רבקה מובשוביץ:

דלת הכניסה (לא ברור),

שרון דינור:

מה זה?

ציפי רון:

היא משתנה, ואני לא חושבת ש-,

שרון דינור:

אה, אז את יכולה להסביר רגע את הדבר הזה?

רבקה מובשוביץ:

יש פה שתי דלתות. הדלת,

ציפי רון:

נכון.

רבקה מובשוביץ:

הקיצונית יותר משמאל, תראי בתכנית קומת קרקע,

שרון דינור:

דלת קיימת לשימור.

רבקה מובשוביץ:

כן,

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

וכאן מה כתוב?

רבקה מובשוביץ:

(לא ברור) זאת הכניסה לבניין, ופה,

עו"ד דני ליבמן:

פתח להעתיקה.

שרון דינור:

פתח חדש, (לא ברור)

ציפי רון:

את מחברת דלת וחלון? מה קורה כאן?

שרון דינור:

זהו, אולי באמת תסבירי כאן. אולי,

עו"ד דני ליבמן:

חלון מתחבר לדלת החדשה.

שרון דינור:

זה זה שלשימור, וזה כאילו הגדה למעלה.

רבקה מובשוביץ:

זאת דלת חדשה ש (לא ברור),

שרון דינור:

אז אולי עדיף באמת להשאיר אותה במתכונת (לא ברור),

ציפי רון:

אז אני חושבת ש-, אני הייתי רוצה לשמר את הקיר הזה כמו שהוא.

שרון דינור:

מקובל, אני מסכימה עם זה.

ציפי רון:

אני לא חושבת ש-, הדבר הזה לא מתאים.

שרון דינור:

אנחנו פספסנו את זה.

יעלה ביטון דה-לנגה :

חוץ מהדלת שתהפוך לחלון, אין ברירה, כי זה ממילא היה לא בהיתר.

שרון דינור :

כן, כן, זה בסדר.

ציפי רון :

יש שתי דלתות לשימור, הדלת השמאלית,

יעלה ביטון דה-לנגה :

כן, כן, כן,

ציפי רון :

והדלת המרכזית שהם שינו אותה, שאני חושבת שזה לא ראוי. זה הכל.

יוחנן וייצמן :

ואיך את רוצה שהם ייכנסו?

שרון דינור :

לא, יש שם דלת.

ציפי רון :

יש שם דלת. הדלת נשמרת, שלא יחברו אותה לחלון למעלה, שלא יעשו פה איזה משהו,

יעלה ביטון דה-לנגה :

יש שתי דלתות.

ציפי רון :

שלא מתאים למבנה ולמקום. ימצאו דרך לייצר את זה בצורה אחרת בלי לפגוע בבניין הקיים שהוא לשימור, זה הכל. יתכבדו ויציעו.

יוחנן וייצמן :

זה בסדר, זה בר ביצוע מבחינתכם?

ציפי רון :

כן, תאמין לי שכן.

שרון דינור:

אוקיי, הכנסתי את שתי ההערות האלה. ציפי? את רואה?

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

אוקיי, אז זה בסדר?

ציפי רון:

עכשיו, פס הפרדה בין הישן חדש?

שרון דינור:

אה, רגע, לא הכנסתי את ההערה שלך,

אורית לנדסברג:

הפס הזה, כן,

ציפי רון:

כן, אני רוצה התייחסות לעניין פס הפרדה, שזה יהיה ברור, חדש, ישן.

שרון דינור:

אלמנט הפרדה.

יוחנן וייצמן:

בנושא הממ"דים ירדנו, לא?

שרון דינור:

כן, אני אתקן תיכף. אלמנט הפרדה (לא ברור) ההיסטורי לבנייה חדשה, יש להקפיד על מרווח ש (לא ברור), רגע, שנייה. הנה, תראי, פה יש מספיק. רק בהדמיה. אין לנו את ה-, את רואה? פה יש מספיק שורות אבן.

ציפי רון:

לא, לא, אני חושבת

שרון דינור:

לא, רגע, זה מה שאת הגבת עליו מקודם זה היה משהו שלא ראיתי אותו, אני לא מכירה אותו, זה משהו שהיא הכינה לדיון פה, אבל פה יש מספיק שורות אבן מעל.

ציפי רון:

פה יש, אני חושבת שיש, אני לא בטוחה, אבל יש לי הרגשה שיש גריעה באחת משורות האבן או יותר של הבניין הקיים, של הקיר הקיים. אני מבקשת לא לגרוע את זה, וגם אם זה יעלה בזה שהבניין יהיה טיפ טיפה יותר גבוה בהתאם, זה כבר לא משנה לי. אני חושבת שצריך לשמר,

יעלה ביטון דה-לנגה:

כמה, שתיים נגיד?

שרון דינור:

לא, לא, הנה, אני כתבתי, לא תותר גריעה משורות האבן,

ציפי רון:

לשמר את מה שיש שם. אני לא יודעת אם יש שתיים או יותר. שיראו את הדבר בדיוק, ולפי זה פשוט לשמר אותו, לא לגרוע, זה הכל. ולעשות הפרדה כמו שצריך.

שרון דינור:

כן. אה, אני לא זוכרת איך אמרתי שקוראים לך.

רבקה מובשוביץ:

רבקה.

שרון דינור:

כאן הוספתי את ה-, ביטלתי את הסעיף של הממ"ד,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

תראי רגע, הדלת האמצעית פה, אני באמת ראיתי שפשוט העתיקו אותה, היא הייתה עד לפה, את רואה? והיא הועתקה לחלוטין וגם שינתה (לא ברור), זה נראה סתם איזה משהו,

רבקה מובשוביץ:

מה בדיוק? זה קומת קרקע, (לא ברור) שניה אחת, אפשר בקומת קרקע לראות, להבין מה, אם יש לזה הפסד מסוים.

שרון דינור:

זה קומת מרתף, סליחה, הנה קומת קרקע. זה אומר שזה, זה נראה שזה כאילו לא משפיע על התכנון, אני חייבת להגיד.

רבקה מובשוביץ:

כן. אני גם רואה שאין שום בעיה.

שרון דינור:

אוקי. יופי.

עו"ד דני ליבמן:

שרון, מה זאת אומרת שמה, ממ"דים בתנאי שיעוצבו חלונות מאורכים?

שרון דינור:

יש סטייל של ממ"דים,

ציפי רון:

דמי.

שרון דינור:

שהוועדה הזאת מבקשת הרבה, דווקא לא דמי, אבל יש פרט של ממ"ד עם חלון מוארך שאנחנו משתמשים בו בעיר ההיסטורית.

עו"ד דני ליבמן:

אולי, אולי זה מוארכים, מ', ו' א'?

שרון דינור:

מוארכים. בסדר?

עו"ד דני ליבמן:

שיבינו ברישוי מה זה.

שרון דינור:

הם יכולים לדבר איתנו, אנחנו מה זה זמינים. אבל בכל מקרה הם מקבלים מאיתנו, הם מתקנים את זה עכשיו, ואנחנו חותמים להם על ההרמוניקה אז זה יצא מאיתנו כבר. תודה רבה.

רבקה מובשוביץ:

תודה רבה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

תודה רבה.

שרון דינור:

האמת היא שהתוכנית הבאה היא ממש קטנה וקלה, אם אתם רוצים כבר,

אורית לנדסברג:

בהחלט כן.

איציק שוויקי:

לא, לא, עכשיו נאכל, בוא נאכל.

שרון דינור:

על הארוחה.

מורן בן זיו:

הם לא מגיעים.

איציק שוויקי:

בוא נאכל.

אורית לנדסברג:

מה קרה לכם? זה כמו בבית אבות, בשעה שש קמים, בשעה זה אוכלים.

(צוחקים)

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) של טמפרטורה, אחרת הטמפרטורה (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

שלחתי לך חדש. שלחתי נוסח חדש, הורדתי את היחס לתכניות קודמות, גם אני לא מצליח לפענח.
הצלחתי למצוא את התשריט, דרך אגב, (לא ברור) ומה שכן, הוספתי גם בקשה לוועדות התכנון לא
לדון.

יעלה ביטון דה-לנגה:
זהו, זה הפסקה עכשיו?

עו"ד דני ליבמן:
כן.

שרון דינור:
אני רק יש לי, סליחה שאני קרצייה, אבל יש לי בעיה עם הניסוח שלך. לוועדת השימור הוצגה תוכנית
המבקשת הריסה של הבניין העות'מני ושחזור שלו. בואו נשנה את זה.

יוחנן וייצמן:
הריסה ושחזור, אוקי.

שרון דינור:
אוקי?

יוחנן וייצמן:
מה אני כתבתי, פירוק והרכבה,

שרון דינור:
אוקי, וכל השאר, אני חושבת ש-,

יוחנן וייצמן:
(לא ברור) הריסה, אז במקום זה לרשום הריסה ושחזור?

שרון דינור:
כן, ושחזור במיקום שונה, זה חשוב, זה בעצם ה-,

דובר:
רפאל, תעצור הקלטה.

(הפסקת הקלטה)

יוחנן וייצמן:

טוב, את יכולה להציג? הוא פתח את ההקלטה.

שרון דינור:

טוב, יופי, תודה. אנחנו עוברים להיתר בנייה באלחריזי 30. למעשה זה היתר בנייה שכבר, חבר'ה, זה מפריע, אבל גם מפריע בהקלטה כאילו הדבר הזה. זה בניין שהוא הוא בהיתר, בניין עם חזית לשימור באלחריזי 30 ברחביה. הוא כבר היה בוועדה. למעשה הוא ממש ממש נמצא בשלבים האחרונים שלו ברישוי לפני הוצאת היתר, והוא גילה שהוא יכול כנראה מבחינת שטחים, אני לא בדקתי את השטחים בכלל פה, להוסיף את הסגירה של המרפסות האלה. אתם רואים, בניין לשימור, יש לו מרפסות מקוריות כאלה, ואנחנו רואים שהרוב,

איציק שוויקי:

סגרו אותם.

שרון דינור:

סגרו בכל מיני דרכים יפות ולא יפות. אוקי? ואז הוא בא אלינו ושאל אותי האם אנחנו מאשרים סגירות כאלה. עכשיו, הייתה פה החלטת וועדה שלא סוגרים את המרפסות האלה. ההחלטה הייתה מזמן עוד,

יוחנן וייצמן:

נקודתית על הבניין הזה?

שרון דינור:

כן, בתמ"א 38, בפרויקט הזה. ההחלטה הייתה עוד לפני ש-, עוד לפני שעבדתי, אני לא מכירה למה ואיך היא התקבלה, אבל אני כן התייעצתי עם הרפרנטית, האדריכלית קארין הלוי שאחראית על,

איציק שוויקי:

רחביה.

שרון דינור:

האזור של רחביה, והיא אמרה לי שהיא מאשרת את הסגירות האלה גם במבנים לשימור, כשהרציונל שלנו הוא שברור לנו כמעט לחלוטין שגם במקומות הכי יוקרתיים בעיר המרפסות האלה שהם מין סוג של נישות כאלה, זה לא בדיוק, כאילו הן מרפסות זיז אבל הן לא מתנהגות, זה לא מרפסות סרט של רחביה, הן נסגרות, והן נסגרות נורא מהר וכל אחד עושה מה שבא לו, אז כבר עדיף לסגור אותן בצורה יפה ונעימה במיוחד, ואני חושבת, אני מסתכלת על ההדמיה ואני חושבת שהיא מוצלחת, זאת

אומרת, אני לא חושבת שהיא גורעת מהחזית לשימור פה, ולכן אנחנו אישרנו לו. אנחנו, ההמלצה שלנו ואנחנו חייבים להביא את זה עוד פעם לוועדה כמובן מאחר שהוועדה הקודמת, אני לא יודעת אם חלק מרצף של המלצות שהיא פשוט אישרה או שהיא קיימה, אולי היא פשוט לא קיימה דיון על הנושא הזה והיזם לא התעקש.

יעלה ביטון דה-לנגה :

יש לך את האפשרות להראות את המבנה המלא? הקיים.

איציק שוויקי :

אסור להרוס אותו, הוא לשימור. בית לשימור.

שרון דינור :

אני אנסה, רגע.

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, אני רוצה לראות אותו כי הוא חתוך למעלה. אני תוהה אם העיגול קיים גם.

איציק שוויקי :

לא, העיגול זה חדש.

יעלה ביטון דה-לנגה :

זה חדש.

שרון דינור :

כן, כן.

יעלה ביטון דה-לנגה :

סתם רציתי לראות את זה.

איציק שוויקי :

הם עשו את העיגול (לא ברור) .

עו"ד דני ליבמן :

(לא ברור) שבהדמיה הוא יעשה בכל הקומות, גם בקיימות?

איציק שוויקי :

למשל,

שרון דינור:

הנה, כתוב שההמלצה מוועדת שימור מספר 79, שחזור החזית המקורית תוך שמירת המרפסות הפתוחות, כאן השחזור מתייחס לזה שמסירים את התוספות המאוחרות, אז זו הכוונה הייתה. איזה אלחריזי אנחנו אמרנו?

מורן בן זיו:

30.

איציק שוויקי:

עדיף שיהיה אחד מאשר יהיה מה שנקרא צ'לה-בלה.

שרון דינור:

עכשיו, יש מקומות שבאמת אנחנו ממש מתעקשים כשזה משרת איזשהו משהו.

איציק שוויקי:

לא, עדיף אחד.

יעלה ביטון דה-לנגה:

הם השאירו את התריסים העתיקים?

אורית לנדסברג:

כן,

איציק שוויקי:

לא, לא.

אורית לנדסברג:

הם צריכים לדעת, הם צריכים לדעת,

שרון דינור:

אני חושבת ש-,

יעלה ביטון דה-לנגה:

הם יכולים לצבוע אותם אולי בצבע תכלת או ירוק.

איציק שוויקי:

מה, מה, מה?

אורית לנדסברג:

בהחלטה הקודמת כבר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

את התריסים המקוריים.

איציק שוויקי:

איפה תריסים? אה.

אורית לנדסברג:

בהחלטה הקודמת,

יעלה ביטון דה-לנגה:

ברחוב הזה יש,

אורית לנדסברג:

אם אני זוכרת נכון, הם צריכים לשמר את התריסים.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה מה שאני שואלת כי זה מה שהיה כתוב. אבל לא רק זה, אני אומרת ש-

אורית לנדסברג:

אם הם רוצים,

שרון דינור:

כתוב בסעיף ה', לא תותר פגיעה באופי האדריכלי של החזית,

אורית לנדסברג:

כן.

שרון דינור:

פרטי הבניין, סוגי אבן, פתחים, תבליטים, סיתות, כיחול, סורגים. זהו.

יעלה ביטון דה-לנגה :

אז זה גם חשוב. ואם הם רוצים לצבוע את זה כמו שבהרבה בתים בסביבה הזאת שאני מכירה אותה טוב, נגיד הירוק בקבוק או תכלת וזה,

איציק שוויקי :

לא, צבע אחיד, צבע אחיד.

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, זה, יש שם הכל. ברחוב הזה יש ירוק בקבוק, יש תכלת כזה ויש לבן. הלבן הוא לא המקורי, שתדעו, הלבן הוא לא המקורי.

אורית לנדסברג :

שאלה,

יעלה ביטון דה-לנגה :

הוא היה ירוק.

איציק שוויקי :

אצלי בבית היו תריסים בצבע קרם.

יעלה ביטון דה-לנגה :

היה ירוק,

אורית לנדסברג :

שרון, בהנחיות מרחביות,

איציק שוויקי :

היה צבע קרם. אפור-קרם.

אורית לנדסברג :

שרון, שרון?

יעלה ביטון דה-לנגה :

יש הרבה שם ירוק.

אורית לנדסברג:

בהנחיות מרחביות לא קובעים דברים כאלה?

יוחנן וייצמן:

כן, אני ניסחתי את ההנחיות המרחביות. דרשתי, זאת אומרת, זה לא היה בחוכמתי, כמובן העתקתי ממדיניות אחרות לפני עשר שנים, ודרשנו שיהיה הכל אחד, שכולם יהיו כדוגמת הראשון. לך תאכוף את זה.

אורית לנדסברג:

אוקיי, בסדר, אכיפה זה סוגיה אחרת, זה עולם ומלואו שלא מתקיים כמעט.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

אנחנו נוכל (לא ברור) את האנשים שגרים שם ועשו כבר סגירה (לא ברור) ? לא נוכל לעשות את זה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, לא להגזים, לאנשים אין כסף. זה הוצאה מטורפת.

ציפי רון:

(לא ברור) דירות אחרות לשימור, (לא ברור). לא נוכל.

יעלה ביטון דה-לנגה:

ממש לא.

ציפי רון:

אלא אם כן יהיה להם איזשהו תגמול, אני לא יודעת.

אורית לנדסברג:

מצד שני אתה רואה את השכנים,

ציפי רון:

היזם שבונה את הקומה, את התוספת הזו,

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

(לא ברור) על חשבונו לממן את הסגירות מחדש. האנשים מיוזמתם לא יעשו את זה, גם אי אפשר לחייב אותם אחרי 30, 40, 50 שנה.

שרון דינור:

טוב, אז הוספתי רק, הוספתי רק שנושא העיצוב שזה כל מה שאמרתי עם הזה, אנחנו נעשה את זה מולם. כעיקרון הפרט יתואם מולנו. לא נבחנו שטחי בנייה, זה גם בשביל הרישוי הערה, שלא יחשבו ש-, אני לא בדקתי עכשיו אם הוא כן תמ"א 38 נשארו לו עודף של שטחים או לא, שהם יבדקו את זה. זהו, נעבור ל-,

ציפי רון:

אפשר לחייב את היזם לסגור לכולם בסגירה אחידה חדשה, שזה יהיה אחיד?

אורית לנדסברג:

אחרת הוא לא יכול לקבל,

ציפי רון:

אפשר להכניס סעיף כזה?

אורית לנדסברג:

זה חלק מההיתר.

שרון דינור:

ברור, זה הכל אחיד פה.

ציפי רון:

שהיזם יעשה לכולם סגירה אחידה חדשה?

שרון דינור:

זה הבקשה. אני לא צריכה להכניס את זה, זה הבקשה, כי הבקשה היא,

אורית לנדסברג:

איך הוא יכול לקבל טופס 4, תעודת גמר,

ציפי רון:

אבל זה צריך להיות כתוב ברור.

שרון דינור:

זה לא צריך להיות כתוב.

אורית לנדסברג:

אם הוא לא עשה את הכל? כי זו הבקשה.

ציפי רון:

זה צריך, אמרתי, אבל זה צריך להיות כתוב ברור מאד.

שרון דינור:

זה לא צריך להיות כתוב ברור.

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

(לא ברור) על חשבון היזם.

אורית לנדסברג:

זה עניין,

שרון דינור:

אני לא חשבתי שזה בקשה של תמ"א 2.

ציפי רון:

זה לא עניין תכנוני, זה עניין, מה שאת מדברת,

ציפי רון:

נכון.

שרון דינור:

לא, אני אומרת,

אורית לנדסברג:

הוועדה לא,

ציפי רון:

אבל אם,

אורית לנדסברג:

וועדות לא דנות בזה.

ציפי רון:

לא, אבל אם הוועדה ממליצה והוא בא ומקבל זכויות בנייה והוא מרוויח מאד מהפרויקט,

אורית לנדסברג:

אבל הוא לא יוכל לקבל תעודת גמר אם הוא לא עושה את הכל, כי הבקשה להיתר כוללת,

שרון דינור:

זה פרויקט אחד לבקשה אחת לבניין אחד, ברור שהוא לא עושה,

ציפי רון:

שזה יהיה ברור שזה על חשבון ושהוא עושה את זה.

שרון דינור:

אז אין צורך לכתוב את זה, אני מצטערת,

ציפי רון:

מה את אומרת?

שרון דינור:

אני לא כותבת את זה.

אורית לנדסברג:

היא לא צריכה לכתוב. זה, ברגע שזה בהינף אחד וזה הבקשה להיתר, אחרת אין לו תעודת גמר.

ציפי רון:

אבל הוא לא יכול,

אורית לנדסברג:

אין לו תעודת גמר.

ציפי רון:

אבל אם הוא יוצא, אם לא יהיה כתוב או לא יהיה ברור שהוא מממן עם את זה,

אורית לנדסברג:

מה הוא יעשה,

ציפי רון:

אף אחד לא, אם אני גרה בבניין ויש לי סגירה בת 30 שנה, בגלל שהוא בא לבנות, מחייבים אותי להחליף את הסגירה שלי? למה שאני רוצה לעשות את זה? מי יכול לחייב אותי?

אורית לנדסברג:

ומצד שני, כשאתה עושה,

ציפי רון:

זה צריך להיות,

אורית לנדסברג:

כשאתה עושה תמ"א,

שרון דינור:

סליחה,

ציפי רון:

על חשבון היזם.

שרון דינור:

אתם לא הבנתם פה את האירוע. זה לא היתר בנייה הרגיל, זה תמ"א 38,

אורית לנדסברג:

נכון.

שרון דינור:

הוא הורס ובונה בבת אחת, זה יחיד, הוא לא עושה לכל אחד משהו אחר,

אורית לנדסברג:

נכון.

שרון דינור:

זו הבקשה,

עו"ד דני ליבמן:

רגע, אבל כתוב פה,

שרון דינור:

זה לא בקשה משהו אינדיבידואלי.

עו"ד דני ליבמן:

אבל כתוב תמ"א 1.

אורית לנדסברג:

נכון, כי הוא מוסיף, הוא מחזק.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) אז אני שואל לגבי הדירות הקיימות, עם המרפסות, מה יהיה איתן.

אורית לנדסברג:

אבל הוא גם הורס במסגרת התב"ע את כל האחורה, את כל השיירים ששמה יש שם מרפסות לא עלינו.

שרון דינור:

כל תמ"א, זה לא משנה 1 או 2, הם עושים בהינף אחד ומקבלים אישור אחד להכל.

איציק שוויקי:

כן.

שרון דינור:

אין איזה, אז אני לא צריכה לכתוב,

אורית לנדסברג:

יש גם את המרפסות מאחורה של אנשים.

שרון דינור:

שהוא צריך להקפיד על עיצוב אחיד, ממש לא.

אורית לנדסברג:

והוא עושה ממ"דים, אז זה הכל סיפור אחד.

עו"ד דני ליבמן:

הוא יקפיד על אישור אחיד במה שהוא בונה. אם יש מרפסת קיימת בדירה שאתה רק מחזקים, היא רק היא תשתנה או שהיא תישאר כמו שהיא עם הסגירה?

אורית לנדסברג:

את האחוריות הוא סוגר והוא בונה להם ממ"דים,

(מדברים ביחד)

אורית לנדסברג:

אבל אם הוא מממן כבר את הממ"ד, הוא (לא ברור) ?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) למה שהוא יממש?

ציפי רון:

אם הוא לא יודע שזה על חשבוננו? לא.

אורית לנדסברג:

אין דבר כזה, הוא לא מקבל, הוא לא מסיים את הבקשה, הוא לא יוכל למכור את הדירות שהוא בנה במקומה העליונה. זהו, הוא לא יוכל. אז אם הוא יחליט שהוא לא רוצה, בנה את כל הקומה ובסוף לא יוכל למכור אותה כי אין לו תעודת גמר, אז שלא יסגור את המרפסות. אין, זה הולך ביחד.

שרון דינור:

תקשיבו, לא, זה גם אין סינריו כזה,

אורית לנדסברג:

אין סינריו כזה בכל מה שקשור בתמ"א.

יוחנן וייצמן:

אבל אין סיבה שזה יקרה.

שרון דינור:

כן, זה מה שאני אומרת, זה לא.

אורית לנדסברג:

טוב.

שרון דינור:

טוב, אנחנו מדברים עכשיו על בן סירא 4. זה, אני כבר חשוב לי להגיד בתחילת הדברים,

איציק שוויקי:

(לא ברור) הסלון הזה?

שרון דינור:

לא. אני מבקשת שתקשיבו כי אחר כך יש שאלות, ואתה מפריע לי כל הזמן. אוקי, אז בן סירא 4, עשינו רשימות שימור למרכז העיר, ובן סירא 4 הוא פשוט בטעות לגמרי נמלט מאיתנו. עכשיו, ברור שהוא לשימור, אין פה שום פרויקט, כבר אני מודיעה, אין פה תמ"א 38, אין פה שום תב"ע, מי שהסב את תשומת ליבי זה, אני חושבת, הבעלים של המקום שם, של הסירא, שזה מוסד ירושלמי שכבר איזה 18 שנה או יותר, אני לא יודעת, ששמה, אתם יודעים איפה שהמדרחוב הקטן הזה שיש פה, שיש, בן סירא הקטן, אז זה 4. עכשיו, ביקשתי, באמת ראיתי מה, שאלתי את אביגיל איך יכול להיות שלא סימנו אותו לשימור, אמרה טעות, כתבה לנו תחקיר שלם על למה הוא לשימור, גם את הסיפור, (לא ברור) הראשית, הוא סמוך לבית שבו ז'בוטינסקי נעצר. הבניין הזה, אם אתם לא הייתם בו עדיין אז תלכו לשם, הכל, הרצפות, הקירות, התקרות,

ציפי רון:

כן, בלתי רגיל.

שרון דינור:

הכל כאילו נשאר במתכונת המקורית, נורא יפה שמה, מאד אותנטי.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אנחנו מבליים שם לפעמים.

שרון דינור:

יפה מאד. אז יש לנו קצת רקע,

יעלה ביטון דה-לנגה:

חצי קמפיין הבחירות היה שם, עם הפועל ו-,

שרון דינור:

אז שכונת ה-,

יעלה ביטון דה-לנגה:

הרש גולדברג פולין.

שרון דינור:

נכון, הירש הוא שמה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

היה שם חבר קבוע.

שרון דינור:

אז גם זה חלק משכונת הארמנים שאתם מכירים,

יעלה ביטון דה-לנגה:

כן.

שרון דינור:

ויש פה הסבר על זה. התמונות ההיסטוריות שלו, זה מ-36', זה המפות שיש לנו זמינות באתר של העירייה. הוא היה קיים הרבה מלפני כן. אנחנו רואים שהתצלום אוויר מ-1917 כבר קיים. כל מיני אוספים שונים שמצאנו, כל מיני חומרים עליו. הנה תמונות של המקום מבחוץ. מבפנים, כמו שאמרת, הוא עדיין תראו, זה קטע שאני חושבת שהוא אחד היפים.

ציפי רון:

יוצא מן הכלל.

שרון דינור:

המסדרון הזה שגם יש בו ריצוף היסטורי וגם קירות היסטוריים, וגם הם שמו מעל התקרה את השנדליר הזה שמאד מאד, הוא לא היסטורי השנדליר, אבל הוא מוסיף לאווירה ומחבר בין הפנים לחוץ, מאד יפה. הנה עוד, הריצופים המקוריים שהם שמרו והקירות שהם, את הטיח שלהם הם גירדו כדי שיראו את האבן. מי שמצליח להבחין בתקרה, זה תקרה של מיני קמרונות, שזה הטכנולוגיה,

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

המעבר שבין הרלסים,

ציפי רון:

שנות ה-90 של המאה ה-19.

איציק שוויקי:

סוף סוף המאה ה-19.

ציפי רון:

שנות ה-90.

שרון דינור:

בקיצור, זה הסיפור. הכי ראוי להכניס לו רשימת השימור, ואני מניחה שלא תהיה התנגדות. אז זהו.

יוחנן וייצמן:

מאושר.

שרון דינור:

יופי.

ציפי רון:

מאושר.

יוחנן וייצמן:

זהו, סיימנו?

שרון דינור:

זהו, תם הטקס. כן.

יוחנן וייצמן:

יופי.

שרון דינור:

תודה רבה.

ציפי רון:

ברכות, ברכות.

שרון דינור:

ויצמן, אני אשלח לך פשוט את מה שכתבתי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אין הודעות היושב ראש?

יוחנן וייצמן:

האחרון, את הגרסה האחרונה.

שרון דינור:

אני לא הצלחתי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

היה כתוב שתיתן הודעות של היושב ראש.

יוחנן וייצמן:

אה, הודעות יושב ראש היה שביקשנו בפעם הקודמת עדכון על סטטוס של ממ"דים במחלקה, אין כרגע שום בקשה לממ"ד.

יעלה ביטון דה-לנגה:

תודה רבה.

שרון דינור:

אין כרגע,

איציק שוויקי:

כן, אבל מה, אתה יכול להגיד שמדינת ישראל החליטה להגדיל את הממ"דים.

שרון דינור:

אני לא, אתה יכול להגיד את זה?

איציק שוויקי:

זה לא,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

למדת את הנושא של התקנה החדשה?

יוחנן וייצמן:

לא לגמרי.

שרון דינור:

לא.

יוחנן וייצמן:

חוץ מזה שאני יודע שאפשר עוד שלוש, הגדילו 3 מטר, נתנו עוד 3 מטר לשירות.

ציפי רון:

כן. אני רוצה להעיר איזה הערה לפני שאנחנו מסיימים, עוד הערה קטנה. לאחרונה, עוד שנייה, לאחרונה העבירו רשימה גדולה מאד של עצים לכריתה ברחוב עמק רפאים. רשימה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני שמעתי על זה כבר.

ציפי רון:

רשימה מטילת אימה. שרון, תקשיבי, מותק שלי. שרון, שרון, חמדתי.

אורית לנדסברג:

עמק רפאים.

ציפי רון:

חמדתי. בעמק רפאים הגישו רשימה ארוכה מאד של עצים וותיקים מתקופת ראשית המושבה הגרמנית לכריתה, בהם עצי ברוש ועצי אקליפטוס ועצי פרי, פשוט משהו בלתי סביר.

יעלה ביטון דה-לנגה:

וגם מה שקרה בקינג ג'ורג',

ציפי רון:

בלתי סביר. זה לא עבר מעולם את ועדת השימור, זה לא יכול להיות.

יוחנן וייצמן:

לא עבר את ועדת השימור. אני הייתי על זה, על זה, עד בג"ץ הייתי.

שרון דינור:

למה זה לא עבר את ועדת השימור?

יוחנן וייצמן:

בבית משפט עליון, סליחה, לא בג"ץ. ו-,

ציפי רון:

ובג"ץ לא טענו ,

יוחנן וייצמן:

למה זה לא עבר? כי ראש העיר אז רצה.

ציפי רון:

ובג"ץ לא טענו על העניין של ועדת שימור?

יעלה ביטון דה-לנגה:

וגם הסיפור עם קינג ג'ורג' זה היה אותו דבר?

יוחנן וייצמן:

לא, לא.

שרון דינור :

לא.

יעלה ביטון דה-לנגה :

יש אלמנט, שנייה, יש אלמנט בטיחותי כפי שענו לי באמת בקינג ג'ורג' קשור לבטיחות בתעבורה.

שרון דינור :

איך הוא יכול לדעת?

יעלה ביטון דה-לנגה :

לא, אולי הוא שמע, הוא בן אדם שידוע הרבה.

איציק שוויקי :

היה עץ אחד,

יעלה ביטון דה-לנגה :

כי זו התשובה שקיבלתי, שהיה אלמנטים,

יוחנן וייצמן :

העצים בגדול, כל העצים שאושרו, הם אושרו בתב"עות המאושרות.

איציק שוויקי :

סליחה, אני,

שרון דינור :

לא, רגע, אני,

יוחנן וייצמן :

לא הולכים לכרות עצים שהם לא (לא ברור) ,

איציק שוויקי :

בכיכר ספרא,

שרון דינור :

רגע, רגע,

איציק שוויקי:

עץ ענק, אקליפטוס,

שרון דינור:

אני רוצה להתייחס לנושא הזה, זה נושא חשוב.

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל אני מדברת על קינג ג'ורג', עכשיו, שבוע שעבר.

איציק שוויקי:

לא, אבל אותו סיפור.

ציפי רון:

רק שניה, בואו נגמור קודם את עמק רפאים.

איציק שוויקי:

מהנדס העיר לא אישר את זה בגלל שזה עץ לשימור, והחבר'ה אמרו שזה, השורשים מפריעים לרכבת.
לא שואלו את מהנדס העיר והורידו את העץ. והיה לנו פה ויכוח,

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא, אני שואלת,

ציפי רון:

יש עצי קזוארינה במרכז העיר,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) תבי"ע,

ציפי רון:

ברחוב קינג ג'ורג', שניה, ברחוב קינג ג'ורג', ברחוב הנביאים, במקומות אחרים, עצי קזוארינה שניטעו
בתקופת המנדט הבריטי. עצים בני מאה ויותר שנים, והעצים האלה נכרתים, רק לאחרונה נכרת עץ,
לא חושבת שקיבלו אישור, בפינה שעל יד אורט שם, שעל יד אורט הנביאים, מישהו פשוט,

יעלה ביטון דה-לנגה:

ליד (לא ברור) ?

ציפי רון:

בוקר אחד כרתו עץ בן למעלה ממאה שנה. אגב, ישנו עץ באמצע רחוב הנביאים שאני הצלתי אותו, שנשאר מהעצים שבנו את (לא ברור), אז נשאר עץ אחד שם על אי תנועה, שהצלתי את זה באיזה יום שישי (לא ברור) לירות את העצים. אני רוצה להגיד לכם שהיחס לעצים כאן הוא איום בנורא,

דוברת:

כן.

ציפי רון:

הוא מזלזל, העיר מתפשטת מהירוק שלה, ומה שקורה בעמק רפאים זה בלתי נסלח ובלתי נסבל. הרשימה הזאת היא רשימה איומה, והיא עוד כלום לעומת זה שיעבירו את התנועה בסמטאות, את התנועה העוברת בסמטאות, אז יורידו גם גדרות וגם עצים. אנחנו לא מכירים את התוכנית. היא מעולם לא עברה כאן.

איציק שוויקי:

אני רוצה להגיד,

ציפי רון:

והמושבה הגרמנית זה לא עוד שכונה בעיר הזו.

איציק שוויקי:

אני עכשיו עברתי היום,

אורית לנדסברג:

איך יכול להיות שזה לא עבר?

איציק שוויקי:

ברחוב זה, היום עברתי ברחוב שבטי ישראל, לשמחתי הרבה עשו גומות לעצים.

אורית לנדסברג:

לא, כי מוסיפים המון עצים. כל רחוב אוסישקין הוסיפו עצים, כל רחביה הוסיפו עצים.

יעלה ביטון דה-לנגה:

רופין, מה זה, זה עצים בוגרים.

ציפי רון:

אבל ברחוב הנביאים,

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא סתם, עצים בוגרים ש (לא ברור) ,

ציפי רון:

אבל ברחוב הנביאים לפני הדוידקה,

יעלה ביטון דה-לנגה:

(לא ברור) נעשית עבודה,

ציפי רון:

אבל ברחוב הנביאים לפני הדוידקה, בין דוד ילין לדוידקה, הורידו עצים, אני ביקשתי לא להוריד אותם, והורידו אותם. הורידו שם עצי אקליפטוס,

שרון דינור:

אני, אפשר? אני אשמח לענות אבל,

ציפי רון:

בני 100 שנה.

יעלה ביטון דה-לנגה:

שנייה, ציפי.

שרון דינור:

אני רוצה להסביר שני דברים. אחד, עמק רפאים באמת לא עבר לדעתי לא את המחלקה ולא את הוועדה לשימור. אבל התוכנית אושרה, ואני חושבת שעם כל הכבוד לוועדת שימור, יש עוד אנשים בכל המערכות שאכפת להם מעצים, אנחנו לא לבד. ואני ראיתי את זה כי ראיתי את זה בהתנגדויות, וראיתי ב (לא ברור) . כשהם הגיעו אלינו עכשיו להיתר הבנייה שהם הולכים להוציא לרכבת בעמק רפאים, אני יכולה להבטיח לכם, אתם יכולים, אפשר להעלות לפה את קארין, עיכבנו להם את הבנייה לפחות בחצי שנה, שעברנו עץ עץ, זה היה פשוט, אני מכירה שם כל עץ, כאילו, ברמה של לראות על מה אפשר, זה נורא צר, כן? הרחוב, בגלל ההיבטים השימוריים שלו, השימור יצר קונפליקט מול העצים.

איציק שוויקי:

הגדר, הגדר.

שרון דינור:

היה צריך הרבה פעמים לבחור מה את מעדיפה, כאילו, והיינו צריכים לבחור את הבחירות האלה, בכל מקום עשינו את הבחירה הזאת מחדש. התוכנית אפשרה לנו את הגמישות הזאת, ובאמת, אולי מכל העצים שיש שם לעקירה, הצלחנו אולי לשנות את גורלם של חמישה. זה הכל. כי התוואי הוא מאד צר, אבל ממש, אני יכולה להגיד לכם שבקינג ג'ורג' לא פנו אלינו, אבל אני לא יכולה, אבל אני יכולה להגיד לכם שבעמק רפאים ממש ניסינו לעשות מאמץ עם פקיד היערות, עם הבן אדם שאחראי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

עם המאבק עם ה (לא ברור) , למטה.

שרון דינור:

היועץ, איך קוראים לזה, היועץ הגנת הסביבה ווטאבר. נו, איך קוראים לאלה?

ציפי רון:

מי שאחראי,

יעלה ביטון דה-לנגה:

שומר היערות.

שרון דינור:

לא, שאנחנו מבקשים,

ציפי רון:

מי שאחראי ממשרד החקלאות זה ד"ר (לא ברור) ,

שרון דינור:

מבקשים, עושים את סקרי העצים. כל החבר'ה האלו,

איציק שוויקי:

(לא ברור) לשעבר.

שרון דינור:

ישבנו איתם על כל עץ, ועם הרכבת הקלה ועם מחלקת תושי"ה אצלנו, לראות אם המערכות, אפשר להזיז אותן סנטימטרים כדי להציל עצים. כאילו, באמת, זה היה,

ציפי רון:

ישבתם גם על העוקף, גם על התוכניות לעוקפים, לרחובות העוקפים? כי הרי בזמן העבודות הולכים להעביר את התחבורה כולה ברחובות העוקפים,

אורית לנדסברג:

היא כבר עוברת.

ציפי רון:

שזה אומר,

אורית לנדסברג:

היא כבר עוברת.

ציפי רון:

שזה אומר שלא יהיו גדרות,

אורית לנדסברג:

למה?

ציפי רון:

ולא יהיו עצים.

אורית לנדסברג:

לא נכון, היא עוברת ואנחנו נוסעים שם,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני חייבת להגיד לך שזה לא נכון.

ציפי רון:

אבל עוד לא, אבל התכנית היא,

יעלה ביטון דה-לנגה:

את סתם אומרת.

ציפי רון:

להעביר (לא ברור),

יעלה ביטון דה-לנגה:

לא הורידו ולא יורידו עץ אחד בעוקפים, זה אני אומרת לך.

ציפי רון:

איך את יודעת?

יעלה ביטון דה-לנגה:

את צודקת לגבי,

ציפי רון:

איך את יודעת?

עו"ד דני ליבמן:

רגע, אבל רציתי לשאול את שרון משהו.

יעלה ביטון דה-לנגה:

כי ניהלנו את המאבק מה יחד עם מדרכי ועם רותי,

עו"ד דני ליבמן:

ציפי, אני רוצה לשאול את שרון משהו.

יעלה ביטון דה-לנגה:

מה קרה לך?

עו"ד דני ליבמן:

בין העצים שעוקרים אותם, שמוציאים אותם מהמקום, יש גם כאלו שמעתיקים אותם בתוך הרחוב?
להעתקה, לא ל (לא ברור)

אורית לנדסברג:

השאלה אם אפשר.

שרון דינור:

אני לא חושבת שאפשר, העצים הוותיקים, אי אפשר להעתיק אותם, אי אפשר. אורן אי אפשר להעתיק, את הברושים, הם גדולים מדי.

עו"ד דני ליבמן:

כי קראתי בעיתון שיש גם עצים להעתקה, לא כולם לעקירה.

ציפי רון:

אבל אני רוצה להגיד משהו אחר,

יעלה ביטון דה-לנגה:

ויש נטיעה של עצים בוגרים.

ציפי רון:

אבל אני רוצה להגיד משהו אחר, שניה, שניה, אבל יש לי אמירה אחרת,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אני הסתכלתי על הכתבה, לעומק קראתי אותה, וגם את מה ששלח לנו מרדכי שלום? איך קוראים לו?

יוחנן וייצמן:

אברהם?

יעלה ביטון דה-לנגה:

אברהם, ורותי. אתה מכיר אותם?

יוחנן וייצמן:

לא.

יעלה ביטון דה-לנגה:

ואין שום אזכור אפילו בקטנה על רחובות עוקפים ועקירת עצים.

ציפי רון:

אז בזמנו,

יעלה ביטון דה-לנגה:

אבל מספיק הצרה של עמק רפאים, לא צריכים עכשיו את העוקפים.

ציפי רון:

אבל ממה שאני יודעת, ממה שאני יודעת, אולי אני יודעת לא נכון, בזמן העבודות,

שרון דינור:

אני אבדוק את זה.

ציפי רון:

רחוב עמק רפאים אמור להיות בחלקו סגור, והתנועה עוברת ברחובות צדדיים. הרחובות הצדדיים זה סמטאות של המושבה הגרמנית שמאופיינים בגדרות אבן ובעצים. אני לא ראיתי את התכנית. אני לא ראיתי את התכנית. רגע, אני רוצה להגיד,

יוחנן וייצמן:

לא נוגעים בכלום, אין פה כלום.

ציפי רון:

שנייה, אני רוצה להגיד עוד משהו. לו הנושא היה נדון. שנייה, לו הנושא היה נדון בצורה אמיתית ומעמיקה, יכול להיות שהיו מוצאים אלטרנטיבה לתכנית הזאת שעוברת באמצע עמק רפאים והורסת אותו. היו יכולים להעביר את זה או במנהרה או בדרך אחרת, בדרך של לאורך הפארק. יש אלטרנטיבות, היו אלטרנטיבות.

יעלה ביטון דה-לנגה:

זה כבר רכבת שיצאה לדרך תרתי משמע.

ציפי רון:

שלא, אני רק אומרת,

יעלה ביטון דה-לנגה:

ואין (לא ברור) אנחנו לא נוכל,

ציפי רון:

שבזמנו,

יעלה ביטון דה-לנגה:

גם המאבק לא (לא ברור) ,

ציפי רון:

דילגו על דיון, דילגו על דיונים, ובאו עם תוכנית כזה ראה ועשה בלי שום דיון ציבורי כמו שצריך, בתוך וועדות סטטוטוריות.

דוברת:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

בהצלחה.

ציפי רון:

(לא ברור) התושבים, הכוח שלהם מאד מוגבל.

אורית לנדסברג:

אני רק יכולה להגיד שברחובות העוקפים, ממה שאני חיה ואני מסתובבת שם כל היום, את תחנות האוטובוס העבירו, הן נמצאות מול בית ספר לאומנויות, תחנה אחת, תחנות בדרך בית לחם. ברחובות הקטנים אין תחבורה ציבורית, רק מכוניות פרטיות, וזה מתנהג ממש כמו תמיד, חנייה לדיירים, אפשר לחנות בשעות כאלה וכאלה. אין שם אפילו עומסים, כי אני יכולה, כי כל אחד מראש חושב איך לעקוף את כל המקום הזה ולא להגיע אליו. אז יש שם שתי תחנות או שלוש תחנות אוטובוס שהועתקו, והם לא נמצאות בתוך הסמטאות. הם לא נמצאות שם.

ציפי רון:

בואי נבדוק,

אורית לנדסברג:

נבדוק,

ציפי רון:

תבדקי את התכנית. תבדקי את התכנית.

אורית לנדסברג:

אין לי אותה, אני לא יודעת איפה. שרון, אם אתם, מישהו מכם יכול להוציא אותה ולהסתכל?

ציפי רון:

תבדקו את התכנית, תבדקו תכנית העבודה, תבדקו תכנית הביצוע ותראו, אולי, הלוואי שאני טועה.

דובר:

רפאל, תעצור הקלטה.

יוחנן וייצמן:

סיימנו, כן.

ציפי רון:

אני מאד אשמח לדעת שאני טועה, מאד, זה יגרום לי הרבה נחת.

אורית לנדסברג:

תודה לכולכם ו-,

יוחנן וייצמן:

בהצלחה לכולם. יום טוב, תודה על הפעם הראשונה.

אורית לנדסברג:

תודה לכם.

סיום הדיון